

கலை
நிலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

171

வெகாசி 2022

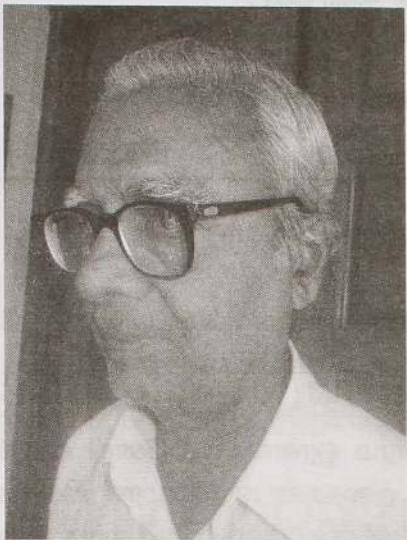
100/-

ஆவானம்

ப்ரதம இந்தியர் : க.புரணீதரன்

எழுக்கவி
தேவமுகுந்தன்
பேராசிரியர் சபா ஜயராசா
வ.ந.கிரிதரன்
மொழிவரதன்
கோகிலா மகேந்திரன்
வி.ஜீவகுமாரன்
ந்.பி.அருளானந்தம்
மலரன்னை
கஸ்ஸாலி அண்ணல்
சேரன்
த.ஜயசீலன்
மைதிலி தயாபரன்
வெஷ்லிதாசன்
சோ.ப
உடப்புர் வீரசோக்கன்
கரவையூர் தயா
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
க.சட்டநாதன்
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
பொ.சத்தியநாதன்

சிறுகதைகள்

- வி.ஜீவகுமாரன் - 09
- நீ..பி.அருளானந்தம் - 17
- கஸ்ஸாலி அண்ணல்லீ - 26
- மலரண்ண - 35

கவிதைகள்

- சேரன் - 16
- மைதிலி தயாபரன் - 24
- வெஷ்லிதாசன் - 24
- த.ஜெயசீலன் - 25
- சோ.ப. - 37
- உடப்பூர் வீரசொக்கன் - 40
- கரவையூர் தயா - 40

கதையில்லாக்கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணனந்தன் - 21

நால் விமர்சனம்

- க.சட்டநாதன் - 21
- பொ.சத்தியநாதன் - 42
- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 45

பேசும் இதயங்கள்

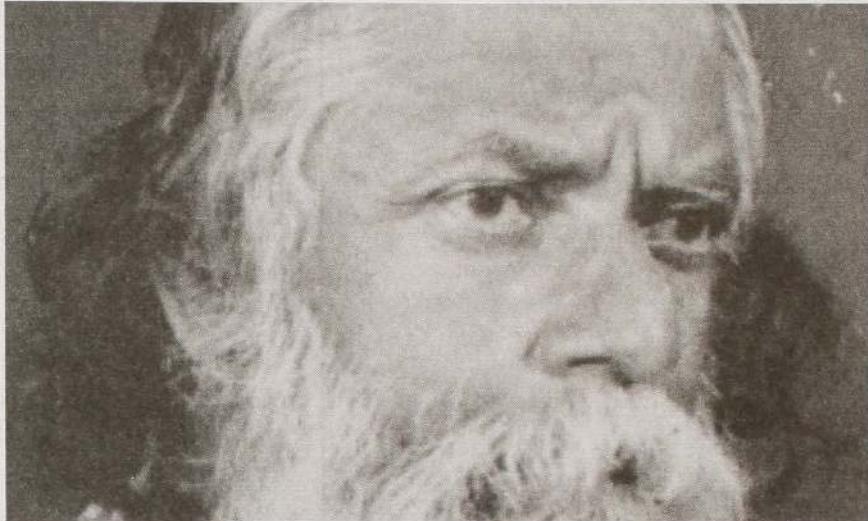
அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

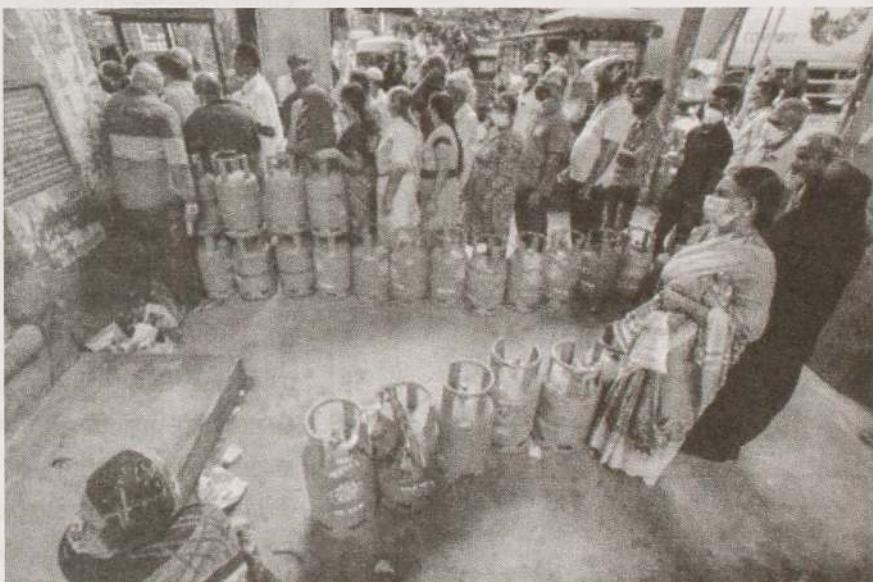
பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

- ந.பிச்சுமுர்த்தியும்பெட்டிக்கடை நாரனானும்
ஸழக்கவி - 03

தமிழ் சிங்கள் மத்தியில் ஏற்படும் காதல் தொடர்பான முன்று
ஸழத்து தமிழ் நாவ

உள்ளமைந்த தனியுரையும் கலையாக்கமும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா- 22

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசனும் குழந்தை லெக்கியமும்
வ.ந.கிரிதரன் - 32

பெரியாரும் தி. ஞானகிராமனும் கட்டுரையை
முன்னிறுந்தி சில எண்ணங்கள்
மொழிவரதன் - 38

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 4
கோகிலா மகேந்திரன் - 42

ஜீவந்தி

2022 வெகாசி இதழ் - 171

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துகண ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவெங்கன்
ப.விவேங்குவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமனாந்தகரை ஆலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கக.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சுஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியாம்

தனிநிதி - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 3000/-

வெள்ளாடு - \$ 100U.S

மணியோட்டரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றுக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி (கலை கிலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் கிதய ஒடை

மூழ் நீர் தன்னை மொன்டு

செறி தரும் மக்கள் என்னம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்யோம்!

- பாரதிதாசன்-

விலையேற்றமும் மனித வாழ்வும்

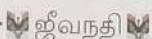
இலங்கையில் பிறந்தவர்களுக்கு விமோசனமே கிடையாதா... போர். கியற்கை அழிவு, பொருளாதார குறை, பொருட்களின் விலை அதிகரிப்பு என மக்கள் மாறி மாறி துன்பங்களையே அனுபவித்து வருகின்றார்கள். போர் ஓய்ந்த நிலையில் மக்களது பொருளாதாரம் ஓரளவு முன்னேறி வருகின்ற போது அரசியல்வாதிகளின் சீர்கெட்ட நடத்தைகள் காரணமாக இலங்கைப் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியும் பொருட்களின் விலை அதிகரிப்பும் ஏற்பட்டுள்ளது. பொது பதவிக்கு வருபவர்கள் பொது நோக்கு நிறைந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். சுய இலாப நோக்கோடு பதவிகளை ஏற்றால் அது என்றும் நிலைக்காது. பொருட்களின் விலையேற்றமானது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டு செல்கின்றது. அத்தியாவசிய பொருட்களின் விலை விரைவாக அதிகரித்து செல்கின்றது. பணம் உள்ளவர்கள் எவ்வளவு உயர்ச்சி கண்டாலும் குறித்த பொருட்களை வாங்குகிறார்கள். ஆனால் தினக்கூலிகளின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துண்பமோ சொல்லில் அடங்காது. குறித்த பொருட்களை பெறுவதற்காக மனிதனின் பல மணி நேரங்கள் செலவாகின்றன. உதாரணமாக ஏரிபொருள், பெற்றோல், காஸ் போன்றவற்றை பெறுவதற்காக மனிதகணக்கில் வரிசையில் நின்றே மக்கள் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றார்கள். பல மணித்தியாலங்கள் விரயமாகின்றன. பல மனிதர்களுக்கு இந்த நேர விரயமே நெருக்கீட்டை ஏற்படுத்துகின்றது. ஏற்கனவே பெரிய தொகையாக இறக்குமதி செய்து வைத்து வியாபாரம் செய்பவர்கள் சிலருக்கு தற்போதைய நிலை அதிக இலாபத்தை வழங்கினாலும், பல வியாபாரிகள் நஷ்டத்தை சந்தித்து வருகின்றார்கள்; அதிக பணம் கொடுத்து பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய முடியாமல் பல கடைகள் பூட்டப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக பல சாப்பாட்டு கடைகள் பூட்டப்பட்டுள்ளன. எவ்வளவு காலத்துக்கு இந்த நிலை தொடருமோ தெரியாது. மக்கள் இந்த நிலை மாறும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கான பொறிமுறை என்ன என்பதை யாரும் வெளியிடுவதாக இல்லை... அரசு என்ன நோக்கத்துடன் செயற்படுகின்றது என்பதை யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எப்படி வாழும் போகின்றோமோ தெரியாது... இந்த பிரச்சினைகள் எப்படித்தீர்ப்போகின்றதோ தெரியவில்லை. இந்நிலை தற்போது பல மனநோயாளிகளை உருவாக்கி வருகின்றது. தற்காலைகள் அதிகரித்து செல்கின்றது. களவுகள் அதிகரிக்கின்றன. வன்முறைகள் அதிகரிக்கின்றன. விரைவில் இவற்றிற்கு தீர்வு வேண்டும் என பிரார்த்திப்போம்.

- க.பரணீதரன்

ஆண்டுக்கு 24 ஜீவந்தி இதழ்கள் வவியாகவுள்ளதால்
ஓராண்டுக்கான சந்தா 24 இதழ்கள் - 3000.00(12 சிறப்பிதழ்கள்)
அரையாண்டு சந்தா 12 இதழ்கள் - 1500.00(6 சிறப்பிதழ்கள்)

ஜீவந்தி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலமிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியூர்
4. பண்டாரவள்ளியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
5. அ.யேசுராசா
6. மு.யாழுவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

ந.பிச்சமுர்த்தியும் யெழ்மக்கலை நாரங்ஞாம்

■ ஈழக்கவி

“மாந்தோப்பு வசந்தத்தின்
பட்டாடை உடேத்திருக்கிறது
மலர்கள் வாசம் கமழ்கிறது
மரத்திலிருந்து ஆண்குயில்க்குறிரது.
என்ன மதுரம்! என்ன துயரம்!
ஆண் குயில் சொல்கிறது
காதற் கனல் பெருக்கெடுத்து விட்டது:
கரைகள் உடைந்து போயின:
நெஞ்சத்தின் வேர்கள் கருக்கின்றன.
குயிலி! காதல் நீரை வார்த்துத்
தீயை அணைப்பாய்.
கருகிய வேர்களுக்கு
உயிரை ஊட்டுவாய்
க்காவு... க்காவு....”

தமிழில் தோன்றிய முதல் புதுக்கவிதை இவ்வாறுதான் ஆரம்பிக்கிறது. இதனை எழுதியவர் ந.பிச்சமுர்த்தி (நபி) ஆவார். இக்கவிதை 1934ம் ஆண்டு “மணிக்கொடி” சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. புதிய பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடாக தன்றுடைய முதல் கவிதையையே நபி “யாப்பில்லாமல்” எழுதி யிருப்பது ஒரு புரட்சிகர செயற்பாடாகும். இவ்விடயத்தில் ஞானக்கூத்தனின் கருத்தொன்றை எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது. “முதல் கவிதையையே யாப்பில்லாமல் அவர் எழுதியது வியப்புக்குரிய செய்தி. 65 ஆண்டுகளுக்கு முன்

கவிதை எழுத விரும்புவர் முதலில் அதற்குரிய யாப்பிலக்கணத்தைத்தான் அறிந்துகொள்ள முற்படுவர். அவ்விலக்கணம் கைவந்த பிறகுதான் எழுதியது கவிதை என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் பிறருக்குச் சொல்லவோ அல்லது வெளியிடவோ முன்வருவர். ஆனால் பிச்ச மூர்த்தியோ தனது முதல் கவிதையையே யாப்பில்லாமல் எழுதியிருக்கிறார். மற்றொரு வியப்பு “மணிக்கொடி” அதைக் கவிதையாக ஏற்று வெளியிட்டது. புதிய முயற்சிகளை வரவேற்பதில் மணிக்கொடி காட்டிய அக்கறையின் பயன்தான் நவீன தமிழிலக்கியம் என்றால் மிகையே அல்ல” (ந.பிச்சமுர்த்தியின் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகள்; 2000: 12).

தமிழில் புதுக்கவிதை எழுதுவதற்கு நபிக்கு பாரதியின் வசன கவிதைகளும் அமெரிக்கக் கவிஞர்கள் வால்ட் விட்மனின் (1889-1892) “புல்லின் இதழ்கள்” (1885) கவிதை தொகுப்பும் உந்து சக்திகளாக அமைந்தன. இது பற்றி நபி இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “என் புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு யாப்பு மரபே காணாத அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் எழுதிய “புல்லின் இதழ்கள்” என்ற கவிதைத் தொகுப்புத்தான் வித்திட்டது. அதைப்படித்தபோது கவிதையின் ஊற்றுக்கண் தெரிந்தது. தொடர்ந்து பாரதியின் வசன கவிதையைப் படிக்க நேர்ந்தது. என் கருத்து வலுவடைந்தது. 1934இல் சோதனை ரீதியாக கவிதைகளை எழுத்த தொடங்கினேன்” (2000: 144).

நபியின் “சோதனை” முயற்சியே தமிழில் புதுக்கவிதை தோன்ற வித்தாகியது. இதனை நா.சுப்பிரமணியத்தின் வார்த்தைகளில் கூறினால், “இதுவரை செய்யப்படாத எதையும் செய்து பார்க்க முயலுவதைத் தான் நான் சோதனை என்று சொல்லுகிறேன். சோதனை வெற்றிபெற்றால் இலக்கிய

மாகிலிடுகிறது. நிலைத்துவிடுகிறது. பலவிதமான சோதனைகளைச் சிறுக்கை அளவில் செய்து பார்த்தவர் புதுமைப்பித்தன். உருவத்திலும் உருவ விஷய உறவு களிலும் சோதனைகள் செய்து பார்த்தவர்கள் என்று கு.ப.ராஜகோபாலனையும் ந.பிச்சஸ்மூர்த்தியையும் சொல்லலாம் ("அஃ" ஜூன் 1972: கடைசிப்பக்கம்).

நபியின் பிறந்தநாளை பாரதநாடே கொண்டாடுவதாக ஞானக்கூத்தன் குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில் அவர் பிறந்தது ஆகஸ்ட் 15ம் (பாரதம் சுதந்திரம் பெற்றநாள்) திகதியாகும். நபி 15.08.1900 அன்று தஞ்சை மாவட்டத்துக் கும்பகோணத்தில் பிறந்தார். 1900லேயே ஒரு நாடகக் கம்பனியை அவரின் தந்தை நடேசே தீட்சிதர் கும்பகோணத்தில் நிறுவி நடத்தி வந்தார். இலக்கியம், நாடகம், மருத்துவம் முதலிய துறைகளில் பரம்பரையாக ஈடுபட்டிருந்தது அவரின் குடும்பம். தன்னுடைய ஏழாம் வயதில் தன் தந்தையை இழந்த நபி கும்பகோணத்தில் பள்ளிப்படிப்பை முடித்து அங்கேயே அரசினர் கல்லூரியில் மெய்யியல் (Philosophy) படித்தார். பின்னர் சென்னையில் சட்டம் படித்தார். கும்பகோணத்தில் வக்கீல் தொழிலை மேற்கொண்டார். பின்பு இந்துமத அறநிலைய போர்ட்டில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி 1956ம் ஆண்டு ஓய்வுபெற்றார்.

பாரதியாருக்குப் பிறகு கவிதையில் புதிய திருப்பத்தை உண்டு பண்ணியவர் நபி. இலக்கிய வரலாற்றிலேயே ஒரு பெரிய கவிதை இயக்கத்தைத் தொடங்கிய நபி, விளம்பர உலகுக்கு வெளியே வாழ்ந்தவர். புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் என்று போற்றப்படும் நபி, தமிழ்ச் சிறுக்கதைகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவரும் கூட. 127 சிறுக்கதைகள், 83 கவிதைகள், 11 ஒரங்க நாடகங்கள் எழுதியுள்ள அவர், 1976ம் ஆண்டு டிசம்பர் 4ம் திகதி சென்னையில் அமரராணார்.

"கனமான புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தவர் பிச்சஸ்மூர்த்தி. ஆனால் அவர் தன் வாசிப்பை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளவேயில்லை. தான் எழுதியுள்ள படைப்புகளை முன்னிலைப்படுத்த தானே உழைப்பது எழுத்தாளனுக்கு அவமானம் என்று அவர்நம்பினார். நாளிதழில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது உடன் பணிபுரிந்தவர்களுக்குக் கூட அவர் ஒரு கவிஞர் என்பது தெரியாது. மரபுக் கவிதைக்கும் புதுக்கவிதைக்குமான பாலத்தை நிர்மாணித்தவர் அவர்தான். அலட்டிக்கொள்ளாமல் அதை வெகுசாகச் செய்தார் (சுந்தரராமசாமி(சுரா); "மூன்றாவதுமனிதன்" 10; 2001: 4).

கவிதை பற்றி இறுக்கமான கொள்கைகளை அவர் கொண்டிருந்தார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கவிதை கொள்கைப் பிரகடனங்களாக அவற்றினை வெளிப்படுத்தியும் உள்ளார். அந்தப் பிரகடனங்களை இங்கு தொகுத்துப் பார்ப்போம்.

அ.ஸ்தூலமான சொல்லுக்கும் நயத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பொருளும் அமைதியும் உண்டு என்பது என் நம்பிக்கை. அந்த அடிப்படைகளைத் தொட்டு நான் கவிதை அமைக்க முயன்றிருப்பதால் பருந்தும் நிழலும் போன்ற இசைவை இவற்றில் காணலாம். ஸ்தூலத்தை விட துக்குமத்திற்கு அதிக சக்தி உண்டென்று அனுயுகம் காட்டிவிட வில்லையா?

ஆ.பார்க்கப் போனால் மரபுக் கிணங்கிய கவிதையில் ஒலிநயம் என்று ஏதோ தனியாக இருப்ப

தாகக் கூறுவதே ஒரு பிரமை என்றுகூட வாதிக்க இடம் இருக்கிறது. கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் கவிதையில் தெரிவிக்க ஏறக்குறைய குறிப்பிட்ட வார்த்தைகளால்தான் முடியும். வேறு சொற்கள் உபயோகித்தால் கருத்தும் உணர்ச்சியும் மாறிவிடும். அந்தந்த சொற்கள் தொடராக அமைவதால் கருத்திலோ உணர்விலே ஏற்படும் இசைவே ஒலிநயம் என்ற தனிப்பெயருடன் நடமாடுகிறது. கருத்துகளின் இசைவே, உணர்வின் சலனமே கவிதாசிருஷ்டியின் ஒருமையே புதுக்கவிதை ஆகும்.

இ.முதலில் வசன கவிதை போலும் பின்னர் மரபோலிகள் கலந்தவை போலும் கவிதைகள் அமைந்திருப்பது மறுகண்ணோட்டத்தில் தெரிந்தது. புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு இவை ஒவ்வாதென்று உறுத்திற்று. இதன் விளைவாகத்தான் பின்னர் எழுதிய கவிதைகளில் இந்தக் தன்மைகளைக் கூடியவரையில் ஒதுக்க முயன்றிருக்கிறேன்.

ஈ. வசனம் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. அறிவுக்கு உணவாக புதிய விஷயங்களைச் சேர்க்கிறது. கவிதை அறிவுடன் தொடர்புகொள்ள முயல்வதில்லை. உணர்வுடன்தான் உறவாட முயல்கிறது. வசனம் லோகாயத் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கவிதை மன நெகிழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வசனம் கவிதைபோல செயல்படும் போது தன் தொழிலை விட்டுவிட்டு கவிதையின் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டு விடும். பார்வைக்கு வசனம்; உண்மையில் கவிதை. (உணர்ச்சி கூடினால் தரையில் நடக்கும் வசனம், சிறுகுபெற்று கவிதை ஆகிவிடும்.)

உ. இப்போது முக்கியமான பிரச்சினை, காதை நம்பாமல் கவிதையைத் தொற்றுவிக்க முடியாதா என்பதுதான். அநுபவத்தில் புதுமையைக் காட்ட விரும்பும் கவிஞர் இது இயலும் என்பதைக் கண்டான். கருத்திலே, மடைத்திறக்கும் உணர்வு நெகிழ்ச்சியிலேயே கவிதை பொதிந்து கிடக்கிறதென்ற உண்மையை புதுக்கவிஞர் கண்டுபிடித்தான். கவிதை சொற்களில் இல்லை. ஒலிநயத்தில் இல்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டான். இரண்டுக்கும் காரணமான தன்னிடத்தில் இருக்கிறதென்ற பேருண்மையை, அதிச்சு வசத்தால் தான் பெற்ற அனுபவத்தால், இருக்கிறதென்ற ரசனை நுட்பத்தை உணர்ந்தான்.

ஐ.பல கோடி ஒலி அமைப்புகளிலே, சில வற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து கவிதையில் ஒலி இன்பத்தைக் கூட்டுவது போல பல கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் பொறுக்கி எடுத்து இசைய வைக்கும் முயற்சியே புதுக்கவிதை ஆயிற்று. யாப்புக்கு இனங்காத கவிதை என்று குறிப்பிடுவதற்காகவே கவிதை என்ற சொல் ஒடுன் "வசன" என்ற சொல்லையும் சேர்த்து இந்தப் புதிய முறையைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பார்த்தால் வசனம், நெஞ்சில்பாய்ந்தால் கவிதை.

இவற்றை நபியின் "புதுக்கவிதைக்கான பிரகடன "ரத்துக்கள்" என சி.க.செல்லப்பா (சிக்செ) கூறுகின்றார் (2000: 153, 154). நபியின் இக்கருத்துகள் அவருடைய கவிதைக் கொள்கையை "தெளிவு" படுத்துகின்றன. இந்த "தெளிவுடன்" அவரது "பெட்டிக்கடை நாரணன்" (பெநா) கவிதையைப்படிப்பாய்வு செய்வோம்.

அவருடைய கவிதைகளை அகம் காதல்,

தத்துவம், நெறி, இயற்கை, கலை அழகு, கதைக் கவிதைகள், படிமம், சமூகம்- சமுதாயம், அரசியல் என வகைப்படுத்தலாம் என்று சிகசெ கூறுகின்றார். பெநா கவிதை “சமூகம்- சமுதாயம்” என்ற வகைக்குள் வருகின்ற கவிதையாகும்.

இந்த நூற்றாண்டு மகாகவியான பாரதியைப் போல அவனுக்கு முன் எந்தக் கவியும் அவன் அளவு சமூக - சமுதாயத்தைப் பற்றிய தீவிர அக்கறையுடன் விஷயத்தைக் கையாண்டதில்லை. அவருக்குப் பின் தொட்டவர் பாரதிதாசன். புதுக்கவிதைத் துறையில் உடனிகழ்கால தொல்லை நிலையை அதிக பட்சம் கையாண்டுவருபவர் நபி. மார்கழிப் பெருமை, பொங்கல், பெட்டிக்கடை நாரணன், பூக்காரி, விஞ்ஞானி, புதுமைக் குப் பயணம், காட்டு வாத்து, சொல், மன்னிப்பு முதலான கவிதைகள் சமூகப் பிரக்ஞார்யை முன்னிலைப்படுத்துகின்ற கவிதைகளாகும். பெநா கவிதை சமூகப் பிரச்சினையை பிரக்ஞார்யாக வெளிப்படுத்துகின்ற வீச்சான கவிதையாக இருப்பது போலவே, தமிழ் புதுக்கவிதை இயக்கத்திற்கு அச்சாணியாகவும் அமைந்த கவிதையாகும்.

தமிழ்புதுக்கவிதைக்கு வித்திட்டது “மணிக்கொடி” சஞ்சிகை. அதில் தமிழின் முதல் புதுக்கவிதையை (காதல்; 1934) எழுதியவர் நபி ஆவார். தமிழ்ப் புதுக்கவிதை இயக்கத்திற்கு ஒளிபாய்ச்சியது “எழுத்து” சஞ்சிகை. “எழுத்து” முதல் சஞ்சிகையில் நபி எழுதிய பெநா (1959) கவிதையே புதுக்கவிதை இயக்கத்திற்கு மூலமாகியது.

“சுபமங்களா” (நவம்பர் 1995: 13, 14) நேர்காண வில் “எழுத்து” ஆசிரியர் சிகசெ பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: “எழுத்து முதல் ஏட்டுக்கு பிச்சமூர்த்தியிட மிருந்து ஒரு இலக்கிய கட்டுரை கேட்டேன். சிறுகதை கேட்கவில்லை. அவரோ அப்போது இரண்டும் தராமல், பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் (1943), தான் எழுதி இருந்த “பெட்டிக்கடை நாரணன்” என்ற ஒரு கவிதை யைக் கொடுத்து “வேறேதுவும் கைவசம் இல்லை” என்று சொல்லி விட்டார். முதல் இதழுக்கு பிச்சமூர்த்தியின் எழுத்து வேண்டும் என்பதுக்காக, நான் அதை அரைமனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டு வெளியிட்டேன். அதுதான் புதுக்கவிதை இயக்கத்திற்கு விதை போட்டிருக்கவேண்டும்.”

நபியின் கவிதைகளை மதிப்பிட சுரா “ந.பிச்சமூர்த்தியின் கலைமரபும் மனித நேயமும்” (1991) என்றொரு நூலை எழுதியிருக்கிறார். இந்நூலில் நபியின் எண்பத்திமூன்று கவிதைகளிலிருந்து பதிமூன்று கவிதைகளை எடுத்து அவைபற்றி சுரா அலசியிருக்கிறார். இங்கு நபியின் “பெநா” கவிதைமட்டும் அலசப்படுகின்றது.

அரசின் ஒத்துழைப்புடன், வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாத ஒருவன் பங்கீட்டு முறை ஊழலையும், கலப்படத்தையும் பயன் படுத்தி அநியாய வியாபாரத்தின் மூலம் பணக்காரனாக முடியும் என்பதை இக்கவிதை பாடுபொருளாக கொண்டுள்ளது. இப்பாடுபொருளை கவிஞர் கிண்டவுடனும் மௌலிய நகைச்சுவை ஒட்டத்துடனும் கவித்துவ செய்நேர்த்தியுடனும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இறுக்கம், தருக்கம், செறிவு, ஆழம் முதலான ஆழகியல் கூறு கருடன் எளிமை, நேர்முகம், நடப்பியல் ஆகிய பண்புகளையும் கொண்டமைகின்ற இக்கவிதையின் வெளிப்பாட்டு உத்தியாக இருப்பது குறியீட்டு அனுகளாகும்.

பாரதியார் தொட்டுக்காட்டிய சமூக பிரச்சினையை துலங்க வைக்க இக்கவிதையில் குறியீட்டு அனுகு முறையினை நபி கையாண்டுள்ளார். இதன் காரணமாகத் தான் இக்கவிதை தாக்கவலு நிரம்பியதாகவும் புதிய பாய்ச்சலைக் காட்டக்கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளது.

“படிமங்கள், குறியீடுகள் என்பன நாம் ஏற்கனவே அறிந்தவற்றை, தெரிந்தவற்றைத் தெரிய வைப்பதற்காக அல்லாது இன்னும் நமது உள்ளம் சரிவர அறிந்துகொள்ளாத, பூரணமாக இனங்கண்டு கொள்ளாத உணர்ச்சிகளை முன்னரிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக உணர்ந்துகொள்வதற்கும் உதவுபவை” என பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி (“ஈழத்து தமிழிலக்கியத் தடம்”, டிசம்பர் 2000: 13) கூறுகின்றார்.

தான் அறிந்த, தெரிந்த கருத்தினை பிரக்ஞார் பூர்வமாக எடுத்துரைப்பதற்காகவே பெநா கவிதையில் குறியீடுகளை நபி கையாண்டுள்ளார். கவிதையின் தலைப்பே குறியீடாகத்தான் அமைந்துள்ளது. “பெட்டிக்கடை நாரணன்” என்ற தலைப்பில் “பெட்டிக்கடை”, “நாரணன்” ஆகிய இரண்டு குறியீடுகள் பின்னிப் பினைந்துள்ளன. இவ்விரு குறியீடுகளே கவிதையை முழுமையாக இயக்குகின்றன. சார்புநிலை குறியீடுகளாக அங்கயற்கண்ணி, அங்கயற்கண்ணி அருள், உருமால் முதலியன் அமைந்துள்ளன. மேலும், சம்பவக் கோர்வைகள் அனைத்தும் கவிதைகளாகவே பரிணமித்துள்ளன.

“நாரணன்” முதலாளித்துவத்தின் குறியீடாக இருக்கின்றான். முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் “முதலாளி” என்பவன் மனச்சாட்சியற் வியாபார கொள்ளைக்காரனாக இருப்பதுதான் வரலாற்று உண்மை. இந்த வரலாற்றுண்மை “நாரணனாக” வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1943 - 1944களில் இந்தியாவில் பங்கீட்டு முறை அழுவில் இருந்தது. ஏழ்மைக்கு ஒருசிறு ஆறுதலாக இந்த பங்கீட்டுமுறை அமைந்திருந்தது. ஆனால், அது ஏழ்மைகளை சுரண்டி ஏமாற்றுகின்ற, மோசடிமிக்க ஒழுங்கீனங்கள் நிறைந்த ஒன்றாக அமைந்து, “அநியாயவாதிகளின்” கஜானாவை நிரப்புவதாக மாற்ற முற்றது. இது மாபெரும் கொடுரேம். இந்த கொடுரத்தினை அவதானித்ததால் எழுந்ததார்மீக கோபமே இந்தகவிதை.

அரசின் அசமந்தப் போக்கினை சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் சுயநலப் போக்குக் கொண்ட வியாபாரி ஒருவன் மனச்சாட்சிக்கு மதிப்பு கொடாமல் எவ்வாறு உயர்நிலையை அடைகின்றான் என்பதை “நாரணன்” என்ற குறியீட்டுபாத்திரம் உணர்த்துகின்றது. ஒரு சாதாரண வியாபாரியின் மனோநிலையை நாரணன் வெளிப்படுத்தினாலும் அதன் அர்த்தத்தளம் பல்வேறு விகற்பங்களாக விரிவுகொள்கிறது. கவிதை முழுதும் பேசுபவன் “நாரணன்” தான். அவன் தன் னனிப்பனவுமாறு அறிமுகப்படுத்துகின்றான்.

நான் யாரு?

சித்தனா தவசியா?

பிழைக்கச் சொத்தெலுவும்

பாட்டனோ வைக்கவில்லை

அழைத்து வித்தை ஏதும்

அப்பனோ வைக்கவில்லை

இதற்காக

ஆண்டவன் கொடுத்த மூளை

அடுப்படிப் புனையாகுமா?

என்ற படிமம் “நாரணன்” என்ற ஏழாற்றுப்பேர் வழி எவ்வாறு தன்னை உயர்வாக உருவாக்கிக்கொள்ள முனைகின்றான் என்பதை மிகத்துல்லியமாக கீறிட்டுக் காட்டுகின்றது. அடுத்துவரும் கவிவரிகளில் இது பீறிட்டுக் கிளம்புகிறது.

ஏழைக் கென்றிராஸ்கி
எளிதான விலையில் விற்க
கருவாடு போன்ற வாழைப்
பழங்களும்
புகையிலையும் காம்பும்
பீர்க்கன்னிலையைப் பழிக்கும்
வெற்றிலையும், வெட்டுப்பாக்கும்.
சின்னப்பயல்களுக்கென்று
நெய்ப்பொழியும்,
லோகாமருந்தும்
வகையாகச் சேர்த்துவைத்துன்.

இவ்வாறு “பெட்டிக்கடை” ஒன்றினை ஆரம்பித்த “நாரணன்” பெரும்பள்ளியாக மாறி, உயர்ந்த பின்னர், மளிகை கடை ஒன்றினையும் பங்கீட்டு கடையொன்றையும் வைத்துக்கொள்கின்றான். அவனுடைய வியாபாரத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி அநியாயங்களின் பல்வேறு பரிமாணாமங்களைக் காட்டி நிற்கின்றது. முரண் அணி தொக்கிவரும் பின்வரும் கவிவரிகள் இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

உயிரற்ற ஜடத்தில் பெருக்கம்
உண்டாகாதென்ற கொள்கை
பொய்ப்பதை நானே கண்டேன்

“நாரணன்” போன்ற எல்லா முதலாளிகளும் (அரசியல் வாதிகளும் என்றும் கருதிக்கொள்ளலாம்) இவ்வாறுதான் தொழிற் படுகின்றனர். நபியின் “நாரணனை” புதுமைப் பித்தனின் “ராமானுஜலு நாயுடு”வோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கமுடியும். “ராமானுஜலு நாயுடு” பற்றி புதுமைப் பித்தன் (“தியாகமுர்த்தி” சிறுகதை; காந்தி; 5-9-1934) பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“ராமானுஜலு நாயுடு நல்ல குணமுள்ளவர் தாம். சில சமயங்களில் ஜந்து பத்து முன்பின் யோசியாமல் கொடுத்து உதவுபவர் தாம். ஆனால் பணம் சேர்ப்பதற்குத்தான் அவர் சென்னையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்கு வந்தாரே ஒழிய தொழிலாளிகளுக்கு தர்மம் செய்து புண்ணியம் சம்பாதிக்கவரவில்லை.

அவருடைய சிக்கனக் கத்தி விழுந்தது. பத்து பேர் வெளியே போக வேண்டியிருந்தது. அதில் ராமசாமி பக்தரும் ஒருவர். கெஞ்சினார்கள். கூத்தாடினார்கள். பத்து ரூபாய் பாதி சம்பளம் கொடுத்தால் கூடப்போதும் என்றார்கள். ராமானுஜலு நாயுடு சத்திரம் கட்ட வரவில்லை.

நல்ல பசுமாடு இருக்கிறது. வேளைக்கு இரண்டுபடிபால் சுரக்கிறது. அதற்குப் பருத்தி விடதை. தீனி என்ன? ராஜயோகந்தான். கண்ணும் கருத்துமாகத் தான் கவனிக்கிறோம். மாடு கிழடாகி வறண்டு போய் விட்டால் வைத்துக்கும்பிடவா செய்கிறோம்? தோலின் விலைக் காவது தள் ஸிவிடவில் வையா? இதில் ராமானுஜலு நாயுடு செய்ததில் என்ன குற்றம்? அது அப்படித்தான். அது நியாயந்தான். இப்பொழுது அதைத் தப்பி என்று சொல்லுகிறவன் முட்டாள். பைத்தியக் காரன் (புதுமைப் பித்தன் கதைகள்; ஆகஸ்ட் 2000: 15).

நாரணனின் மனோநிலையும் இவ்வாறுதான்

இயங்குகின்றது. அவன் சொல்கின்றான்:

சம்பளத்தை அள்ளி வீச்சு
சுரங்கம் சுரக்கவில்லை
தோதாகப் பொடிப்பையன்கள்
சம்பளமில்லா தழைக்க
தொழிலிலே தேர்ச்சி கொள்ள,
முன்வந்து தொங்க வில்லை

.....
மின்காத்தி ஒன்று
உள்ளே இருந்ததால்
பங்கீட்டுக்கடை ஒன்று
பட்டென்று வைத்தேன்
பண்காரன் ஆணேன்
பங்கீட்டுக் கடைகளால்
பணக்காரர் ஆணால்
பாவம் என்றேதே
பேப்பரில் வந்தது.
பாவமென்று ஒன்றில்லாவிட்டால்
பாருண்டா?
பசியுண்டா?
மண்ணில் பிறப்பதற்கு
நெல் ஒப்பும்போது
களிமண்ணில் கலந்திருக்க
அரிசி மறுப்பதில்லை.

புதுமைப் பித்தனின் ராமானுஜலு நாயுடு போலவே நபியின் நாரணனும் அநியாயங்களுக்கு நியாயம் கற்பிக்க முனைகின்றான். மோசமான செயல் களை செய்கின்றவர்கள் அதனை எவ்வாறு நியாயப் படுத்துகின்றார்கள் என்பதைத்தான் புதுமைப் பித்தனும் நபியும் வெளிச்சமாக்கியுள்ளனர். புதுமைப் பித்தனின் நிமிலாக இழையோடும் கிண்டலை நபியின் கவிதை யிலும் அவதானிக்க முடிகின்றது. மொழியில் புதுமைப் பித்தன் ஏற்றும் வேகம் நபியின் நாரணன் பாத்திரத்துக் கூடாக வெளிப்பட்டு நிற்பதையும் தரிசிக்க முடிகின்றது. புதுமைப் பித்தன், நபி ஆகியோர் தன்னுடைய உடனிகழ் கால தழலில் இருந்து தமக்குரிய சொற்களையும் கலாசாரத்தையும் மெய்யியலையும் தேடியெடுத்து படைப்பாக பிரசவித்துள்ளனர்.

1985இல் வெளிவந்த நபியின் கவிதைத் தொகுப்புக்கு சி.க.செ. எழுதிய அணிந்துரையில் நாரணன் பற்றி குறிப்பிட்ட அவதானத்தை இங்கு அவதானிப்பது பொருத்தமானது. “அவன் “பெட்டிக்கடை நாரணன்” என்றைக்கும் நம் நினைவில் வாழ வேண்டியவன். புதிராக இருக்கும் இது. ஒரு மனச்சாட்சி யற்ற வியாபார கொள்ளைக்காரனையா என்று அந்தக் கதாநாயகனுக்காக அல்ல. அந்தக் கதாநாயகனை இன்றைய சமுதாய அவலநிலைக் குறியீடாக ஆக்கி நெய்யப்பட்ட அந்தக் கவிதைக்காக. பதினைந்து ஆண்டு இடைவெளிக்குப் பின் “எழுத்து”வில் (1959) மறுபிரசரம் ஆசி அறுபதுகள் காலக்கவிதைக்காக ஏன், இரண்டாம் உலகப்போர் வினைவான பெட்டிக்கடைக் காரனும் நாம் மறக்க முடியாதவன் தான். அன்று காந்தி காலத்திலேயே ஒரு பெட்டிக்கடை நாரணன். இன்று என்ன முடியாத நாரணன்கள்! இந்தக் கவிதையில் உள்ள நியாயம் பேசும் நாரணனை பிச்சமூர்த்தி சித்திரிக்கப் பயன்படுத்தும் சொல், மொழி, முரண்

அனிநுயம் சிறப்பானது”.

“பெட்டிக்கடை” என்பது வியாபாரத்தின் குறியீடாக அமைந்துள்ளது. இப்பெட்டிக்கடை “தத்துவங்களை பொய்ப்பித்து பல தத்துவங்களை கவிழிச்செய்து உயிரற்ற ஜடத்தில் பெருக்கத்தை உண்டாக்குகின்ற ஒரு வியாபார பரிசோதனைக் கூடமாகும். இங்கு, குங்கு மத்தை தண்ணீரோடு குலுக்கிக் கலர்கள் செய்யப்படும். உப்பை போட்டு தனியான சோடா செய்யப்படும். எனவே தான் இருபது ரூபாய் முதலுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பெட்டிக்கடை இரு நூறாக மாறி ஒரு பணக்கார மனிதனை உருவாக்கி விடுகின்றது. இன்றைய பெரும்பாலான வியாபார நிறுவனங்கள் இப்படித்தான் இருக்கின்றன.

நீண்ட விழியாள் அல்லது அங்கயற்கண்ணி என்பது அன்றைய ஆட்சியின் குறியீடாகும். முதலாளித் துவ ஆட்சியில் அரசு முதலாளிகளின் நலன்பேணும் நோக்கில் முதலாளிகளுக்காக நிலைபெற்றது என்பதே மாக்சிசக் கோட்பாட்டின் விளக்கமாகும். நபியின் நீண்ட விழியாள் அல்லது அங்கயற்கண்ணி என்ற குறியீடு இதனைத்தான் வெளிப்படுத்துகின்றது.

“நீண்ட விழியாள் துணையால்
குங்குமத்தைத் தண்ணீரோடு
குலுக்கிக் கலர்கள் செய்தேன்.”

“முதலுக்கு மோசம்
அனைகாத வேலியாய்,
உயிருள்ள அரணாய்
உவந்திட முளைத்தது
அங்கயற்கண்ணி
அடிகளே சரணம்!”

இவ்வாறான கவிவரிகள் அரசு எவ்வாறு முதலாளித்துவத்தின் நலன்பேணும் நிறுவனமாக செயற்படுகின்றது என்பதற்கான உரத்த உதாரணங்களாகும். அரசு எவ்வாறு பணக்கார வர்க்கத்தினை உருவாக்குகின்றது என்பதனை “அங்கயற்கண்ணி அருள்” என்ற குறியீடு குறித்து நிற்கின்றது. “முதலாளித் துவ அரசு பூர்வ்வாக்களின் ஒன்றினைக்கப்பட்ட அலுவல்களை நிர்வகிப்பதற்கான ஒரு குழு மட்டுமே” எனவும் “பூர்வ்வாக்கள் தமது சொத்துக்களையும் நலன்களையும் அகநிலை ரீதியாகவும் வெளிநிலை ரீதியாகவும் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கான ஒரு அமைப்புமட்டுமே” எனவும் கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைதான் “அங்கயற்கண்ணி அருள்” என நபி சொல்லுகின்றார். பின்வரும் கவிவரிகள் இதனையே கூட்டுகின்றன.

“எலிவேறு இரவில்
இராஜ்யம் வகித்தால்
என உருமாலை மட்டும்
கிழியாமல் போகுமா?
போனாலும்
நீண்டவிழியாளின் அருள்
நீங்கவில்லை,
முதலுக்கும் மோசம்
மருந்துக்கும் காணோம்.”

உருமால் என்பது செல்வந்தப் பெரும்புள்ளிக் கான குறியீடாகும். உருமால் என்ற சொல் “தலைப் பாகை”யை குறிக்கின்றது. நாரணன் பணக்கார தலைப் பாகை அனிந்து பெரும் புள்ளியாக வலம் வருகின்றான்.

இதனைத்தான் உருமால் என்ற குறியீடு உணர்த்துகின்றது. உருமாலாக நாரணன் உருமாறிய பின் இன்னும் அவன் எவ்வாறு உயர்ந்து செல்கின்றான் என்பதனை கவிஞர் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

இருபது ரூபாய் முதலே

இருநூறாக மாறி

ஏற்றம் எனக்களிக்க

உருமாலை வாங்கிக்கொண்டேன்

வூராளன் ஆகிவிட்டேன்

உருமாலை நாராயணனாய்

உருமாறி உயர்ந்தபின்னர்

அகமதியார் தெருவில் சின்ன

அங்கயற்கண்ணி மளிகைக்

கடையொன்று வைத்துவிட்டேன்.”

அரசின் ஒத்துழைப்போடு சரண்டல் சமுகம் எவ்வாறு உயர் நிலையை அடைகின்றது என்பதனையே இப்படிமம் எடுத்தியம்புகின்றது.

பாரத சமுதாயம்; என்ற பாடலில் பாரதியார்,

“மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்

வழக்கம் இனியுண்டோ?

மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்

வாழ்க்கை இனியுண்டோ?”

எனக் கேட்கின்றார். மேலும், முரசு என்னும் பாட்டில் பாரதியார் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

வயிற்றுக்கு சோறுண்டு கண்மெர், இங்கு

வாழும் மனிதருக்கல்லாம்

பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர், பிறர்

பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்”

பாரதியார் காலத்தைப் போலவே நமி காலத்திலும், “மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்” கொடுரமும் பிறர் பங்கை திருகின்ற கொடுமையும் தொடர்ந்தது; இன்னும் தொடர்கிறது! அந்த கொடுரமும் கொடுமையுமே பெ.நா. கவிதையாக படைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளது. பிரமிள் குறிப்பிடுவது போல, பிச்சமூர்த்தியிடம் உள்ள உக்கிரம் தன்னைக் கிழித்துப் பார்க்கிறது. தன்னைக் கிழித்து வாசகன்காண அவர் வெளியே ஏறிகிறார். பின்வரும் கவிதை பகுதி இதனை நிதர்வண்மாக்குகின்றது.

நட்சத்திரம் போல

நல்முத்துப் போல

சுத்தமாக அரிசி விற்க.

பங்கீடுக் கடை என்ன

சல்லடையா?

முறமா?

நெல்மிழினா?

மூட்டையைப் பிரிக்கு முன்னர்

முந்நாறு பேரிருந்தால்

சலிப்பதெங்கே?

புடைப்பதெங்கே?

புண்ணியம் செய்யத்தான்

பொழுது எங்கே?

அங்கயற் கண்ணியின்

அருளென்ன சொல்வேன்

பங்கீடு வாழ்க!

பாழ்வறும் வாழ்க!

பெநா கவிதை முழுவதும் அங்கதச்சவை விரவி நின்றாலும் நபியின் வேதனை கலந்த பரிகாசமே ஒங்கி

லிலிக்கிறது. மொத்தத்தில் இக்கவிதை சஸாக அவலத் தினை புதிய கோணத்தில் இறுக்கமாகவும் செறிவாக வும் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இதுபோன்ற கவிதைகளை எழுதியதால்தான் நபி.யை சிகசே “மாகவிஞன்” என குறிப்பிட்டாரோ தெரியாது! இது பற்றி ரவிக்குமார் பின் வருமாறு எழுதுகின்றார்: “மாகவிஞன் பிச்சமூர்த்தி என செல்லப்பா கூறுகிறார். அது பற்றி சுந்தரராமசாமி தனது முன்னுரையில் (“பிச்சமூர்த்தியின் கலைமரபும் மனித நேயமும்; நூலில்) ஒரே வரியில் மதிப்பிட்டை வைத்து விட்டார். “பிச்சமூர்த்திவெற்றி அடைந்திருக்கும் கவிதை களின் எண்ணிக்கை கூட அவர் ஒரு மகா கவிதானா என்பதைப் பரிசீலிக்க போதுமானவையாக இல்லை” என்று அதை முடித்துவிட்டார்” (காலச்கவடு 40; 2002: 56).

“அவர் சி.கு.செ. சொல்லியிருப்பது போல ஒரு மகா கவிஞரா? ஆம், ஆனால் சி.கு.செ. முன்வைத்த வாதங்களுக்காக அல்ல. பிச்சமூர்த்தியின் கவிதை களை மகா கவிதைகளாக ஏற்படில் சிலருக்குத் தயக்கம் இருக்கலாம். அந்தக் கவிதைகள் தாம் கவிதைக்குப் புதிய திறப்புகளைக் காட்டின. இன்று பல நூறு கவிஞர் களுக்குக் காரணமான கவிதைகளின் ஆசிரியனை மா கவிஞர் என்று அழைக்காமல் வேறு எப்படி அழைப் பது?” என்று கேட்கிறார் ஞானக்கத்தன் (2000: 27).

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “நவீன் இலக்கிய வாசகர்களுக்கு பிச்சமூர்த்தியைப் பற்றிய அறிமுகம் தேவையில்லை. தமிழ்ப் புதுக்கவிதை முன்னோடிகளுள் அவரே முதன்மையானவர் என்பதில் அதிக கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடமில்லை என்று நினைக்கிறேன். 1934 முதல் 1976 வரை, இடையில் ஒரு பத்தாண்டுகாலம் தவிர, அவர் தொடர்ச்சியாகக் கவிதை எழுதியிருக்கிறார். சி.கு.செல்லப்பா அவரைத் தமிழின் “மாகவிஞன்” என அழைப்பார். “மகாகவி” என்ற சொல்லை அவர் பயன் படுத்தாவிட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில் தான் “மாகவிஞன்” என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்தி யிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்” (“சமூக யதார்த்த மும் இலக்கியப் புனைவும்”; 288).

“தமிழில் முதலில் புதுக்கவிதையை எழுதியவர் ந.பிச்சமூர்த்திதான் என்றாலும் புதுக்கவிதைக்குரிய நவீனத்துவம் அவருடைய கவிதைகளின் வடிவத்தில் இருந்த அளவுக்கு உள்ளடக்கத்தில் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். இந்தக் காரணத்தாலேயே க.நா.சுப்ரமணியத்தின் இலக்கிய வட்டம் நபியின் கவிதைகளைப் புதுக்கவிதைகளாக அங்கீகரிக்க மறுத்தது” என அப்துல் ரகுமான் கூறுகிறார் (“விலங்குகள் இல்லாத கவிதை”; 1987: 9, 10).

புதுக்கவிதைக்குரிய நவீனத்துவம் நபியின் கவிதைகளின் வடிவத்தில் இருந்தது போலவே உள்ளடக்கத்திலும் இருந்துள்ளது என்பதற்கு பெநா கவிதையே போதுமான எடுத்துக்காட்டாகும். அதனால் தான் இக்கவிதை அறுபதுகள்கால புதுக்கவிதை இயக்கத்துக்கு அச்சானியாக அமைந்தது. பெநா கவிதை கவித்துவ அழகியலுடன் மிகவும் எளிய முறையில் பேசப்படுவது; எளியோருக்காக நியாயம் கேட்பது; சமூக நலனை நோக்கமாகக் கொண்டது என்பது குறிப்பிட்தத்தக்கது. நபியின் நெஞ்சிலிருந்து புறப்பட்ட கணல் அக்னியை வளர்க்காமலேயே அங்கத்

மொழியில் இப்படி கவிதையாகியதே ஒரு புதுமைதான்! நபியிடம் கீழை நாட்டை ஓட்டிய புதுக்கவிதை போக்கே வெளிப்பட்டது. ஆனால், க.நா.சுப்ரமணியத்திடம் மேலை நாட்டை ஓட்டிய புதுக்கவிதை போக்கே காணப் பட்டது. எனவேதான் மேலை நாட்டு இலக்கியத்தை கொண்டாடிய க.நா.சுப்ரமணியத்தின் இலக்கிய வட்டம் நபியின் கவிதைகளைப் புதுக்கவிதைகளாக அங்கீகரிக்க மறுத்தது. “எழுத்து” இதழில் இடம்பெற்ற நபியின் நேர்காணலின் கீழ்வரும் பகுதியில் இதற்கு பதில் இருக்கிறது.

ந.பிச்சமூர்த்தி : சொல்லை மந்திரம் என்பார்கள். சொல்லைக் கொண்டே சொல்லற்ற நிலையைக் காட்ட முயலுவதுதான் இலக்கியம். அந்த இடத்தில் உலகின் சிகரமும் ஆன்மாலகின் சிகரமும் இணைகின்றன.

பேட்டியாளர் : அப்படியானால் மேல் நாட்டு இலக்கியங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டும் இந்த இணைப்பு இல்லையா?

ந.பிச்சமூர்த்தி : மேல்நாட்டு இலக்கியத்தில் இந்த நோக்கு இல்லை என்று சொல்லமாட்டேன்.

பேட்டியாளர் : அறிவு நிலை அளவுக்குத்தான் உண்டு. ஆன்மிக நிலையளவுக்குக் கிடையாது என்று கூறப்படுகிறதே.

ந.பிச்சமூர்த்தி : மேல் நாட்டில் ஒரு பகுதி இலக்கியம்தான் உலகியல் இன்ப துப்பங்களே முடிவானது என்று கருதி இயங்குகிறது. டால்ஸ்டாய், மாரிஸ் மெடர்விங், பிளேக், ஷெல்லி, மீட்ஸ், ஏ.ஏ.இ எமர்ஸன், விட்மன், எட்வர்ட் கார்ப்பெண்டர் ஆகியோர் போல், சொல்லப்போல், காஃப்கா தாமஸ் மான் போன்றவர்கள்கூட இதே ஆன்ம வேட்கையைத்தான் இலக்கிய முறையில் அமைத் திருக்கிறார்கள்.

பேட்டியாளர் : “அன்னா கரீனினா” எழுதிய டால்ஸ்டாயையும் சேர்த்தா சொல்லுகிறீர்கள். முழுக்க முழுக்க நடப்பியல் சம்பந்தப்பட்டல்லவா அன்னா கரீனினா?

ந.பிச்சமூர்த்தி : ஒரு ஆசிரியரின் ஒரு படைப்பில் இந்த தொனி இல்லாமல் போனதைக் கொண்டு அடிப்படைத் தன்மையே தகர்ந்து விட்டது என்று கருதக்கூடாது. டால்ஸ்டாயைப் பற்றிய வரையில் மேல் நாட்டு முறையில் இலக்கியத்தை அணுகுவது தவறு என்று அவர் மனமாற்றும் பெற்ற பிறகு உணர்ந்தார் என்பது தெரிந்த விஷயம்.

பேட்டியாளர் : ஆகவே, மேல் நாட்டு முறையில் இலக்கியம் படைப்பது சம்பந்தமாக நாமும் அதேமாதிரி முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டுமா?

ந.பிச்சமூர்த்தி : இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தர்க்க பூர்வமான விவாதங்கள் செய்வதால் புதுதகங்கள் பெருகலாமே தவிர அதிக உண்மைகள் தெரிந்து விடுவதில்லை. ஏனென்றால் இலக்கியமும் வாழ்வைப் போல நம்மையறியாமலே, ஒரு வேளை-நம்மையும் மீறி உந்தித் தள்ளும் ஒரு சக்தி... அல்லது எதுவோ... (எழுத்துஏடு 21 - செப்டம்பர் 1960)

ahmnawas@gmail.com

பெற்ற தாய்தனை மக
மறந்தாலும்...
பிள்ளையைப் பெரும் தாய்
மறந்தாலும்...
உற்ற தேகத்தை உயிர்
மறந்தாலும்...
உயிரை மேவிய உடல்
மறந்தாலும்...
கற்ற நெஞ்சகம் கலை
மறந்தாலும்...
கண்கள் நின்றிமைப்பது
மறந்தாலும்...

“இப்போ எப்படி இருக்கு...”
அவஸ்திரேலியாவில் இருந்து.

“நாங்கள் வரும் வரை
அண்ணாவின் உயிர் தாங்கும்
தானே அண்ணி” கண்டாவில்

அது

இருந்து.

“எப்பிடியும் வாற கிழமை
வரை தாங்குவார்”
இலங்கையில் இருந்து
வெற்றிலைச் சாத்திரியார்.
இந்த வாரம் முழுக்க 5
கண்டங்களிலும் இருந்து
தொலைபேசிகளின் இரவு
பகல் என்று பாராத தொண
தொணப்புகளும்...
அக்கறையுடன் கூடிய
விசாரணைகளும் தொடர்ந்து
கொண்டேயிருக்கின்றன.

அறிவு தெரிந்த வயது
தொடக்கம் இந்த 71 வயது வரை
ஒடிக் கொண்டிருந்த அவரை,
சென்ற வாரத்தின் ஒரு
அதிகாலையில் அவரின் மூளையின்
இடது பக்கத்தில் அமைந்திருந்த

வி.ஜீவகுமாரன்

சிறிய இரத்தக் குழாயினுள் வந்த வெடிப்பு அவரின் வலது பக்கம் அனைத்தையும் இழுத்து அவரை கட்டிலில் கிடத்தி விட்டது.

“அடைப்பு என்றால் பயிற்சிகள் கொடுத்து கொஞ்சம் கொஞ்சம் சக்கர நாற்காலியில் வைத்து அவரின் வாழ்க்கையை நகர்த்தி இருக்கலாம். இது வெடிப்பு. இனி அவருக்கு எங்களால் உதவ முடியாது. நீங்கள் தான் வீட்டில் வைத்து நகரசபையின் சுகாதாரப்பிரிவின் ஒத்துழைப்புடன் அவரைப் பராமரிக்க வேண்டும்” தலைமை வைத்தியர் கூறியபடி தன் கைகளை கழுவி விட்டு பக்கத்து கட்டிலுக்கு நகர்ந்தார்.

“எவ்வளவு காலத்துக்கு டாக்டர்...? சுபத்திரா விக்கித்தாள்.

“இன்னோர் அடைப்பு அல்லது வெடிப்பு வராதவரை... அதுக்குத் தான் மருந்து கொடுக்கத் தொடங்கி இருக்கின்றோம்”

சுபத்திராவை மகளும் மூன்று பேர்ப்பிள்ளைகளும் அனைத்துக் கொண்டார்கள்.

“கோபி” என பள்ளிப்பருவத்தில் இருந்து எல்லோராலும் செல்லமாக அழைக்கப்பட்டும்... ஊருக்கே செல்லப்பிள்ளையாக இருந்து இன்று ஜூரோப்பாவே அறிந்த “கிருஸ்னா” முதலாளியாக என வளர்ந்து வந்த கோபி கிருஸ்னா டென்மார்க்கின் விசேட பெரிய ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் ஆடாது அசையாது படுத்தபடி முகட்டினைப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

கண்களின் கரையோரங்களில் கண்ணீர் கசிந்து கொண்டிருக்க சுபத்திரா துடைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

தலைமை வைத்தியர் மற்ற நோயாளியைப் பார்த்து விட்டு

அவர்களின் அறையை விட்டு சென்று சுமார் இரண்டு மணி நேரம் தான் இருக்கும்.

கிருஸ்னா முதலாளியின் தலை ஒரு தரம் உதறியது.

நேர்ஸ்மாருமாரும் தலைமை வைத்தியரும் அவரை மீண்டும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

சுபத்திராக்கு நடுக்கம் கண்டது.

“பயந்தபடி நடந்து விட்டது! அவரின் மூலைக்குள் மீண்டும் ஒரு வெடிப்பு வந்து அவரை கோமா நிலைக்கு கொண்டு போய் விட்டது”

சுபத்திரா பெரும் குரல் எடுத்து குழற ஆரம்பித்தாள்.

மகஞம் மருமகனும் ஆறுதல்படுத்தினார்கள்.

பேரப்பிள்ளைகள் பயந்து போய் அறையின் ஒரு மூலையில் போய் நின்று கொண்டார்கள்.

“தயவு செய்து இவ்வாறு பலத்து அழாதீர்கள். அவரால் பேசமுடியாது இருக்கின்றாரே தவிர நீங்கள் பேசுவது அழுவது எல்லாம் அவருக்குக் கேட்கும். உங்களுக்குப் பதில் சொல்லவோ... அல்லது

உங்களைத் தேற்ற முடியாது மிகவும் வருந்துவார்”

அக்கணத்தில் தொடங்கிய தொலைபேசி வெளிநாட்டு அழைப்புகள் இந்த மூன்று நாளும் தொடர்ந்தபடி யே இருக்கின்றன.

பகலிலும் இரவிலும் சுபத்திராவைச் சரி... பிள்ளைகளைச் சரி... அவரின் அறையில் தங்க ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகம் அனுமதித்து இருந்தாலும் அவரின் தேவைகள் அனைத்தையும் வைத்தியத் தாதிமார்களே நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள் - ஒன்று அல்லது இரண்டுக்கு கூட சிறிய மின்தூக்கியின் உதவி வழங்கப்பட்டது.

இரவில் கூட சாரம் அங்கிங்கு அசைந்தாலும் எழுந்து அதனை சரியாக அணிந்து கொண்டு மீண்டும் தூங்கச் செல்லும் அவரை, நிர்வாணமாகத் தூக்கி அவரைத் துப்பரவு செய்வதைப் பார்க்க சுபத்திராக்கு அடிவயிறு வறுகியது.

“இப்பிடி இந்த மனுசன் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை விட அம்மாளாச்சியே அவரைக் கொண்டு போய்விடு” - சுபத்திரா தன் குல தெய்வங்கள் அனைத்தையும் வேண்டினாள்.

கோபியோ தன்னைச் சுற்றி என்ன ஏது நடக்கின்றது என்ற பிரக்ஞ்சை ஏதும் இல்லாமல் கனவுலவுக்கும் நிஜுவுலகிற்கும் இடையில் அவரின் நினைவுகள் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

கோபிகிருஸ்னா என பெயர் வைத்ததாலோ என்னவோ பள்ளிப் பால்ய பருவத்தில் இருந்து அவரைச் சுற்றி பல கோபியர்கள். அல்லது பல கோபியர்களைச் சுற்றி இந்த கிருஸ்னா.

அனைத்து முகங்களும் முதன் முதல் முகத்தில் அரும்பிய மீசையை எடுத்தது போல மறைந்து போனாலும்... நிம்மியின் முகம் மட்டும் நெஞ்சாங் கூட்டத்தைத் திறந்து இதயத்தில் பச்சை குற்றி நிலைத்து நின்றது.

நிம்மி என்ற பெயரே அவர்கள் இருவரின் இரண்டாவது சந்திப்புக்குப் பின்புதான் அவளது கொப்பியின் முன் பக்கத்தில் இருந்து கண்டு

கொண்டது தான்.

காலையிலும் மாலையிலும் பாடசாலைக்கு சைக்கிளில் போய் வரும் பொழுது கடந்து செல்லும் பொழுது எத்தனையோ பெயரறியாத மனிதர்கள் போலத் தான் ஒருநாள் நிம்மியையும் கடந்து போக நேர்ந்தது.

காலையில் வயலில் புல்லுப் பிடிங்க வரிசை வரிசையாக செல்லும் பெண்கள்... தோட்டத்திற்கு தண்ணி பாய்ச் சுதலாவில் ஏறி நின்று முன்னே பின்னே மிதிக்கும் ஆண்கள்... ஓட்டமும் நடையுமாக தண்ணி வடிய வடிய கீரக்கட்டுக்களை சந்தைக்குப் போகும் தோட்டக்காரர்கள்... மீன்களை கடற்கரையில் வாங்கி விற்க கூடையை இடுப்பில் காவியபடி கூட்டமாக செல்லும் பெண்கள்...

இந்த வரிசையில் காலையில் பஸ்கக்காக நெஞ்சுடன் புத்தகங்களை அனைத்தபடி நின்றிருந்த அவளை கோபி முதன் முதலாகக் கண்ட பொழுது அவனது சைக்கிளின் வேகம் தானாகவே குறைந்த பொழுது அவனுக்கே வியப்பாய் இருந்தது.

கழுத்துப்பட்டிகள் பாடசாலைகளின் முகவரிகளைச் சொன்னாலும் இத்தனை நாட்களாக இவ்வாறான ஒரு கழுத்துப்பட்டியுடன் ஒருத்தியை நான் காணவில்லையே... அல்லது இன்று போல் அவள் என்னைக் கூர்ந்து பார்க்கவில்லையா என்ற என்னைத்துடன் கடந்து போனாலும் பாடசாலையின் முதல் மணி அடித்தது தொடக்கம் கடைசி மணி வரை அவள் புத்தகக் கட்டுடன் அவன் முன்னே நின்றிருந்தாள்.

கழுத்துப்பட்டி மட்டும் அவனுக்குத் தெரிந்த எந்த பெண்கள் பாடசாலையுடனும் சரி... இந்து மகளிர் கல்லூரிகளுடன் ஒத்துப் போகவேயில்லை.

“அடுத்தநாள் வரை காத்திரு” அறிவு இடித்துரைத்தது.

ஆனால் அடுத்தநாள் சளிக்கிழமை என கலண்டர் கண் சிமிட்டிய போது ஞாயிறும் காத்திருக்க வேண்டியிருந்து எரிச்சலாக இருந்தது. அவனை இருநாட்களும் கிறிக்கட்ட கிறவுண்டில் காணாதது அவனது நன்பர்களுக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

தலையை கைளால் கோதி விட்டு சைக்கிளை எடுத்துப் பாடசாலை செல்லும் அவன் திங்கள் காலை கண்ணாடி முன் சற்று அதிக நேரம் நின்றது அவனது முத்த தமக்கைக்கு கொஞ்சம் வியப்பாய் இருந்தாலும் ஏதும் அவனைக் கேட்கவில்லை ஒரு நமுட்டுச் சிரிப்புடன் அவனை விலத்திச் சென்றாள்.

சைக்கிள் வீதியில் விரைந்தது.

தூரத்தில் அதே பஸ்தரிப்பு நிலையம் - அதே மாணவ மாணவிகள் கூட்டம் - வெள்ளை உடையுடனும் வெவ்வேறு நிற கழுத்துப்பட்டிகளுடன்.

அவர்களைக் கடக்க முதல் அவனது முகம் 30 பாகையிலும்... கடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது 45 பாகையிலும்... 60 பாகையிலும்... இறுதியான 90 பாகையிலும் திரும்பிப் பார்த்தது.

அவளைக் காணவில்லை.

120 பாகைக்கு தலையைத் திருப்பினால் சைக்கிள் எங்கயாவது மோதிவிடும் என்ற அச்சத்தில் விக்கிரமாதித்தன் முயற்சி கை விடப்பட்டது.

சிறிது தூரம் முன்னே சென்றவன் தனது சைக்கிளை வட்டமடித்து திருப்பினான்.

“வீட்டை சொல்லி விட்டியா வந்தாய் தம்பி”
ஆட்டோக்காரன் ஏசிச் சென்றது அவனுக்குக்
கேட்கவில்லை.

அவன் சைக்கிளைத் திருப்பியதை கண்ட ஒரு
சிறுவன், “என்ன அன்னை இண்டைக்குப் பள்ளிக்
கூடம் ஹர்த்தாலா?”

பஸ்தரிப்பு நிலையமே கொல்லெனச் சிரித்தது.

பின் எத்தனையே நாட்கள் அந்த பஸ்தரிப்பு
நிலையத்தைக் கடந்த பொழுதும் அவனை அங்கு
காணமுடியவில்லை.

கழுத்துப்பட்டியின் நிறமும் வடிவமும்...
அவனுக்குள் பாடசாலையின் விலாசத்தைச் சொன்ன
பொழுது அவனுக்கு அது பெரிய அதிர்ச்சியை
தந்தாலும் நாகரீகம் கருதி அவனது பாடசாலை
வாசலில் போய் நிற்க அவன் துணியவில்லை.

அடுத்த இரண்டு மூன்று மாதங்கள் வெறுமை
யாகவே காலை-மாலை சைக்கிள் பயணம் தொடர்ந்தது.

யயர்தரப் பரீட்சை கிட்டிய போது மிகவும்
தூரத்தில் இருந்த ஒரு ரியூசன் நிலையத்துக்கு போய்
வரவேண்டியிருந்தது.

எனவே அவனது சைக்கிள் பயணம் பஸ்கக்கு
தாவியது.

கிட்டத்தட்ட அவளின் நினைவும் முகமும்
மறையத் தொடங்கிய ஒரு நாள் மாலை மிகவும்
நெருக்கமான பஸ்சினுள் அவன் நசங்கிக் கொண்டு
நின்ற போது, “உங்கள் புத்தகப் பையை நான்
வைத்திருக்கவா? ”.

அவனால் நம்ப முடியவேயில்லை.

அவளே தான்.

“வித் பிளசர்”

“எங்கிருந்தடா உனக்கு ஆங்கிலம் வருகிறது?”
பக்கத்தில் நின்ற நண்பன் காதுக்குள் குசுகுசுத்தான்.

பின்னாங் காலால் அவனை உதைத்தபடி தன்
புத்தகப் பையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

புன்முறுவலுடன் அவள் வாங்கிக்
கொண்டாள்.

அவனது மடியில் இருந்த அவளின் புத்தகங்கள்
மீது இவனது புத்தகப்பை குந்திக்கொண்டது.

அவன் ஆகாயத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

மெதுவாக குனிந்து அவளின் புத்தகங்களைப்
பார்த்த பொழுது அவளின் பெயர் நிம்மி என
ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது.

“தம்பியாக்கள் முன்னாலை போங்கோ”

இவன் அசையவேயில்லை.

அவளின் அருகே நின்று கொண்டான்.

அவனை அறிந்தோ அறியாமலோ அவளின்
தோள்மூட்டல் தான் முட்டிக் கொண்டிருப்பது
அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவனும் கண்டு கொண்டது போலவோ
அல்லது இவனது உரசலில் இருந்து விலத்திப் போனது
போலவே தெரியவில்லை.

பயணம் தொடந்தது மயிலிறகால் தடவும்
உணர்வுடன்.

அவனை முதன்முறை சந்தித்த பஸ்தரிப்புக்கு
எதிர்பக்கத்தில் இருந்த தரிப்பில் அவள் இறங்குவதற்
காக எழுந்த புத்தகங்களை கைமாற்றிய பொழுது

கைமாறியது புத்தகங்கள் மட்டுமில்லை என்பது
இருவருக்குமே புரிந்தது.

அவள் இறங்கிவிட்டாள்.

பஸ் புறப்பட்டது.

அவனால் எதிலும் இருந்து இறங்க முடிய
வில்லை.

பஸ் செல்லும் திசையில் நடக்கின்றாளா...

அல்லது எதிர் திசையில் நடக்கின்றாளா என நதிமூலம்
ரிஷிமூலம் அறிய ஆசைப்பட்டான்.

“நானும் இறங்கி இருக்க வேண்டும்... இறங்கி
இருக்க வேண்டும்...” என மனம் சொல்லிக் கொண்டே
இருந்தது - அவன் வீடு வந்து சேரும் வரை.

மீண்டும் சந்திக்கலாம் தானே என அன்றைய
தூக்கமில்லா இரவில் தன்னைத் தான் சமாதானப்
படுத்தினாலும் மீண்டும் வந்த எத்தனையோ பஸ்
பிரயாணங்களில் அவனைக் காணவில்லை.

தொலைக்காட்சியில் மாயமானை இலக்குவன்
துரத்திக் கொண்டு இருந்தான்.

யயர்தரப்பரீட்சை முடிந்து ரிசல்ட் வரும்வரை
காத்திருந்த ஒரு நாள் ரவுணில் இருந்த சினிமா
கொட்டகைக்கு காலைக் காட்சிக்கு வந்திருந்தான்.

அதிகமாக ஆங்கிலப்படம் ஒடும் திரைஅரங்கு
அது.

செவன் நெற்ஸ் இன் ஐப்பான் (7 nights in Japan)
என்ற ஆங்கிலப்படம்.

ஓர் இளவரசனுக்கும் சாதாரண ஒரு
பெண்ணுக்குமான காதல் கதை.

இசையும் காதலும் இணைந்த இளம்
காதலர்கள் இருவரின் காதல் காட்சி ரொம்ப ரம்மியாக
இருக்கிறது என்ற விமர்சனம் வழைமக்கு அதிகமான
அன்றைய கூட்டத்திற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

எழுத்தோட்டம் போய்க் கொண்டிருந்து.

எழுத்து மாணவிகள் தங்கள் கழுத்துப்
பட்டிகள் இல்லாது இருட்டினுள் சிரித்து சத்தம்
போட்டு சிங்களத்தில் பேசியபடி உள்ளே வந்து தாங்கள்
ஒன்றாக அமர இடம் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

படம் பார்ப்பவர்களுக்கு அவர்களது சத்தம்
எரிச்சலாக இருந்து.

இவனுக்குப் பக்கத்தே இருந்த வெறும்
இருக்கைகள் அவர்களுக்குப் போதுமாய் இருந்தது.

அவர்களும் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

பக்கத்தே வந்து அமர்ந்தவளை திரும்பி பார்த்த
இவனுக்கும் அவனுக்கும் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அவளே தான்.

மூளை திடீரென கூகிள் போட்டு கண்டு
பிடித்து விட்டது.

பஸ்தரிப்பு நிலையத்துக்கு அருகேயிருந்த
பேக்கரி முதலாளி தாடிமாமாவின் மகள்தான் அவள்.

என்றோ ஒரு நாள் தற்சமயமாக அவள்
பஸ்லிற்காக காத்திருக்க வேண்டும் - அல்லது பஸ்லில்
சென்றிருக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு நாளும் இவள்
இவனுக்காக என விதி கட்டம் போட்டிருக்க வேண்டும்.

இன்று மூன்றாவது தடவை.

அடுத்த வினாடி எதையும் அவன் யோசிக்க
வில்லை.

இருட்டினுள் அவளது கையை அடுத்திப்
பிடித்துக் கொண்டான்.
அவளும் ஏதும் மறுக்கவில்லை.
பின் இவனது கைகள் அவன் கையுனுள்.
அல்லது அவன் கைகள் அவள் கைகளினுள்.
படம் முடியும் வரை எதையும் பேச முடியாத
குழ்நிலை.

ஆனால் படம் முடியும் வரை இருவரும்
இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டும் புன்சிரிப்பும்
உதிர்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அவளின் முகமும் வியர்த்து கைகளும் குளிந்
திருந்ததை அவனால் உணரக் கூடியதாக இருந்தது.
படம் முடியும் போது, “நாளையும்” என
அவளுக்கு மட்டும் காதில் விழுமாறு சொல்லி
விட்டான்.

அவளும் தலை ஆட்டினாள்.

ஆனால் அன்றிரவு தின்னவேலியில்
நடைபெற்ற இராணுவ வாகனத்தின் மீதான தாக்குதல்
அனைத்தையும் ரத்தாக்கி விட்டது.

பின் நாட்டில் அமைதி (?) நிலவிய போது...
மலைநாடுகளிலும் கொழும்புப் பிரதேசங்களிலும்
எங்களின் புகையிலைக் கடைகளும்... சாப்பாட்டுக்
கடைகளும்.. மற்றும் மற்றும் வியாபார அங்காடிகள்
திறக்கப்பட்ட பொழுதும்... தாடிமாமாவினது சரி...
எந்த மாமாவினது சரி பேக்கரிகள் யாழ்ப்பாணத்தில்
எங்கும் திறக்கப்படவேயில்லை.

எத்தனையோ காலைக்காட்சிகள் வந்த
பொழுதும் கூட அவளைக் காணவேயில்லை.

தாடிமாமாவின் வீடு வெறுமையாகவே இருந்தது.

நிம்மி என்ற அவளது பெயர் அவனுள் சுருக்கிக்
கொண்டும்... நினைவுகள் வானுயரத்துக்கு விரிந்து
கொண்டும் இருந்தது.

வாழ்வின் முதல் அத்தியாயத்தைக் கடந்து
பல்கலைக்கழகம் சென்று... பின் வெளிநாடு வந்து...
அவனுக்காக பெண் பார்க்கத் தொடங்கியவரை நிம்மி
என்னும் நிர்மலாவை அவன் தேடிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவளைக் கண்டு கொள்ளவே முடியவில்லை.

எதற்கும் காத்திராத காலம் அவனுக்கும்
சுபத்திராக்கும் முடிச்சை போட்டு விட்டு அது தன்
வழியில் சென்று விட்டது.

பின்பு விடுமுறைகளுக்கு ஊருக்குச் செல்லும்
பொழுதும் சரி... பின் நாளில் லங்காசிறியில் மரணச்
செய்திகளைப் பார்க்கும் பொழுதும் சரி... அவளின்
முகத்தை அவன் கண்கள் தேடிக் கொண்டேயிருக்கும்.

வீட்டினுள் மனைவியுடன் சரி... மகளுடன்
சரி... ஏதாவது வாக்குவாதம் வந்து மனம்
நொந்திருக்கும் பொழுதும் சரி... நிம்மி என்ற
நிர்மலாவை வந்து சமாதானம் செய்வாள்.

“நாங்கள் இருவரும் திருமணம் செய்திருந்தா
லும் கூட நாங்களும் சண்டை போட்டுத்தான்
இருப்பமடா”

இவனின் கைச்சிறையில் இருந்து தன்னை
விடுவித்துக் கொண்டு நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டுச்
செல்வாள்.

கிட்டத்தட்ட நடுநிசி.

ஆஸ்பத்திரி அமையாக தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.
சுபத்திரா கதிரையில் நன்கு அயர்ந்து தூங்கிக்
கொண்டு இருந்தாள்.

இரவு நேரத் தாதி இடைக்கிடை வந்து அவரை
சுற்றி பூட்டியிருந்த கண்ணித் திரைகளின் தகவல்கள் வரி
வரியாகப் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றதா எனப்
பார்த்துக் கொண்டாள்.

கோபிக்கு தான் ஏதோ ஒரு ஏகாந்தத்தில்
இருப்பது போல இருந்தது.

நிம்மி பஸ் தரிப்பில் புத்தகங்களை
அனைத்துபடி...

நிம்மி அவரது புத்தகப் பையை வைத்தபடி...

நிம்மி அவரின் கைகளுடன் தன் கைகளைத்
கோர்த்த படி படம்பார்த்தபடி...

திலரென கண்ணித்திரையின் வரைபுகள்
நேர்கோட்டில் செல்ல... அலாரம் அடிக்கத்
தொடங்க... சிவப்பு விளக்குகள் விட்டு விட்டு எரியத்
தொடங்கியன.

நேர்ஸ்மாரும் ஓடி வர சுபத்திரா திடுக்கிட்டு
எழுந்தாள்.

“சொறி சுபத்திரா” என்றவாறு ஒரு தாதி
சுபத்திராவை அனைத்துக் கொண்டாள்.

இன்னுமோர் தாதி அவரின் தலைமாட்டில்
ஒரு மெழுகுதிரியை கொஞ்சதி வைத்து விட்டு
யன்னல்களை நன்கு திறந்து விட்டாள்.

கண்கள் நின்றிமைப்பது மறந்தாலும்...

கற்ற நெஞ்சகம் கலை மறந்தாலும்...

உயிரை மேவிய உடல் மறந்தாலும்...

உற்ற தேகத்தை உயிர் மறந்தாலும்...

பிள்ளையைப் பெரும் தாய் மறந்தாலும்...

பெற்ற தாய்தனை மக மறந்தாலும்... ●

தமிழ், சிங்கள மத்தியில் ஏற்படும் காதல் தொடர்பான முன்று ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள்

■ தேவமுகுந்தன்

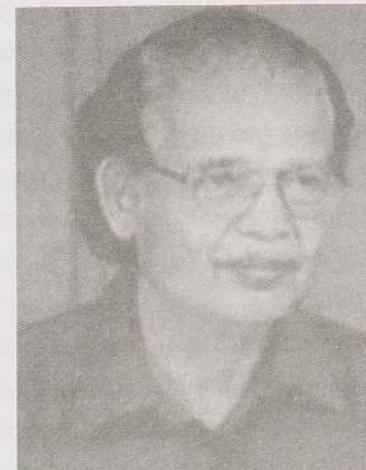
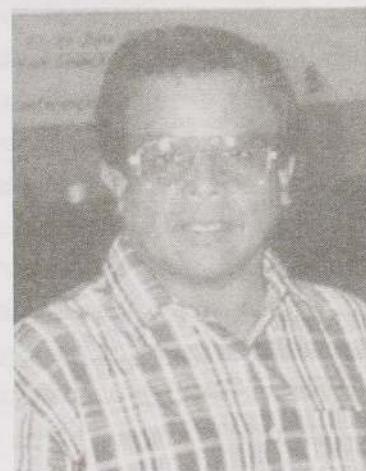
அறிமுகம்

இலங்கையில் பல நூற்றாண்டுகளாக சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இலங்கையின் மக்கள் தொகையில் 75 சதவீத மானோர் சிங்களவர்களாகவும் 16 சத வீதமானோர் தமிழர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இங்கு வாழும் தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றும் அதேவேளையில் சிங்களவரில் பெரும்பாலானோர் பெளத்த மத்தைப் பின்பற்றுகின்றனர். வேறுபட்ட மொழிகளைப் பேசும் இவ்விரு சாராரின் கலாசாரங்களுக்கிடையே சில ஒற்றுமைகள் காணப்படும் அதேவேளையில் பல தனித்துவங்கள் காணப்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கையில் தமிழர்களில் அதிகமானோர் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழ சிங்களவர்கள் தென் இலங்கையில் பெருமளவில் வாழ்கின்றனர். தமிழர் சிங்களவரிடையே பல கலப்புத் திருமணங்கள் நடைபெற்றாலும் அவை இரு இனத்தவரிடையேயும் வரவேற்பைப் பெற்றதாக குறிப்பிட முடியாது. இரு இனத்தினரின் இளைஞர் யுவதிகளிடையே ஏற்படுகின்ற காதல் பல கைகூடாமல் போவதற்கு கலாசார வேறுபாடுகள், இனங்களைப் பற்றிய தவறான புரிதல்கள்... போன்றன காரணமாக அமைகின்றதெனலாம்.

இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்னர் பதவியேற்ற அரசுகள் தமது சுயலாபத்திற்காக தனிச் சிங்களச் சட்டம், பல்கலைக்கழக அனுமதியில் மாவட்டரீதியான தரப்படுத்தல்... போன்றவற்றை அமுல்படுத்தியதன் விளை வாக காலத்திற்குக் காலம் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமிடையே பிரிவினை தோற்றும் பெற்றது. இரு இனத்தவரிடையே புரிதல் இல்லாமல் ஒருவரையொருவர் சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்கும் நிலையேற்பட்டது. காலத்துக்கு காலம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைகளால் தமிழர் தாக்கப்பட்டும் கொல்லப்பட்டும், சொத்துக்களை இழந்தும் போயினர்.

தமிழ்மக்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட அநீதிகளுக்கெதிராக 1970 களில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் தோற்றும் பெற்ற இளைஞர் போராட்டங்கள் காலப்போக்கில் ஆயுதப் போராட்டமாக வளர்ச்சியடைந்து இலங்கையின் சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகளில் பலத்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இப்போராட்டமானது சிங்களமக்கள் தமிழ்மக்களை சந்தேகக்கண்கொண்டு நோக்கும் நிலைக்குத் தள்ளியதெனலாம். 1980 இன் பின்னர் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பல சிங்கள மக்கள் அங்கிருந்து வெளியேறினர். இவ்வாறே பல்வேறு தேவைகளுக்காக தென்பகுதிகளில் வாழ்ந்த பல தமிழ்க்குடும்பங்கள் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் சென்று வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டது. இதனால் இக்காலப் பகுதியில் வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு சிங்கள மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களோ, தென்பகுதியில் வாழ்ந்த சிங்களவர்களுக்கு தமிழ்மக்களுடன் தொடர்புகொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களோ இல்லாது போயிற்று.

இந்தப் பின்புலத்தில் ஈழத்து இலக்கியத்தில் தமிழ்-சிங்கள உறவுகளை மையப்படுத்திய பல படைப்புகள் சிங்கள, தமிழ் மொழிகளில்

உருவாகி யுள்ளன. அவற்றில் தமிழ்-சிங்கள மக்களுக்கிடையி ஸான காதலை கருப்பொருளாகக் கையாண்ட படைப்புக்களும் உள்ளன. அந்த தமிழ்-சிங்கள காதலை கருப்பொருளாகக் கொண்ட மூன்று தமிழ் நாவல்களை ஓப்பிடுவதே இந்தக் கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

மூன்று நாவல்கள்

தமிழ்-சிங்கள இனத்தவருக்கிடையே ஏற்படும் காதலைக் கருவாகக் கொண்ட சில நாவல்கள் தமிழில் உள்ள போதிலும் வசதி கருதி

அ. அருள் சுப்பிரமணியத்தின் “அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது”

ஆ. சாந்தனின் “ஒட்டுமா”

இ. செங்கை ஆழியானின் “தீம் தரிகிட தித்தோம்”

ஆகிய மூன்று நாவல்கள் இங்கு ஓப்பிட்டுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

அருள் சுப்பிரமணியத்தின்

அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது

1945 ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையில் பிறந்த அருள் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் நாவல், சிறுக்கை, சிறுவர் இலக்கிய மென பல துறைகளில் கால் பதித்தவர். இவரது அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது என்ற நாவல் 1973 ஆம் ஆண்டு மட்டக் களப்பு மலர் வெளியீடாக பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் மூன்றுரை யுடன் வெளியானது. இந்த நாவலுக்கு 1974 ஆம் ஆண்டு நாவலுக்கான இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருது கிடைத்தது. தமிழில் இருந்து சிங்களத் திற்கு மொழியெயர்க்கப்பட்ட முதல் நாவல் இதுவெனக் கூறப்படுகின்றது.

திருகோணமலையைச் சேர்ந்த அரியரத்தினம் தொழில் நிமித்தம் கொழும்பில் சிங்கள வீடொன்றில் அறையெடுத்து தங்குகிறான். அவன் வீட்டு உரிமையாளரின் மகள் மொனிக்காவுடன் சந்தர்ப்ப துழ்நிலையால் ஒருமுறை உறவு கொள்கிறான். மொனிக்காவை ஏமாற்றி விட்டு வீட்டில் பேசிய மாற்றுச் சம்பந்த திருமணத்தை செய்ய மனமின்றி அரியம் தனது வீட்டார்களுக்கு தெரியாமல் மொனிக்காவை பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான்.

பின்னர் அவன் சித்திரை வருடப் பிறப்புக்கு தனது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு தனது வீட்டுக்குப் போகிறான். அவனது தந்தை முத்தர் இத்திருமணத்தை ஆரம்பத்தில் எதிர்க்கிறார். எனினும் இறுதியில் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

கலைத்துவத்துடன் இயல்பாக ஏழுதப்பட்ட இந்த நாவலை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் “சிங்கள-தமிழ் உறவுகளை சித்தரிப்பது இந்த நாவலின்

சிறப்பம்சம்” என முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த நாவலுடன் ஈழத்து நாவல்களுக்கு வயது வந்து விட்டதென விமர்சகர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டிருப்பது இந்த நாவலின் தரத்தினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சாந்தனின் ‘ஒட்டுமா’

1947 இல் யாழ்ப் பானம் சுதுமலையில் பிறந்த சாந்தன் தமிழ், ஆங்கில மொழிகளில் பல இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார். தொழில் நுட்பவியலாரான இவர் ஆங்கில இலக்கியத்தில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். தமிழ், ஆங்கிலம் மொழிகளிலான படைப்புகளுக்கு சாகித்திய விருது பெற்ற சாந்தன் இலங்கை அரசின் உயர் இலக்கிய விருதான சாகித்திய ரத்னா, இந்திய சாகித்திய அக்கடமியின் பிரேம சந்த தகை விருது எனப்பல விருதுகளைப் பெற்றவர்.

சாந்தனது ஒட்டுமா என்ற நாவல் 1976 ஆம் ஆண்டில் தினகரன் பத்திரிகையில் தொடராக வெளியாகி பின்னர் 1978 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பானம் வரதர் வெளியீடாக வெளியானது.

மொற்றட்டுவ தொழில் நுட்ப நிறுவனத்தில் கற்கும் யாழ்ப்பானத்தை சேர்ந்த மூன்று இளைஞர்கள் மொற்றட்டுவப் பகுதியில் உள்ள சிங்களவரான பீரிசின் வீட்டில் தங்கின்றனர். இந்த இளைஞர்களுள் சதா என்னும் இளைஞர்களுக்கும் வீட்டுக்காரரின் இரண்டாவது மகளான நிலாந்திக்குமிடையே காதல் அரும்புகின்றது. இதனை சதாவின் பெற்றோர் விரும்பவில்லை. சதா சிங்களைப் பெண்ணை திருமணம் செய்தால் அவனின் சகோதரிகளுக்கு திருமணம் செய்வதில் பல தடைகள் ஏற்படும் என சதாவின் தந்தை குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாரே நிலாந்தியின் பெற்றோரும் இதனை விரும்பவில்லை. ஆனால் சதா, நிலாந்தி ஆகியோர் தமது பெற்றோர் விரும்பாவிட்டாலும் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக உறுதியாக உள்ளனர்.

இந்தத் தருணத்தில் வெளிநாட்டில் கற்றலுக் காக சென்று வதியும் நிலாந்தியின் சகோதரன் அங்குள்ள பெண்ணொருவரை திருமணம் செய்து கொண்ட செய்தி அறிந்து நிலாந்தியின் பெற்றோர் வருந்துகின்றனர். பெற்றோரின் வருத்தத்தை அறிந்த நிலாந்தி தான் தமிழரான சதாவை திருமணம் செய்தால் தனது பெற்றோர் வருந்துவார்கள் என என்னுகிறாள். இதனால் தான் சதாவை திருமணம் செய்வதாக இருந்த முடிவை மாற்றிக் கொள்கிறாள்.

இவர்களின் காதல் உடைகின்றது. சிங்கள கிராமப்புறத்தவரின் நல்ல குண அம்சங்கள், அவர்கள் தமிழர்களைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயம்... என பல விடயங்கள் இந்த நாவலில் கலாபூர்வமாக எடுத்தாளப் பட்டுள்ளன. இந்த நாவலைப் பற்றி

திறனாய்வாளர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் “சிங்கள, தமிழ் உறவுகளை நாசுக்காக ஆராயும் சித்திரம்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர் “கலாசாரங்கள் தனித்தவமானவை, செயற்கை ரீதியாக இணைந்து சுவையூட்டினாலும் அவை ஒன்றாகா. சாந்தனின் இக்கருத்து சிங்கள-தமிழ்ப் பிரச்சினையை அனுகும் மற்றொருபார்வை”எனவும் தொடர்கிறார்.

இந்த நாவலைப் பற்றி கவிஞர் சேரன் “சதா நிலாந்தியினுடைய காதலின் கனதிக்கும் இறுதியில் சதாவுக்கு ஏற்படுவதாக சாந்தன் சொல்லும் “பாரம் கழன்றது போன்ற” உணர்வுக்கும் உள்ள முரண் நிலாந்தியின் தந்தை பீரிசின் இயல்புகளின் ஆரம்பத்துக்கும் இறுதிக்கும் உள்ள முரண், தமிழ், சிங்களக் காதல் ஒட்டாது என்ற தொனியில் கருத்தை சொல்கின்ற இந்த நாவல், மிகவும் ஆழமாக விமர்சித்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியது” எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

செங்கை ஆழியானின் தீம் தரிகிட தித்தோம்

கந்தையா குணராசா என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட செங்கை ஆழியான் அவர்கள் 1941 ஆம் மாற்பாணத்தில் பிறந்தார். இலங்கை நிர்வாக சேவை அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய இவர் புவியியல் கலாநிதி யாவார். ஈழத்தில் முக்கிய இலக்கிய ஆளுமையாகக் கருதப்படும் இவர் பல நாவல்கள், சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள் .. என ஈழத்து தமிழிலக்கியத்துக்கு பாரிய பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார். இலங்கை அரசின் அதியுயர் இலக்கிய விருதான சாகித்தயரத்னா பெற்றவர். நாவல், சிறுகதை என்பவற்றுக்கு பல தடவைகள் சாகித்திய விருது பெற்றுள்ளார்.

செங்கை ஆழியானின் தீம் தரிகிட தித்தோம் என்ற நாவலானது 1986 ஆம் ஆண்டில் அப்போது யாற்பாணத்தில் வெளியான அமிர்தகங்கை என்னும் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளியாகி பின்னர் 1988 ஆம் ஆண்டு யாழ். இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வெளியானது. 1956 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியை பின்னனி யாகக் கொண்ட இந்த நாவலில் யாற்பாணத்தை சேர்ந்த இளைசூனான சுரேந்திரன் பிரதான கதாபாத்திரமாக அமைகிறான். கொழும்பில் தொழில் புரியும் அவனுக்கும் அவனது அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் சோமாவுக்கும் இடையில் காதல் அரும்புகிறது. இதனை சோமாவின் குடும்பத்தினர் விரும்பவில்லை.

1956 ஆம் ஆண்டு அமுல்படுத்தப்பட்ட தனிச்சிங்கள் சட்டம், அதனை எதிர்த்து காலிமுகத்திடலில் தமிழ் அரசுக் கட்சியினரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சத்தியாகக் கிரகப்போராட்டத்தினைத் தொடர்ந்து கொழும்பில் தமிழருக்கு எதிரான என்முறை கட்ட விழுத்து விடப்படுகின்றது. இந்தக் கலவரத்தில் இடுபட்டு தமிழரைத் தாக்கும் சோமாவின் அண்ணனின் கழுத்தை

சுரேந்திரனின் அறை நண்பன் தனது தற்பாதுகாப்புக் காக கடிக்கிறான். இதனால் சோமாவின் அண்ணன் இறக்கிறான்.

அப்பாவியான தனது அண்ணனை தமிழன் கொன்று விட்டதாக சோமா சுரேந்திரனிடம் கூறுகிறான். அதனை மறுத்து அவளது தமையன் கலவரத்தில் ஈடுபட்டு தமிழரை தாக்கியவன், அவன் அப்பாவியல்ல வென சுரேந்திரன் கூற சுரேந்திரன், சோமா ஆகி யோருக்கிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு அவர்களின் காதல் முறிகிறது.

செங்கை ஆழியானின் இந்த நாவலானது 1956 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இலங்கையில் காணப்பட்ட நிலையை பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில் பாராளுமன்ற உரைகள் அப்படியே உள்ளடக்கியிருப்பது வாசக்களை சிரமப்படுத்துகிறது. கலைத்துவமற்று வெறுமனே ஹண்சாட் அறிக்கையை கொண்டு பல பக்கங்களை நிரப்பியுள்ளதிந்த நாவலைன் எழுத்தாளர் அ. யேகராசா இந்த நாவலைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஓய்வு

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த தசாப்தத்மான 1940 களில் பிறந்த எழுத்தாளர்களான சாந்தன், அருள் கப்பிரமணியம், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரின் நாவல்கள் இங்கு ஒப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றில் சாந்தனது ஒட்டுமாவும் அருள் கப்பிரமணியத்தின் அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டு ஆகிய நாவல்கள் 1970 களில் எழுதப்பட்டிருக்க செங்கை ஆழியானின் தீம்தரிகிடத்தோம் 1980 களில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவல் 11.04.1972 என்ற திதியில் ஆரம்பிக்க செங்கை ஆழியானின் நாவல் 01.05.1956 இல் ஆரம்பிக்கின்றது. எனினும் சாந்தனின் நாவலில் திதி குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் கதையின் போக்கிலிருந்து இந்த நாவலின் கதை 1960 களின் இறுதி ஆண்டுகளின் அல்லது 1970 களின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் நடந்ததாக ஊகிக்க முடிகின்றது.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை சேர்ந்த இளைசூர்கள் தமது கல்வி, தொழில் நிமித்தம் கொழும்புக்கு வந்து தங்கி அங்குள்ள சிங்கள யுவதி களுடன் காதல் வயப்படுவது இந்த மூன்று நாவல் களுக்குமுள்ள பொதுவான ஒற்றுமையெனலாம். அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது நாவலின் கதாபாத்திரம் கிழக்கிலங்கையை சேர்ந்தவராக சித்திரிக்கப்பட மற்றைய நாவல்களின் பாத்திரங்கள் வடக்கை சேர்ந்தவர்களாக அமைகின்றனர்.

செங்கை ஆழியானின் நாவலில் கதாநாயகியும் ஒரே அலுவலகத்தில் பணியாற்றுவதாக அமைய மற்றைய இரு நாவல்களிலும் பிரதான கதாமாந்தர்கள் சிங்களப் பெண்களின் வீடுகளில் வாடகைக்கு அறையெடுத்து தங்குவாக அமைகின்றது.

அருள் கப்பிரமணியத்தின் கதாநாயகன் அரியரத்தினமும் செங்கை ஆழியானின் நாயகன் சுரேந்திரனும் கலவரத்தில் பணிபுரிவதாக வருவது இரண்டு நாவல்களிலும் காணப்படும் ஒற்றுமையெனலாம்.

அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவலோன அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டதில் பிரதான கதா பாத்திரமான அரியம் மொனிக்காவுடன் உறவு கொண்டு பின்னர் அவளை ஏமாற்றாது திருமணம் செய்து தனது வீட்டாரையும் பகைக்காது சேர்ந்து வாழ விரும்புகிறான். சாந்தனின் ஒட்டுமாவில் வரும் பிரதான பாத்திரம் சுதா தனது வீட்டாரின் எதிர்ப்பினை கண்டு திகைக்கிறான். பின்னர் என்ன தடைவந்தாலும் நிலாந்தியை திருமணம் செய்ய உறுதி கொள்கிறான்.

அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவலில் மட்டும் தான் காதல் கலியாணம் வரை செல்கிறது. சாந்தன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரது நாவல்களில் காதல் இடையில் தடைப்படுகின்றது. இக் காதல்கள் சிங்களப் பெண்களால் முறிக்கப்படுவதாக அமைகின்றன. எனினும் சாந்தனின் ஒட்டுமாவில் நிலாந்தி தனது குடும்பத்தின் நன்மை கருதி காதலை முறித்துக் கொள்வதாக சொல்ல, செங்கை ஆழியானின் தீம்தரிகிட தித்தோயில் சோமா தமது தமையன் தமிழரால் கொல்லப்பட்டால் காதலை முறித்துக் கொள்கிறான்.

வேறுபட்ட கலாசாரப் பின்னணியைக் கொண்ட இனங்களை சேர்ந்தோர் திருமணம் செய்ய முனையும் போது இருபகுதியாலும் அவை விரும்பப்படுவதில்லை என்பதனை சாந்தனின் நாவலினுடாக வெளிப்பட, தமிழர் தரப்பில் விரும்பப்படவில்லையென அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவலில் வெளிப்பட, செங்கை ஆழியானின் நாவலில் சிங்கள தரப்பில் எதிர்ப்பு வெளிப்படுவது காட்டப்பட்டுள்ள போதிலும் தமிழர் தரப்பு நிலைப்பாடு கூறப்படவில்லை.

சாந்தனின் நாவலில் யாழ்ப்பாணத்தில் சுதாவின் நன்பனோருவன் வேறு சாதிப் பெண்ணோரு வரை திருமணம் செய்து கொள்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் எடுத்தரைக்கப்படுகின்றது. அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவலில் பிரதான கதாபாத்திரமான அரியத்தின் தந்தை முத்தர் யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்தவரெனவும் அவர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த பெண்ணை திருமணம் செய்ததனால் அவர் தனது பெற்றோர், சகோதரங்களுடன் தொடர்பில்லாமல் பல்லாண்டுகளாக திருகோணமலையிலேயே வாழ்வதாக வருகின்றது. இவ்வாறு தமிழர்களிடையே உள்ள சாதி, பிரதேச வேற்றுமைகள் தமிழருக்குள்ளேயே காதல் திருமணங்களுக்கு தடையாக அமைவது இவ்விரு நாவல்களிலும் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது நாவலில் அரியத்திற்கும் அவனது தங்கைக்கும் மாற்றுச் சம்பந்தமாக தனது மகனையும் மகளையும் திருமணம் செய்து வைக்க திருகோணமலையிலுள்ள மனிதரோருவர் விரும்புவதாக அமைய, தீம்தரிகிட தித்தோயிலும் சுரேனுக்கும் அவனது சகோதரிக்கும் மாற்றுச் சம்பந்தமாக திருமணம் செய்வதற்கு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளவர்கள் விரும்புகிறார்கள். இது இவ்விரு நாவல்களிலும் பொதுவானதோரு அம்சமாக காணப்படுகின்றது.

நிறைவரை

இந்த மூன்று நாவல்களிலும் தமிழ் சிங்களக் காதல் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அருள் கப்பிர

மனியத்தின் நாவலில் மட்டும் திருமணம் நடை பெறகிறது. இலங்கையில் வாழும் இரண்டு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கிடையிலான காதல் தொடர்பான இந்த நாவல்கள் தனித்துவம் கொண்டன வாக விளங்குகின்றன. ஒரு நாவலின் செல்வாக்கு மற்றைய நாவலில் காணப்படுகின்றதென உறுதியாகக் கூற முடியாவிட்டாலும் இந்த நாவல் ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களுக்கிடையே ஒத்த தன்மை காணப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இம் மூன்று நாவல்களில் சாந்தன், அருள் கப்பிரமணியம், ஆகியோரின் நாவல்கள் கலைத்துவத்தோடு எழுதப்பட்டிருப்பதனால் வாசகனை தொடர்ச்சியாக நாவலை வாசிக்க தூண்டுகின்றனவென்றாம். மேலும் அருள் கப்பிரமணியத்தின் நாவலில் இனப் பிளவுகளை விட மானுடநேயம் கூடுதலாக வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பது அவதானத்துக்குரியது. இந்த நாவலில் பிரதான கதா பாத்திரத்தின் மனச் சாட்சியின் படி செங்கை ஆழியானின் நாவலில் பக்கங்களில் தொடர்ச்சியாக பாரானுமன்ற உரை இடம்பெறுவதை காணப்படுவதை குறைபாடாகவே கருத வேண்டியுள்ளது. ●

அதிபரின் அறை

எஞ்சியிருப்பதில் எமக்கானது
புதைகுழியிலிருந்து மீண்ட
ஒரு மண்டை ஒடுதான்.

அது நேரே
நாடானுமன்றத்துக்குப் பறந்து செல்கிறது.
பெரும் வரவேற்புடன்
அங்கு அழியாச்சின்னமாக மாறுகிறது அது

வேதமும் மந்திரமும் பிரித்தும்
காற்றில் நுரைக்கின்றன
கடவுளரின் புன்னகையுடன் இணைந்த
காவி அங்கி
அதிபரின் அறையில் குடியேறுகிறது.

2 மஹ்முத் தர்விஷ்கு

எங்கே வானம் முடிவடைகிறதோ
அதற்கு அப்பால்
ஒரேயொரு ஞாயிறு
ஒரு கோடி குரிய உதயங்கள்
எல்லாமே வேறு வேறு
ஒரே நிலத்தின் மீது

அது எங்களது அல்ல.

3 சாம்பர்

காற்றில் அழுகுரல் வராத நாளுக்காக
காத்திருந்து
மரித்த அன்னையர்கள் எவரதும் பின்னைகள்
திரும்பி வரவில்லை.

- சேரன்

இருபது வருஷத்துக்கு முன்னம் நடந்த கதை தான் இது.

அந்த ஞாபகமெல்லாம் சாகுமா? சாகவே சாகாது.

என்னுடைய ஊரைப்பற்றி யாருக்காவது சொல்லவேணுமென்டால் அவருக்கு சொல்லக் கூடியதாய் எனக்கு உடனே வாயால் வருகிறதுதான் என்னுடைய இந்தப் பெருங்கதை.

நெஞ்சை நிமிர்த்தி ஊருக்குள் நான் நடந்த அந்த வயசுக்காலம். எனக்கெண்டா அது பொற்காலம் தான்! அப்ப எல்லாம் தீபாவளி, வருஷபொங்கல் அண்டைக்கு வண்டில் சவாரி போய் பார்க்கிற குஷி என்ன! நெருப்பில் தின்னப் பக்குவமா என்னைச் சேர்ந்ததா உள்ள பெடியளைல்லாமா நாங்கள் சுட்டதாயதோது பண்ணி தின்ட மரவள்ளி கிழங்கை பற்றி சொல்லுறதெண்டா அது என்ன ஒரு ருசி. அப்ப எல்லாம் பின்னேரமா பொழுது பட்டு நாவல் மரத்தில் வந்து கடைசிப் பறவை அடையற நேரம் மட்டுமா

■ நீ.பி.அருளானந்தம்

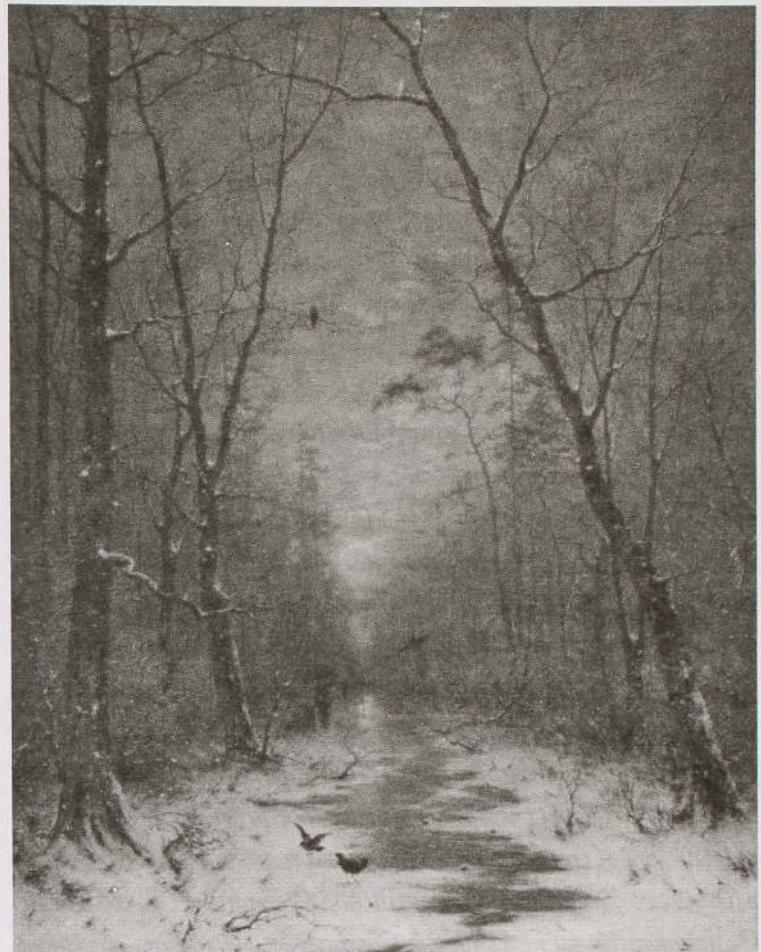
ஞிளமையின் வசந்தம்

பொடியள் நாங்கள் எல்லாருமா சேந்து அங்க அக்கம் பக்கம் எல்லாம் அந்த மண்ணை மிதிக்கிற சத்தமாத்தான் திடு புடு எண்டு ஓடி ஒரே விளையாட்டு.

ஆள் அரவம் இல்லாத எங்கட காட்டிலயா நாங்கள் கூட்டாளிப் பெடியளா சேர்ந்து சுண்டு வில் லோட குருவி அடிக்க வெண்டும் சில நாளில் போவம். கால் சட்டைப் பொக்கட்டுக்க மிளகாய்த் தூணும் உப்பும் சரைக்கத்தி ஒரு பெடியன் வைச்சிருப் பார். நெருப்பெட்டியும் அவர் வைச்சிருப்பார். காட்டுக்க போயிட்டாலே மனம் எங்களுக்கு நல்ல சந்தோஷ மாயிருக்கும். முடியில் தூசு தும்பு சேர்ந்தாலும் செடிய கொடியள விலத்தி கொண்டு காட்டுக்குள்ள நாங்கள் முன்னேறிப் போவம். அந்தக் காட்டுக்குள்ள முந்தி எல்லாம் போய்ப் பழக்கமானவன் தான் எங்களுக்கு முன்னால் போவான். அவனுக்குப் பின்னால்யா நாங்கள் போவம்.

“அந்த மட்டையில் இந்த அணில் இருந்து என்ன தான் தின்னுது, என்ன சாப்பிடுது” என்று ஒருவன் அதை பார்த்து விட்டு கேட்பான்.

“என்னவோ ஒண்டை அது சாப்பிடுது! டேய் அடியடா அதுக்கு பாத்து கெட்டப் போலால்!” என்பான் மற்றொருவன். அவன் நல்லா றப்பரை இழுத்து குறிபார்த்து கெட்டப் போலால் அடிச்சாலும் அணில் சுறுக்கெண்டு பாஞ்சு ஓடைடும். கோயில் மாடு என்று அவனுக்கு பேச்சு பிறகு கிடைக்கும். சில தூரம்

போக சடைத்த மரத்தில் பச்சைப் புறா நிக்கும். சின்ன சத்தம் கேட்டாலும் அது எண்டா உடனே பறந்திடும். அதனால் அதை கண்டிட்டால் கீழ் சருகு சத்தமும் கூட கேக்காத அளவில் அது நிக்கிற மரத்தடி பக்கம் போக பம்மிப் பம்மித்தான் நாங்கள் நடப்போம். குனிஞ்சு குனிஞ்சு கவனமாய் நடந்து முன்னால் போறானே அவன் தான் அந்த புறாவை அடிக்கப் போறான். நாங்கள் எல்லாம் தின்னுற ஆசையில் சத்தம் போடாம் ஒரு மறைவில் நின்டபடி புறாவைப் பார்க்கிறம். ஈ காகம் கூட இப்ப சத்தம் போடுது அந்தக் காட்டுக்குள்ள. ஆனா நாங்கள் எல்லாம் கப் சிப்பெண்டதா அடங்கினதா நிக்கிறம்.

பச்சைப் புறாவெண்டா பாக்க தளதளவெண்டு அப்பிடி சோக்கா இருக்கு. பச்சை நிறமா என்ன ஒரு வடிவு. அழுக்கா அதில் ... ஓட்டிக்கிடக்கு? ஆனா கெட்டபோலால் அடிப்பட்டா அது பிறகு செத்திடும். அதால் தின்டு கழிக்கிற குருவிதான். அவன் மரத்துக்குக் கீழ் போன நேரம் மற்றைய மரத்தில் உள்ள ஒரு குரங்குச் சனியன் இன்னொரு குரங்கை விரட்டி விரட்டி பாயுது. புறா உடனே கழுத்தை நீட்டி மாறி மாறிப் பாக்குது. காச் மூச்சென்று பாஞ்சு குரங்கு காட்டையே இப்ப ஒரு கலக்கு கலக்கிப் போடுது. குருவிகளுக்கு பிறவியில் உள்ள பொதுவான குணமே பயப்படுறதுதானே. சர்ர் என்றதா ஒங்கி சிறகடிச்சு அது உடனயா பறந்து போச்சு. மின்னல் வெட்டின கணக்கா இருந்திச்சு அது பறந்த அந்தப் பறப்பு.

சா... அவன் எவ்வளவு கெட்டப் போலை றபர் இழுத்து விட்டு, இழுத்து விட்டு, அப்படி அதை அடிக்க குறிவைச்சவன். அந்த குருவியை பாத்து ஊற வைச்சதாயிருந்த வாய் எங்களுக்கு இப்ப காஞ்சு போச்சு. பேந்தென்ன எல்லோருமா நாங்கள் ஆசை கலைஞ்சு அளவில் பிறகும் அங்காலயா நடக்கிறம். சில இடங்களில் பொந்துகளில் குடியிருக்கிற உடும்பும்

நாங்கள் இந்நேரம் காணுறம்தான். ஆனா அதுகளைப் பிடிக்கவும் எங்களுக்கு வேட்டை நாய் இப்ப இருக்க வேணுமே. அங்க முன்னால் காட்டுக்கபோகேக்கிள்ள ஒரு புற்று இடத்தைப் பார்த்த இடத்தில அங்க பாம்பு சட்டை கழட்டி வைச்சிருக்கு என்றான் ஒருவன். இதடி யிலவால உள்ள சுருட்டியதா வைச்சபடி பட மெடுத்ததா பாம்பும் சிலவேளையிலா இருக்கும் என்னு சொன்னான் பயத்தோடு பிறகும் அவன். அவன்ரை மண்ணையில நல்லா ஒரு குத்து குத்தி அவன்ரை மண்ணையை எடுத்து துண்டா எடுத்து வச்சிடலாம் போலத்தான் கிடந்தது. வந்த கோபத்துக்கு... இவன் மற்றபெடியருக்கும் எல்லே இப்ப பயம் காட்டுறான்.

“ டேய் கட்டையா நடவடா உன்றை வாய பொத்திக்கொண்டு இப்பிடியா பயந்து சாகிறதெண்டா காட்டுக்க ஏன்றா நீ வந்தாய்... நடவடா நடவடா..” இந்தப் பேச்சை வாங்கிக் கொண்டு அவனும் இப்ப ஏதும் பேசாமத்தான் வாறான். காட்டுக்குள்ள போயிட்டா இப்பிடி வாற துன்பத்திலியும் பாத்தா பிறகு ஒரு இன்ப மிருக்கு. கரம்பை மரத்தில சோக்கான நல்ல கரம்பைப் பழம். அந்த மரத்துக்கு பக்கத்தில உள்ள சூர மரத்தில யும் நல்ல இறுகின சூரபழம்! கட்டெறும்பும் அதிலயா போக்குவரத்துப் பண்ணிக் கொண்டே இருக்கு. நாங்கள் எல்லோருமா அந்த மரத்துகளில பழம் பிடுங்கிச் சாப் பிட்டனாங்கள் தான்! ஆனா அதுக்கிள்ளயா ஒருவன் எறும்பைப் பார்த்து அதுகள் உதறி விலக்கி பழத்தை சாப்பிடாத அவா பிண்டத்தில, ஒரே முழுக்கா முழுங்கி யதா உள்ள தள்ளின அவனுக்கு, எறும்பு சொண்டில கடிச்சு உதடு மேடு கட்டின மாதிரி வீங்கியும் போக்கு.

சூரப்பழமும், கரம்பைப் பழமும், இன்னொரு மரத்தில பிடுங்கின கூழாம் குலைப் பழமும், நல்லா மூ.. மூ.. என்னு மூச்சா திண்டிட்டுப் போன அளவில எங்களுக்கு பிறகு தொண்ணையை நல்லா இறுக்கினதா கட்டிப் போக்கு. அதால கழுத்தில கயித்தை வைச்ச இறுக்கிற மாதிரி வந்திட்டுது. இறுக்கி இறுக்கி ஆப் படிச்ச மாதிரி தொண்ணை பிறகு உறுத்து. சரியான தண்ணி விடாய் போல இருக்கு இப்பவா எங்களுக்கு.

அதால பிறகு குருவி அடிக்கிற நினைப்பை விட்டுட்டு அந்த காட்டுக்க தண்ணிய தேடித் திரிஞ்சா, ரெண்டு மூண்டு நாளைக்கு முதல் அங்க பெஞ்ச மழையில திட்டுத்திட்டா அங்க உள்ள குழியருக்குள்ளயா எங்களுக்கு தண்ணி இருக்கிறது தெரிஞ்சுது. இந்தக் காடு கரடில இப்படி தண்ணியக் காணவும்தான் எங்களுக்கு உசிர பிழைச்ச ஒரு பிறப்பு வந்த மாதிரி இருந்திச்சு. அந்த குழியில இடுப்புத் தண்ணியளவும் இல்ல, முழங்கால் உயர தண்ணியும் இல்ல கொஞ்சமா வழுவழுக்கிற சேத்துத் தண்ணிதான். எண்டாலும் தவிக்கிற வாய்க்கு அந்தத் தண்ணியை குடிச்சா நாக்கிலையும் பிறகு கொப்பளம் போடுமோ எண்ட பயம், அதில தண்ணி குடிச்சாப் பிறகுதான் எனக்கு வந்துச்சு. ஆனால் இதைப் பற்றி நான் மற்றப் பெடியருக்கு ஏதும் பறையேல்ல.

தண்ணி குடிச்சதும் எங்களுக்கு உசிர நிறுத்தி வைச்சது மாதிரி வந்திட்டுது. காட்டை விட்டிட்டு போக இப்ப மனமே இல்லை. இந்தக் காட்டுக்கிள்ள வெயில் பாத்தா மங்கலாயிருக்கு! ஆனா, மத்தியான

நேரமாப் போச்சுடா எண்டான் ஒருவன். அதுக் கென்னடா எண்டு அவனப்பார்த்து மற்றவன் கேட்டான். டேய் காணேல்ல எண்டு வீட்டியும் சில வேளை தேடுவினமெல்லே. டேய் சனிப் பிடிச்சவண்டா இவன். இவன ஏண்டா காட்டுக்கு போறதுக்கெண்டு கூட்டிக்கொண்டு வந்தனீங்கள்! ஒருவன் அவனை பார்த்து நல்ல சரியான ஏச்சு.

பிறகு சரி சரி என்று நான் எல்லாரையும் சமாதானப்படுத்தியதாய் விட, பிறகு எல்லோருமா ஒற்றுமையாய் வந்திட்டதில பிறகும் காட்டுக்குள்ளயா நடக்கத் தொடங்கினம். கம்மெண்டு இருக்கு இப்ப காடு! ஒரு இலைதழை ஆடேல்ல! இந்த காட்டு வெக்கைக் கிள்ள உடம்பு எண்டால் அப்பிடியே வெக்கையில வேர்வையா உடைஞ்சு ஒடுது. ஆனாலும் நடந்து நாங்கள் போகேக்க காட்டுச் சேவல் ஒண்டு அங்க கண்ணில பட்டிச்சு. கறுப்பும் சிவப்புமா தக்காளி நிறம் பூசின மாதிரி சேவலெண்டா தளதளவெண்டு பாக்க இருக்கு. நல்லா அனவு பண்ணித்தான் குறி வைச்சதாய் அவன் கெட்டப் போலால அதுக்கு அடிச்சான். ரெக்கை யில அதுக்கு அடியும் விழுந்ததுதான், ஆனாலும் காட்டுக் கோழி எண்டது சுருங்கின தசையெண்டாலும் நாட்டுக் கோழியை விட அது சரியான வலியனெல்லே. அதுக்கு அடிபட்டு சில வேளை சிறகொடிஞ்சும் இருக்கும்! ஆனாலும் பதறிப் பறந்ததாய் அதுவும் ஓடிட்டு.

“சிக்”

பேயிலியராய் போனதில கரும்புச் சக்கை மாதிரி வந்திட்டு எங்கள் எல்லாருக்கும் மனம். இந்த மனத்தோட நாங்கள் நடக்கேக்கிள்ள காலிலையும் கூட மூளைக் கிள்ள பாட்டா றப்பர் செருப்புக்குள்ளால தச்சதுதான். ஆனாலும் கூட எங்களுக்கு அந்தக் காட்டுக் குள்ளயா ஒரு லக் ஒண்டும் அடிச்சது. அப்பிடியா அங்க ஒரு தவிட்டை மரத்தில பளிச்செண்டு நாங்கள் முளிச்சப் பார்த்த அளவில சின்ன கெட்டில ஒரு பெரிய தேன் கூடு ஒண்டு எங்களுக்கு எம்பிட்டிச்சது. உடன் அந்த தவிட்டு மரத்தில ஏறி ஒருவன் தேன் ஈக்கள் எல்லாம் விடுவிச்சு அதை கொண்டு மரத்தால இறங்கினான். நல்ல சந்தோஷம் அதால எல்லாருக்கும்! அதை அப்பிடியே எல்லாருக்கும் பங்கிட்டதாய் திண்டம். தேன் திண்ட அந்த ருசியில எங்களிலயா ஒருவன் ஒண்டுமில்லாத தன்றை உள்ளங்கையையே பிறகும் நசநசவெண்டு நக்கினான்.

இதுக்கு பிறகு இனியும் நேரம் செண்டதாய் இது வழிய இனி அலையேலாது எண்ட மட்டில காட்டைத் தாண்டி கடந்து, கண்ட மேடு ஏறி இறங்கி ஒத்தை ஆலமரத்தையும் கடந்ததாய் எல்லாரும் நடந்து ஊருக்குள்ளயா வந்து சேந்தம்.

வீட்டா நான் வந்து அங்க போனா அந்த நேரம் பாத்து ஐயாவும் “பெசன் புறாட்” பந்தலுக்குக் கீழ் “புளிச் புளிச்” செண்டு வெத்தில போட்டு துப்பிக் கொண்டு நிக்கிறார்.

“ அலையிற ஊர்வெளி கழுதை மாதிரி எ...எ...எ... நீ எங்கயடா சனியனே ஊர் ஊரா அலைஞ்ச போட்டு வாறாய்? ”

எண்டு சொன்ன கணக்கிலயா முதுகில எனக்கு மளார் எண்டு ஒரு அடியும் விழுந்திச்சு. அந்த அடி

யோட அவர் நிறுத்தினதால் ஆண்டவனே இன்டைய பொழுதில் நான் துப்பிச்ச அளவிலயாவிட்டன்.

இதை விடுத்து வேற ஒன்டை நான் சொல்லுறதெண்டால் அந்தக் குஷி எங்களுக்கு குளத்துக் குளிப்பு எண்டதாத் தானே இருக்கும்.

இந்த வவுனியாவில் இலை தழை கூட ஆடாம அசையாம வறுத்தெடுத்தமாதிரியான் காலம் கழிஞ்சு மாரி காலம் வந்திட்டா சுழட்டிப்போட்ட கடுங்காத் தோட போடு போடு எண்டதாய் மழை பெய்யிற நேரம் எனக்கும் என்னுடைய கூட்டாளிப் பெடியருக்கும் எப்பிடி இருக்கும் மழை பெய்யப் பெய்ய சதசத வெண்டு நிலம் வந்தாலும் இப்ப குளிர்மையில் மரமெல்லாம் சிலுப்பி முழிச்சதா நிக்குது. சடபுட வெண்டு ஒரே தூற்றான் விடாதப்பா இந்த மழை. பூமி குளிர, மழை நல்லா ஒரு போடு போடுமே இந்தக் காலம்! அதால் அடுப்பில் விறகு தள்ளி நெருப்பில் அம்மாவும் ஐயாவும் இந்த நாளையில் குளிர் காய் வினம். எனக்கெண்டா இரவில் சுகமா போர்வை போர்த்துப் படுக்கலாம்! சுகத்தேக்கமா அப்ப நல்ல நித்திரை வரும்.

வவுனியாவில் இந்த மாரிகாலத்தில் உள்ள குளங்களெல்லாமே மிச்சம் பெரிசா மழை பெஞ்சதால் பார்த்தா மறு பிறப்பு கண்ட மாதிரித்தான் இருக்கும். மழைக்கு வீச்சமெடுத்து தண்ணி பெருகி கான் வளிய எல்லாம் ஆறாப் பெருகி... ஓடி குளத்தில் போய் சேர குளம் இப்ப சமுத்திரம் மாதிரி நிறைஞ்சிடும். குளம் நிறைஞ்சா குமர் பெட்டையள் கூட வீட்டில் குளிக்காம் குளத்தில் குளிக்கிற ஆசையில் குளத்துக் குளிப்புக்கு வந்திடுவாளையவள். வெக்கம் வெக்கமா அங்காலயும் இங்காலயும் பார்த்துக் கொண்டு உடுப்பு மாத்திக் கொண்டு நெஞ்சை கையளால் பொத்தினபடி குளத்தில் இறங்கி அவளையள் எல்லாம் குளிப்பாளவயள். ஒரு இறுக்கு இறுக்கி நெஞ்சோட சேத்து தச்சது மாதிரித் தான் அப்ப அவளையள் குறுக்கு கட்டியிருப்பாளையள். எங்கட செற் பெடியள் எல்லாம் சேர்ந்து குளத்துக் கெண்டு போனா இந்த நேரம் பெட்டையள் குளிக்கிறதையும் நாங்கள் கண்டிட்டா பிறகு என்ன எங்கள் எல்லாருக்குமே உல்லாசம்தான்.

அந்த குளமே கலங்கி பிறகு கூழா வந்திடும். எங்களால்! அப்பிடியாத்தான் அந்த குளத்துத் தண்ணியையே நாங்கள் போட்டு கலக்கி அடிப்போம். குளத்திலயிருந்து தண்ணீர் வயலுக்குப் பாயும் குலுக்க கட்டுக்கு மேலியா நின்டு எங்கட பெடியளெல்லாம் தண்ணீருக்கயா என்ன பாய்ச்சலெல்லாம் தொபுக்கமூர் என்று பாஞ்சு விழுவாங்கள்.

எங்கட இந்த சூத்தில் குளத்து அலைகரைப் பக்கமா மேஞ்சு போட்டு வந்து தண்ணி குடிச்சுக்கொண்டிருந்த மாடுகளே தண்ணி குடிக்கிறத விட்டிட்டு இப்ப தலையை தூக்கி பயத்தில் பாக்கும்.

இப்பிடி நாங்கள் பாயிற பேயாட்டப் பாய்ச்சலுக்க எங்களில் ஒருவன் அங்கபார்த்தா அந்த மருத மரத்திலயா இப்ப மேல ஏறிட்டான். அந்த மருத மரம் குளத்துத் தண்ணீர்க் கட்டு கரைப் பக்கமாத்தான் வெட்டருவாள் மாதிரி நிற்குது. உருண்டு திரண்ட மரக்கிளையொண்டு அந்த மரத்தில் இருந்ததால், குளத் துக்கயா அது தண்ணீர்ப் பக்கமா நீண்டிருக்கு. அந்த

கிளையில் பிடிச்சு நூனிக்குப் போனவன் “டேய் டேய்” எண்டு பெரிய சத்தம் போடுறான். எல்லோரும் தன்னைப் பாக்க வேணுமெண்டு அவன் “டேய்” எண்டு கத்த நாங்கள் எல்லேரும் தண்ணிக்க நின்டதா அவனைப் பாக்கிறம். “ ஏய்.. ஏய்... ஏய் “ எண்டு பிறகு நாங்களும் அவனுக்கு சப்போட்டா தொண்டை கிழிய கத்திறம்.

அவனும் “ டேய் டேய் ” எண்டு எங்களப் பாத்தும் பிறகு அங்க குளிக்கிற பெட்டையளப் பார்த்தும் பெரிசா கத்திக் கொண்டு அந்த மரக்கிளையிலயிருந்து தண்ணீருக்க தொபுக்கமூர் எண்டு குதிக் கிறான். அவன் தண்ணீருக்க பாய்ஞ்சு விழ, நாங்களும் ஒண்டடி மண்டடியா “ டேய் அடடேய் ” எண்டு கத்திக்கொண்டு சிரிக்கிறம். எங்களோடயா அங்கே பார்த்தபடி தண்ணிய கையால் அலசியபடி ஆயிரம் சிரிப்பா பெரிசா சிரிக்கிறாளயள் பெட்டையள்.

இப்ப இந்த பாய்ச்சலெல்லாம் பாஞ்சு காட்டின எங்கள் விட அவன் தான் இப்ப பெடிச்சி யருக்குப் பார்க்கிறதுக்கு ஹ்ரோவாகீட்டான். அப்பிடித்தான் எங்களுக்கு அந்த பெட்டையள் வைச்ச மதிப்பிலயா விளங்குது.

ஆனாலும் நாங்கள் இப்பிடி செய்யிற கூத்துகளால் ஆசை தீர அந்தப் பெட்டையள் குளத்தில் குளிக்க அவளின்ட தாய்மார் பிறகு விடேல்ல. “ உர் ” என்று எங்களைப் பாத்து உறுமிக்கொண்டிருக்கிற மாதிரிதான் அந்தப் பெட்டையளின்ட தாய்மாரெல்லாம் தங்களுக்கயா பேசுறமாதிரி எங்களுக்கெண்டதா அங்க இப்பவா விழுக்குது பேசு.

“ தறுதல் பிடிச்ச காட்டுவாடி சனியன்கள்! கூடிச் சேந்து அதுகள் இப்பவா இதுக்க குதிக்கிற துள்ளூற கூத்தப்பார! நிம்மதியா குளத்துக்கு வந்து குளிக்க விடுதுகளே இந்தப் பேய் பிசாககள்...! குளிக்க வெண்டு நாங்கள் குளத்துக்கு வந்தா குரங்குக் குட்டிக் கரணம் போடுறதா பாய்ஞ்சு எழும்பி குளத்தை கலக்கி சேராக்கி மனிசர் இதுக்க குளிக்க ஏலாமல் செய்யிதுகள் செம்மறியள்! எடியேய்! குளிச்சது இனி காணுமடி! நீங்கள் குளத்தால் வெளிக்கிடுங்கடி இனி வீட்ட போவம்! ”

என்று எங்கள் காறித் துப்பாத கணக்கிளையா இடிச்சுப் பேசுற மாதிரி பேசிக் கொண்டு நிற்குதுகள் தாய்மார். அப்பிடி ஏசிக்கொண்டு கரையடிக்கு ஏறி அங்க கிடந்த சீலையை உடுப்புகளை திரட்டிச் சுருட்டி கைவளிய அள்ளிக் கொண்டு தாய்மாரெல்லாம் பிள்ளையளக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்ட போகவெண்டு குளக்கட்டிலயா ஏற்டுதுகள். அந்த மூடுகிளை பரப்பின வட்ட இலை மரத்துக்குக் கீழ் போய் நின்டு பிறகு உடுப்புகளை மாத்திக் கொண்டு இனி அதுகளெல்லாம் வீட்டயா இனி போயிருங்கள்.

பெட்டையள் குளத்தை விட்டு போனது உடைஞ்சு ஒழுகின மாதிரித்தான் மனம் எங்களுக்கு சோர்வாப் போச்சு.

அங்க குளிக்கவெண்டு வந்த எல்லாரையும் அந்த இடத்தை விட்டு இப்பிடி போக்கடிச்சாலும் வெயில் ஏற ஏற எங்களுக்கு உசாரும் ஏறிட்டுது. இலை தெரியாம சோறு நிரம்ப வைச்சாலும் இப்ப நல்லா எங்களுக்கு சோறு தின்னலாம்! அவ்வளவு எங்களுக்கு வந்திட்டு பசி! ஆனாலும் குளத்தை விட்டு வீட்ட

போகவென்டு மனமே எங்களுக்கு வரேல்ல.

பெட்டையள் குளத்துக்க குளிக்கேக்கிள்ள அந்தப் பெட்டையளுக்கு எங்களுக்குள்ள ஆர் ஹீரோவா தெரியிறது என்டு, அதுகளுக்கு பாக்கிற துக்கு சோக்காட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த நிலைபரம் எங்களுக்கு போய் இப்ப எங்களுக்குள்ள ஆர் பெரிய வீரன் என்டுற போட்டி ஒன்டு அவளையள் போன பிறகு எங்களுக்குள்ளையா வந்திட்டுது.

“இப்ப சொல்லுறந்டு! எல்லாரும் நான் சொல்லுறதை கேட்டுக் கொள்ளுங்கோ...!”

என்று அவன் அப்படி ஒரு போடு போட, நாங்கள் எல்லாரும் அவனுக்குப் பக்கத்திலயா கூடி னோம்.

“என்னடா சொல்லப் போறாய்?” என்று சேர்ந்ததாக அவனைக் கேட்டோம்.

“எல்லோருக்குமா பந்தயம் ஒன்டு!”

“என்ன பந்தயம் சொல்லன்?”

“ஒட்டப் பந்தயம் இல்ல....! நீச்சல் பந்தயம்...! நீச்சல் பந்தயம்!”

“அப்பிடியெண்டா?”

“இப்பிடித்தான் அது...! இந்தக் குளத்து தொங்கலில் இருந்து பேந்து பிறகு இந்த தொங்கல் வரையாவும், பிறகு இந்தத் தொங்கலிலயா இருந்து பிறகு அங்க வரையாவும் நீந்திறதில் ஆர் முந்தி நீந்தி வாறது எண்டதுதான் போட்டி! அதுக்கு என்ன எல்லாரும் ரெடியா ரெடியா?”

“ஓ! ரெடி! ரெடி! ரெடி! எல்லாரும் நீங்களுமா அவன் சொன்னமாதிரி இப்ப ரெடிதானே”

“ஓஹ.... ரெடி! ரெடி!”

“அப்ப! வண், டு, திறீ!”

என்று சொன்னது தான் தாமதம் குளத்து தொங்கல் மாட்டுப் பக்கமாக இருந்து போட்டி நீச்சல் எங்களுக்கு தொடங்கி விட்டது.

தண்ணிப் பாம்பு மாதிரி நாங்கள் எல்லாருமே சீரிப் பாஞ்சதா நீந்துறம். தண்ணி ஆழத்துக்குப் பயமில்ல! ஒன்டுக்குமே பயமில்ல! இடுப்புத்தண்ணீர் மாதிரியா நினைச்சுக் கொண்டு நாங்கள் எல்லாருமே நீந்துறம். வெள்ளம் அடிக்கேக்கிள்ள போற மாதிரி உண்ணிலையும் சில பெடியள் தண்ணிக்கு மேல் ஸ்பீடா போறாங்கள். இப்ப எல்லாரும் கடைசிக் கரைக்கு வந்து சேர்த்தாச்சு. இனி அந்தக் கரை போயாக வேணுமே! தண்ணியில விழுந்து உருவின மாதிரி வலிச்ச வலிச்ச இப்ப அடுத்த நீச்சல். களைச்சவன் களைக்க பறந்தது மாதிரி முன்னால் போயிட்டான் நீச்சலில் ஒருவன்.

நானும் முந்தேல்ல, மற்றவங்களும் அவனை முந்தேல்ல, அவன்தான் பிறகு நீச்சலில் வெற்றி! எங்களுக்குள்ள நீச்சலில் வீரன் அவன்தான் எண்டதா பிறகு ஆயிற்று.

இதெல்லாம் முடிய இப்ப நேரம் போக்க எண்டதாய் எங்களுக்கெல்லாம் இப்ப பயம்.

பருத்திப் பஞ்ச காத்தில பறந்து போகிற மாதிரித்தான் பிறகு ஒரே ஒட்டம் எங்கட எங்கட வீடுகளுக்கயா போயிச் சேர. என்றை வீட்டுக்கு நான் போய்ச் சேர்ந்தா, அதே பெசன் பறாட் பந்தலுக்குக் கீழேயா ஜீயா நிற்கிறார்.

பாத்தா அடுப்புத் தீக்கங்குகளாயிருக்கு அவற்றை கண். கையில குச்சி எடுத்து வைச்சிருக்கேல்ல.

மாடு விரட்டுற பிரப்பம் கம்பும் டன் அவர் வைச்சிருக்கிறார்.

“அந்தக் குளம் தண்ணி முட்டினா ஆற்றையும் ஒரு உசிர் எடுக்கிற குளம், அதில போய் விடிய இருந்து பொழுது படவா ஆட்டம் நீ போட்டியோடா?”

என்டு சொல்லி சொல்லி பத்து நாள் பதினெஞ்சு நாள் என்டு சேர்த்து வைச்ச மாதிரி எல்லா அடியளும் எனக்கு இப்ப தாறுமாறா எனக்கு விழுகுது. அந்த அடிக்குள்ளையா வைராக்கியத்திய ஜீயா என்னய எட்டி ஒரு மிதி கூட மிதிச்சவர்தான்.

எனக்கு அடி விழுகுது என்டுபோட்டு அத தடுக்க அம்மா குறுக்க வர மாட்டா! ஏனெண்டா எனக்கு விழுகிற அடி யோட சேர்த்து அம்மாவுக்கும் சில வேளை பிறகு அடி விழும்! அதால அவவுக்கு பயம். அதால நெஞ்சைப் பிடிச்சுக் கொண்டு என்றை பிள்ளைய போட்டு உப்புடி அடிக்காதயுங்கோ அடிக்காதயுங்கோ என்டு கத்திக் கொண்டு அம்மா நிலப்படி யில அப்படியே கீழே குந்தியதாய் இருந்திட்டா.

ஜீயா அடிச்ச அடியில எனக்கு காலுக்கீழவா பாம்புச் சட்டை உரிச்சது மாதிரி தோல் உரிஞ்ச காயம். இப்பிடி அவருக்கு பத்தியப்படுமளவுக்கு அடிமேல எனக்கு நல்ல அடியாப் போட்டிட்டு, மாட்டுப்பட்டியில மாடு கண்டு போட்டிருக்கெண்டு அதைப் பாக்குறதுக்கு ஜீயா அங்கவா போயிட்டார்.

எனக்கு ராவு போல பாத்தா காலில கடுங் கொண்ட வலி. கட்டிலில் நான் படுத்திருக்க ஏதோ கண்ட வைச்ச எண்ணையெண்டு ஒண்ட அம்மா கையில கொண்டு வந்தா. “எண்ணை ஒண்டும் போடாதயம்மா அரியண்டமா இருக்குமணை எனக்கு” என்றேன் நான்.

“அட மோனேஇதுநல்ஸஸ்ரூநோவெண்ணையாடா... மஞ்சள், கருஞ்சீரகம், கருமிளகு பச்சைக் கற்பூரம், வெள்ளௌருக்கம் பூ எல்லாம் நல் எண்ணையில போட்டு சண்டக் காச்சின நல்ல எண்ணை மோனே இது. இதை தடவினா உனக்கு நோ பறந்திடும்.”

என்டு அம்மா சொல்ல, “சரியம்மா போட்டு விடு” என்று நானும் கட்டிலில குப்புறவா திரும்பி படுத்தன்.

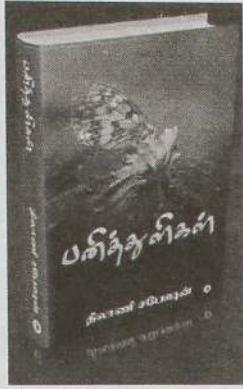
அம்மா பிறகு எண்ணை தடவி விட்டு, பனை விசிறியாலயும் கொஞ்ச நேரம் அதில கட்டிலில இருந்தபடி காத்தும் எனக்கு விசுக்கி விட்டா.

நான் இப்பொழுது நோ கொஞ்சம் சுகமாயிருக்க அப்பிடியே கண்ணை முடிக்கிடந்தன்.

அம்மா தன்ற பாட்டுக்கு இருந்தபடி ஒருத்தியாவே பேசிக்கொண்டிருந்தா.

“என்றை பிள்ளை ஒரு பாவம்... இந்தப் பாலகணைப் போய் அந்தாள் கண்மண் தெரியாத அளவுக்கு கண்டமாதிரி கம்பால எடுத்து அடிச்சுப் போட்டுதே... இனி எப்ப மாறுமோ என்றை பிள்ளைக்கு இந்த நோவு வலி... சீ பிள்ளையளுக்கு இந்த லீவு விட்டது தான் விட்டது... இனி எப்பதான் இந்த பள்ளிக்கூடம் எண்டது துவங்கப் போகுதோ?”

சொல்லி சொல்லி அம்மா முதுகை கையால் தடவி விட்டுக் கொண்டே இருந்தா... அந்த ஆறுதலில் உறக்கம் எனக்கு நன்றாகவே வருகின்றது போல இருந்தது.

திலாணி சபேசனின் படைப்புலகம்

■ க.சட்டநாதன்

திலாணி சபேசன் இலங்கையின் வட பகுதியான யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் பல பொழுது போக்குகளைக் கொண்டவர். புத்தகங்கள் வாசிப்பது, ஓவியங்கள் பால் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டுவது என விரிவு கொண்டதாகும். அவை இவரது குழந்தைகளையும் அவரவர் ஆர்வங்களுக்கு ஏற்ப, ஆக்க பூர்வமாக வளர்த்தெடுத்துள்ளார். அவரது செயல்கள் பலராலும் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

தமிழ் மொழிமீது மிகுந்த பற்றுடைய இவர் தனது முதல்நூலான “பனித்துளிகள்” எனும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

மிகச் சிறப்பாக எழுதப்பட்ட இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் திறன் மிகு நுண்ணுறவுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஆற்றல் இவரிடம் மறைந்து கிடப்பது போற்றக் கூடியதாகும். நூலில் இடையிடையே நகைச்சவை உணர்வு மலிந்து கிடப்பது படிப்பதற்குச் சுவையுணர்வைத் தருவதாய் உள்து.

நூல் முழுமையும் பண்டைய புலவர்கள் தொட்டு இன்றைய புலவர்கள் வரையிலான பாடல்கள் மனதைத் தொடுவனவாக உள்ளன.

கம்பன், வள்ளுவர், கபிலர் பாரதிதாசன் எனப்பலரைப்பற்றியும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

சிலேடை வெண்பாக்களும் குறிப்புகளும் மனம் மகிழ்வைக்கின்றன. ஆற்றல் மிகு இளம் படைப்பாளியை நாம் வாழ்த்தலாம். இவரது கவிதை வரிகள் கூட இயல்பு தப்பாது புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் நூலில் பதிவாகி உள்ளன. “பள்ளிக் கூடச்சவாரஸ்யங்கள்” எனும் கட்டுரையில் தனது கணவர் செய்த குற்றத்துக்கு முறையிடச் சென்ற சட்டாம்பிள்ளையே அதிபரிடம் பூசைவாங்குவது அருமையிலும் அருமை!

“பதினெட்டுப் பிழைகள்” என்ற குறிப்பில்: இளைய மகனிடம் வினவுகிறார்! “நீ என் பதினெட்டுப் பிழைகள் எடுத்தாய்” என்று அதற்கு அவன்: “அது நான் இரண்டு சரிகள் எடுத்ததால் தான்” எனப் பதில் தருகிறார். இவன் கணக்கில் புலி என்பதைப்புரிந்து கொண்டேன் எனப் பதிலிட்டுள்ளார்.

பிறிதொரு கட்டுரையில் கம்பனின் கவிதை களில் உள்ள சந்தத்தை வியக்கின்றார். அவர் எடுத்துக் கொண்ட பாடல்கள்: “பஞ்சி ஒளிர் விஞ்சு...”, “பொன்னின் ஒளி பூவின் வெறி...” சீற்றிய கிண்கிணி... என்பனவாம். நான் அதிகம் விரும்பும் பாடல்கள் இவை. இருவருக்கும் ஒத்த ரசனை இருப்பது வியப்பைத் தருகிறது. தந்தை தாய் பால் மிகுந்த பற்றும் பிரியமும் உடைய இவர் தனது நூலினை அவர்களுக்கே சமர்பணம் செய்துள்ளார். தந்தை கற்றுத் தந்தவை அநேகம் என நெஞ்சம் விம்முகின்றார்.

திலாணி இன்னும் பல நூல்களை உருவாக்க வேண்டும் என வாழ்த்துவதுடன் அமைகிறேன்.

கதை இல்லாக்கதைகள் -15

நான் இருக்க மாட்டேன்

■ கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் ■

அயலூரோன்றில் எனது நீண்டகால நண்பர் ஒருவரின் மகன் முப்பத்தியேழுவயதில் விபத்தில் பலியாகிய செய்தி காதுகளில் ஈயம் பாய்ச்சியது. அவன் என்னோடும் பழகியவன் தான். கனத்த நெஞ்சத்தோடு பறப்பட்டேன்.

என்னைக் கண்டதும் நண்பர் கட்டிப்பிடித்து கதறியமுதார். எதற்கும் லேசில் கலங்கிவிடாத என்கண்களும் குளமாகிவிட்டது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

உள்ளே சென்று எனது அகவணக்கத்தைச் செலுத்தினேன். இறந்தவனின் மனைவி கணவனின் உடலருகே கிடந்து கதறிக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களது பச்சிளம் பாலகர்கள் இருவரும் நிலைமையைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத கலக்கத்தில் பேந்தப் பேந்த முளி பிதுங்கி தாயருகே இருந்தார்கள். அவரோ “நான் இருக்க மாட்டேன். இனிநான் இருக்க மாட்டேன்” என்ற படியே கதறிகொண்டிருந்தாள். இதற்குள் “உயிரோடை” என்ற சொல் தொக்கிநிறப்பதைப் புரிந்து கொள்ள பெரிய அறிவொன்றும் தேவையில்லைத்தானே.

இரண்டு மணித்தியாலங்கள் இருந்து விட்டு நான் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். வரும்போது அங்கிருந்த நிலைமைதான் மனதை நெருடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் தற்கொலை செய்து விடுவாரோ என்று மனம் அஞ்சியது. அவளுக்கு வயது முப்பத்தி நாலு தானாம். வாழ்கின்ற வயது. இரண்டு மூன்று வருடங்கள் போக அந்தப் பிள்ளைகளையும் கவனிக்கக் கூடியவனாக அவன் தபுதாரியாகவோ அல்லது விவாகரத்துப் பெற்றவனாகவோ இருந்தாலும் பரவாயில்லை ஒருவனைக் கண்டு பிடித்து இவள் மறுத்தாலும் வற்புறுத்திக் கட்டிக் கொடுத்து விட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். காலம் கணிய இது பற்றி நண்பருடன் கதைத்துப் பார்க்கலாம் தானே.

அவனது ஆண்டுத் திவஷம் இன்னும் முடிந்து விடவில்லை. அந்த நண்பருக்கும் எனக்கும் நண்பரான ஒருவர் தற்செயலாக ஒருநாள் வழியில் சந்தித்தார்.

“விஷயம் அறிஞ்சியோ... அவன் எங்கட... என்றை மருமகன் அவளைவிட நாலு வயசு குறைஞ்சேறு பெடிய னோடை போன கிழமை ஒடிப் போயிட்டாளாம்.”

நான் திடுக்கிடுப் போனேன். சிறிது நேரத்தில் என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சொன்னேன்.

“புருஷன் செத்துக்கிடந்த அண்டே சாடை மாடையாக அவன் சொல்லி அழுதவள்தான் நான் இருக்க மாட்டேன் என்டு. நான்தான் பிழையாக விளங்கிக் கொண்டிட்டன்”

உள்ளமைந்த தனியுரையும் கலையாக்கமும்

■ பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

“உள்ளமைந்த தனியுரை” (Interior Monologue) என்ற உள்ளவியற் செயற்பாடு கலையாக்கத்தின் நடப்பியற் செழுமைக்கு வலுவூட்டும் பகிலாகின்றது. புனைக்கதை களில் மட்டுமன்றி புனைக்கதை சாரா எழுத்துக்களிலும் பாத்திரங்களின் சிந்தனைக் கோலங்கள் உணர்வுப் பின்னல், ஆழ்மனப்பதிவுகள் முதலியவை உள்ளமைந்த தனியுரையால் வெளிப்படுத்தப்படும்.

“உள்ளமைந்த தனியுரை” என்பது பாத்திர இயல்பின் மறைந்த இடைவெளிகளை நிரப்பும் செயற் பாடாகின்றது. உள் மனத்தோடு உறவாடும் செயற்பாடு, கலைப்பெறுமானத்தை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. புனைவுமற்றும் புனைவு சாராமை என்பவற்றுக்கிடையே யுள்ள எல்லையை உள்ளமைந்த தனியுரை நகர்த்தி விடுகின்றது. இந்த எல்லை உடைப்பை நடப்பியற் கோட்பாடு மட்டுமன்றி, பின் நவீனத்துவமும் வலியுறுத்துகின்றது.

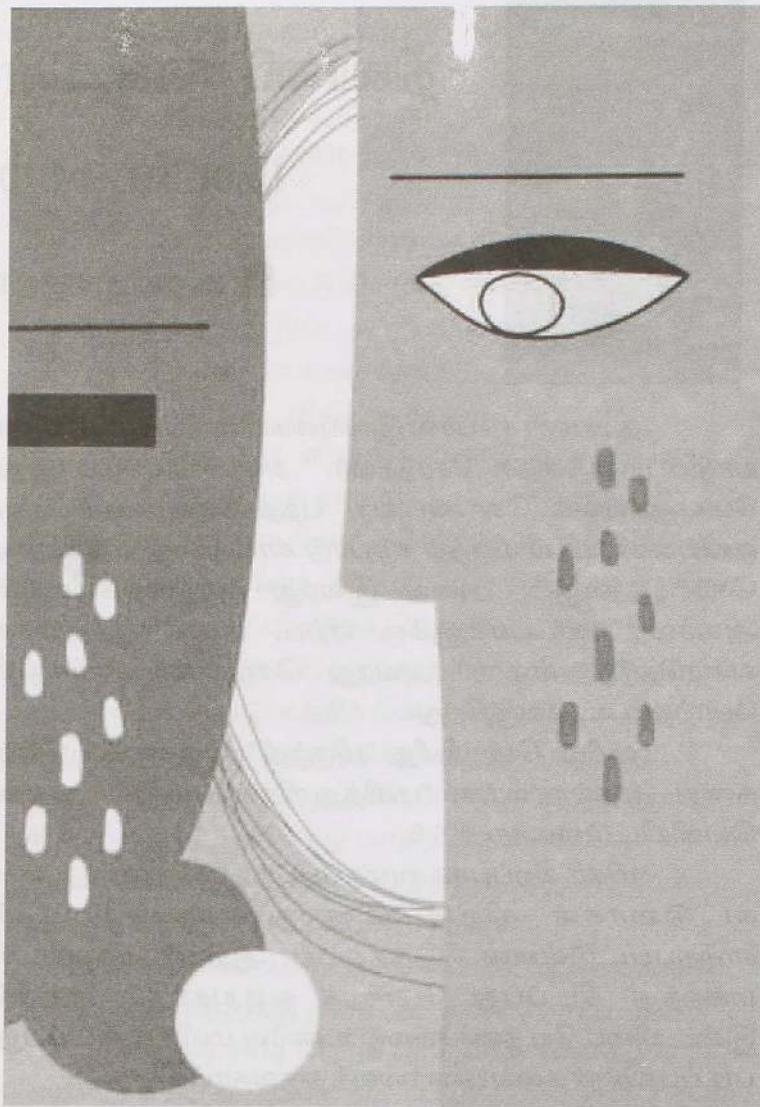
உள்ளமைந்த தனியுரையானது வரன்முறை மொழிக்கட்டமைப்பை மீறிய வகையிலும் இயங்கும். வசன ஒழுங்கு குலைந்து இருக்கும். சொல் சாராப் படிமங்களும் கலந்திருக்கும் அதேவேளை முறையான கட்டமைப்புடன் இணைந்த தனியுரைகளும் அவ்வப்போது இடம் பெறுதலை ஆய்வாளர் கூட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

இருவருக்குரிய அறிகைத்திரட்டு அல்லது அனுபவத்திரட்டு என்ற திமா (schema) என்பதி விருந்து உள்ளமைந்த தனியுரை எழுகோலம்பெறு கின்றது. அறிவும் அனுபவங்களும் மீள் பரிசீலனைக்கு உட்படுத் தப்படும் பொழுது அகவுரையாடல் நிகழ்த்துதல், உள்நிலைத்தேவையாகின்றது.

புகிய அனுபவம் மனத்தின் முன்னைய அறிகை அழைப்பை அல்லது சீமாவை இடிக்கும் பொழுதும், தாக்கங்களை விளைவிக்கும் பொழுதும், உள்மனப் பேச்சு அருட்டிவிடப்படுகின்றது.

அறிகை உள்ளவியலாளரும் உளப்பகுப்பு உள்ளவியலாளரும் தத்தமது கருத்தியல் தளத்தில் நின்று உள்ளமைந்த தனியுரையை நோக்குகின்றனர்.

நனவிலி மனப்புதையலில் இருந்து அது நிகழ்வதாக உளப்பகுப்பியல் கருதுகின்றது. நனவிலி

மனத்தில் அடக்கி ஒடுக்கி அழுக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்வுகளின் அகநிலை மீட்பாக அச்செயற்பாடு அமைதலை அவர்கள் விளக்குகின்றனர்.

சொற்களுக்கு முந்திய நிலையில் பெரும் பாலும் காட்சிப்படிமங்களுடன் இணைந்த உரையாடல் உள்ளமைந்த தனியுரையின் சிறப்பாகக் கொள்ளப் படுகின்றது. இந்நிலையில் அது “நனவு அருவி” (stream of consciousness) என்பதிலிருந்து சிறிய அளவில் வேறுபாடு கொள்வதாகத் திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

இலக்கிய ஆக்குனரின் மனத்தில் எழும் பன்முகச் சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் நேரடியாகப் பாய்சல் கொள்ளச் செய்தல் “நனவு அருவி” என்ற திறனாய்வு வடிவமாக அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றது. உள்ளமைந்த தனியுரை அதற்கு முந்திய செயற்பாடு என்ற விளக்கம் உண்டு. நனவு அருவின்பது கதை கூறும் ஒரு வழிமுறையாகின்றது.

நனவு அருவியையும் உள்ளவியலை அளிக்கை செய்வோரும் உளர். இரண்டுக்குமிடையே தொடர்புகள் இருந்தாலும் தளநிலை வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. நனவு அருவி இயம்பற் பொருளாகின்றது. அதனை வெளிப்படுத்தும் உள்ளவியல் நுட்பம் உள்ளமைந்த தனியுரையுடன் கலந்து கொள்கின்றது.

பாத்திரங்களின் சிதறவுற்ற மனக்கோலங்கள் உள்ளமைந்த தனியுரையில் இடம்பெற, அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வெளியிடல் நனவு அருவிப் பாய்ச்சலாகின்றது. தடையற்ற வெளியீட்டுப் பாய்ச்சல் நனவு அருவிக்குரிய தனித்துவமாகின்றது. அத்தகைய பாய்ச்சல் நனவு நிலை ஊற்றிலிருந்து மேலெழு

கின்றது.

மனத்தோடு மனம் பேசுதல் அல்லது மனத் தினுள் ஓன் உரையாடலை நிகழ்த்துதல், சிறு வயதிலிருந்தே நிகழ்த் தொடங்குகின்றது. அதனைப் “பிரத்தியேகப் பேச்சு” அல்லது தனியாளுக்கே உரியதான் பேச்சு(Private Speech) என்று உளவியலாளர் குறிப்பிடுவர். கற்பனையான நண்பர்களுடனும் அந்தப் பேச்சு நிகழ்த்தப்படும். சில வேளைகளில் அஸ்ரினைப் பொருள்களோடும் பிரத்தியேகப்பேச்சு நிகழ்த்தப்படும் அந்தச் செயற்பாடு மாற்றங்களுடன் வயது வளர்ச்சி நிலையிலும் தொடரும் அது உளச் சீராக்கத்துடன் இணைந்தது.

உள் நலம் தாக்கப்படும் பொழுது விகாரமான காட்சிகளை அல்லது மருள் காட்சிகளை(Hallucinations) ஒருவர்ட காண்பதுண்டு. அந்நிலையில் விகாரமான காட்சிகள் தொடர்பான உள்ளார்ந்த உரையாடலும் நிகழலாம்.

உள்நலம் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டோர் உள்ளமைந்த தனியுரையை வெளிப்படுத்தி நிகழ்த்தலும் உண்டு. (“உள்நலம் பாதிக்கப்பட்டவர்” என்று ஒருவரை அடையாளப்படுத்தல் தவறு என்றும் அவ்வாறு செய்தல் அதிகாரத்தையும் மேலாதிக்கத்தையும் ஒருவர் மீது செலுத்துகலாகும் என்று மிசேல் பூக்கோ உறுதிபடக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.)

சிறுவர்களிடத்தோ, வளர்ந்தவர்களிடத்தோ நிகழும் உள்ளமைந்த தனியுரை கலைப் பெறுமானம் கொண்ட ஆக்கமலர்ச்சி வளமாக உள்ளது. அவற்றை இலக்கிய வெளிக்கும் கலைவெளிக்கும் கொண்டு வரும் வேளை, ஆக்க வீச்சு மேலேழும் விசையைக் கொடுக்கும்.

“சந்திரனை உருக்கித் தங்க நகை செய்ய வேண்டும்” என்று உள்நலம் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவர் சொல்லும் பொழுது, அந்த உரையின் கலைப் பெறுமானம் உய்த்து உணரப்படுவதில்லை. ஆனால் அதே கருத்து வடிவத்தை கவிஞர் பயன்படுத்தும் பொழுது, கவித்துவமும் கற்பனையும் விதந்து பாராட்டப்படுகின்றது.

உள்ளமைந்த தனியுரை செயற் படும் நினைவுக்கு(working memory) வலுவூட்டவல்லது என உளவியலாளர் குறிப்பிடுவர். ஒரு செயற்பாட்டை நிகழ்த்துகை செய்வதற்கான பயிற்சியை அது வழங்குகின்றது. பிரச்சினைவிடுவிக்கும் உளச் செயற்பாட்டுக்கும் அது துணை செய்யும் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. கதாபாத்திரங்கள் தமக்குரிய உள் நெருக்கீட்டைத் தீர்ப்பதற்கும் அது துணை செய்யும்.

மனத்தை இறுகப் பற்றிக்கொண்ட ஒரு பாடல் வரி அல்லது ஒரு செய்தி அல்லது ஒரு கதை நிகழ்ச்சி உள்மனுறையாடலாக அழுத்தம் பெறும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றது. எழுத்து நிலையில் அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது வாசிப்பவரின் குரல் எழுத்துக்கள் மீது பதிவு செய்யும் நிகழ்ச்சியும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

உள்ளமைந்த தனியுரை நேர்நிலையாகவும் எதிர் நிலையாகவும் எழும். எதிர் நிலையானது தவறானதும் ஆபத்தானதுமான செயற்பாடுகளுக்கு இட்டுச் செல்லவல்லது. அந்நிலையில் சீர்மியம் செய்வோர் நேர்நிலையான உள்ளீடுகளைக் கொடுத்து

எதிர் நிலையை வலுவிழக்கச் செய்வர். நேர்நிலைத் தனியுரைக்கு மேலும் வலுவூட்டும் உளவியல் நடவடிக்கையானது இலக்குகளை வென்றெடுப்பதற்குத் துணை செய்யும். அந்நிலையில் சீர்மியம் என்ற மனவளஞ்செய்யும் செயற்பாடு, உள்நலம் பாதிக்கப் படாதவர்களுக்கும் தேவை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இலக்கியப் பாத்திரங்கள் தொடர்பான ஆழந்த பரிமாணங்களுக்குச் செல்வதற்கு உள்ளமைந்த தனியுரை நுட்பம் துணை செய்த வண்ணமிருக்கும். நாடகம் திரைப்படம் சார்ந்த துறைகளில் பாத்திரவார்ப்பு முழுமைபெற இந்த நுட்பம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

பேசுபவர் தமக்கேயுரிய புலக்காட்சியுடனும் தாம் கட்டமைப்புச் செய்து மனத்திலே தேக்கி வைத்த படிமங்களுடன் உறவாடுதலும், அவற்றை வெளிப்பாடு கொள்ளச் செய்தலுமான செயற்பாடு, உள்ளமைந்த தனியுரையுடன் இணைந்தது.

ஆங்கில இலக்கிய மரபில் இந்த நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தியவர்களுள் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் தனித்துவமானவராக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார்.

கவிஞர்கள் தமது உள்ளமைந்த தனியுரையை வெளிப்படுத்தும் பொழுது அவர்களின் அகவுரையாடல் மேலோங்கி நின்ற படிமங்கள் அவர்களுக்கே உரிய புலக்காட்சியுடன் கலந்து வெளிப்பாடு கொள்ளும்

பாரதி வெளிப்படுத்திய “அக்கினிக்குஞ்சு” என்ற படிமம் அவ் வகையில் குறிப் பிடக் கூடிய ஒர் எடுத்துக்காட்டு. வானத்தின் மீது மயிலாடக்கண்டேன்.

மயில் குமிலாச்சுத்து என்ற வள்ளாலாரின் படிம உருட்டல் உள்ளமைந்த தனித்து உரையாடலின் வெளிக்கிளம்பலாயிற்று.

“மீன் வலை வீசிய கானவன் வந் து வெளிப்படுமாயிலே” என்ற மணிவாசகரின் அகமன இயம்பலும் அதேநிலை வரத்துடன் தொடர்புடையது.

இறையியல் நோக்கு, உலகியல் நோக்கு என்ற இரு நிலைகளில் மனத்தின் தனித்து உரையாடல் நிகழும். அவரவர் வாழ்நிலை அனுபவங்களுக்கு ஏற்றவாறு அந்த வேறுபாடு தோற்றும் பெறும். அவற்றில் உளவியற் கலைபு தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கும். சொல் சாராப் படிமங்களின் உருட்டல் அங்கு மேலோங்கிநிற்கும்.

ஆடற்கலைகளிலும் உள்ளமைந்த தனித்து உரையாடலின் உடல் சார்ந்த வெளிப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. அதனை அடியொற்றிய உடல் மொழி இனக்கல்(Improvisation) பாத்திரங்களின் வேறுபாடு கொண்ட தனித்து உணர்ச்சிநிலையாடலின் அழகியல் வெளிக்குக்கொண்டு வரும்.

மனச்ககம் கொடுக்கும் சீர்மிய ஆடல் அகவுரையாடலின் வெளிப்பாட்டுடன் தொடர்புபட்டிருக்கும். அவ்வகையான ஆடலானது மரபுவழியான ஆடல் முத்திரைகளையும் பழக்கப்பட்ட ஆடற் கோலங்களையும் மீறி மேலேழும் வடிவினதாக அமையும்.

பழைய, வார்ப்பு நிலையானதும் ஒரே வகைப் பட்டதுமான கலை இலக்கியத் திறனாய்விலிருந்து விடுபட்டு மேலேழும் தெளிவான சமூகப்புலக்காட்சியோடு உளவியற் காட்சிகளையும் ஒன்றினைக்க வேண்டியுள்ளது.

அனைவரும் வாழ்ந்துவரும் பூமியிது

அறிவுளார் படைப்பார் அறிவிலார் நகைப்பார்
அறிவுக்கும் இன்மைக்கும் ஆவதோரு முகத்தோற்றும்
அறிவிலும் மயக்கம்வரும் அறியாமை தெளிந்துவரும்
அனைவரும் வாழ்ந்துவரும் பூமியிது

ஆள்பவர் ஒறுப்பர் அடிபணிபவர் வளைவார்
ஆண்டாற்கும் அடிமைக்கும் வேறில்லை அகத்தோற்றும்
அரசற்கும் தாழ்வுவரும் அடிமையும் வாழவரும்
ஆண்டாண்டு வாழ்ந்திடும் அவனியிது

பணம்படைத்தோர் வாழ்வர் பணமிலாரும் வாழ்வார்
பொன்னையும் பொருளையும் பொறுப்பின்றித் தேடுவர்
பண்புதரும் அனைத்தையும் தாள்களிலே பார்த்திடுவார்
பண்ணாகாப் பதராகும் பாரிடமே

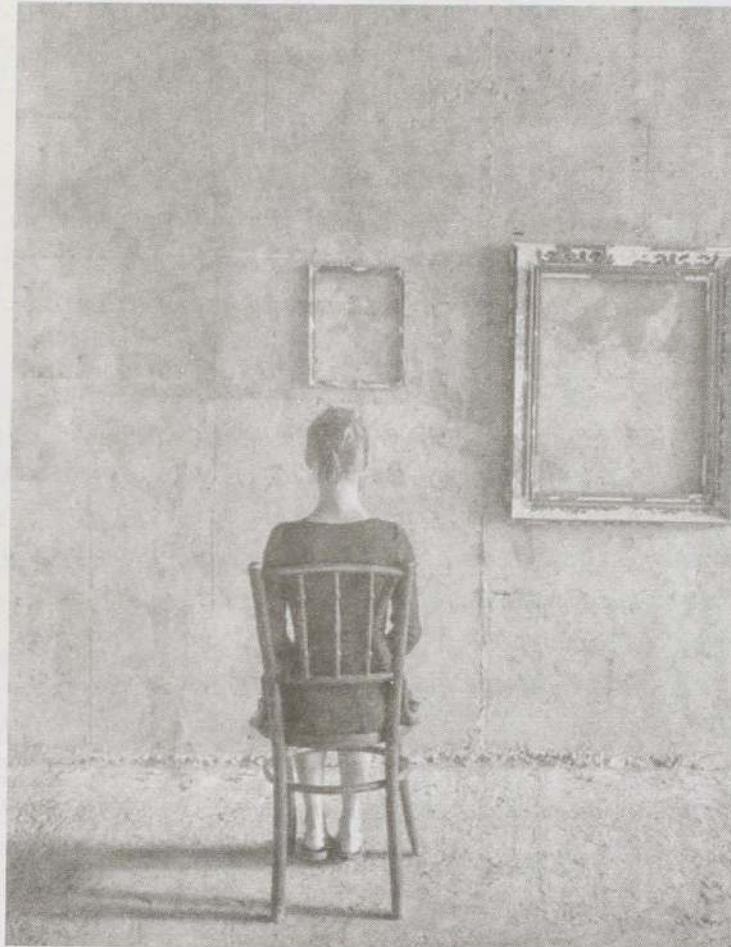
ஆதரவுளர் வாழ்வார் ஆதரவற்றும் வாழ்வார்
ஆதரிக்கும் அனைத்திற்கும் அவஸ்தையும் அடுக்கிடுவர்
ஆதரவு ஏதுமிலார் ஆண்டவனைத் துணைகொள்வார்
அவர்களும் வாழ்ந்திடும் பூமியிது

கையாகக் கைகொண்டார் காலாகக் கைகொண்டார்
மனதில் ரணமிருத்தி மருத்துவமும் தினங்கொண்டார்
கைகளையும் கால்களையும் ஓய்வுக்கென
உளங்கொண்டார்
மிகையினராய் வாழ்ந்துவரும் உலகமிது

குணமுடையோர் உயர்வார் குன்றேறி மிளிர்வார்
நற்குணமின்றி வாழ்பவரும் நாணமின்றி நடந்திடுவார்
குணத்தையும் மனத்தையும் குன்றாத அணிகளைக்
கொண்டெடுத்த தெதுவுமிலாக் கோடியிது

வீரராய் வாழ்வார் வீழ்ந்திட மாட்டாதென்பார்
வீறாப்பு கொண்டுநின்ற விறல்மாந்தர் இவரெனவே
வீரமென்ற பதக்கை விரும்பியேனும் கொள்ளாத
வீணர்களும் வாழுமிந்தப் பூமியிதே

சிற்றெறும்பு போலும் சுறுசுறுப்பாய் இயக்கமாகி
சிந்தியோடும் துளிவியர்வை சிற்றாறாய் உழைத்திடுவார்
சிந்தனையெதற்குமே செயல்வடிவம் இல்லாதாகி
சோம்பிநின்று வாழுகின்ற சோகமுண்டு

வாழ்பவன் சலிப்பான் சலிப்பவன் எழுவான்
விழுந்தவன் சிரிப்பான் வீழ்த்தியவன் வெருண்டழுவான்
வாழ்க்கைச் சிறையிலே வஞ்சமில்லா நடிப்புமாக
வரவைத்தவன் நடத்திவரும் நாடகமிது

உள்ளதும் இல்லாததும் உனக்கும் எனக்குமா!
அடிமேலே அடிவிழுந்து அசரும்போது தூக்கிவிடும்
அடியிற் கணமில்லை அடுத்தற்குப் பயமில்லை
ஆற்றாததை ஆற்றிவிட அண்டமுண்டு

குறைவன்றி நிறைவேது இலதன்றி உளதேது
அறியாத அறிவேது அறிந்தவற்றாற் பயனுமேது
நடந்ததில் வீணைது நடக்காத கதையேது
நடப்புக்கும் நமக்கும் தொடர்பேது

நாடக மேடையிலே நடித்துவிட வந்தவர்கள்
வேடத்தின் பொருத்தத்தில் வேரூன்றி நிற்கின்றோம்
அனைவரும் வாழ்ந்திடும் பூமியிது இதனிலே
அவர்க்கும் இவர்க்கும் அடுத்ததேது

- மைதிலி தயாபரன்

பொன்னுக்கு நூலாக
யாழ்ச்சானம்

புகைச்சல்!

எல்லாமே விலையாய் போனதால்
தினந்தினம்
ஏக்கமே நிலையாய் போச்சு!

காலையிலே விழித்தெழுந்தால்
வானலையில்
புதிய விலையேற்றப் பட்டியல்கள்
செய்திகளாக ஒலித்து
அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்கின்றன !

எரிவாயு தீர்ந்து போச்ச என
என் இல்லாள் சொல்லி
வாரங்கள் இரண்டான்போதும்
ஒரு தீர்வும் கிட்டவில்லை.

வெற்றுச் சிலின்ருடன்
அனல் கொட்டும் கோடை வெய்யிலில்
மயக்கம் வர வர
இரண்டு நாட்கள் கியுவில் நின்றும்
எட்டவில்லை எனக்கு எரிவாயுவை
பெற்றுக்கொள்ளும் பேரதிஷ்டம்.
ஆனாலும் இப்போ
அதை வாங்கும் என்னத்தில் மண்விழுத்தி திடீரென
விலையேற்றம்
இரட்டிப்பாகி என்னைப் பயமுறுத்தியதால்...

என்னைய் அடுப்புத்தான்
இனிக் கைகொடுக்குமென என்னி
புதிய அடுப்பொன்றை வாங்கப்போய்
வெறுங்கையோடு வீடுவெந்தேன்
ஒரு இராவண கலக்கத்துடன்.

என்னைய் அடுப்பு விலை எட்டாயிரமாம்
அதுவும் முன்கூடியே சொல்லிவைத்து
முற்பணம் அரைவாசி செலுத்தினால் மட்டுமே
வாரம் ஒன்றின் பின் கிடைக்க வழிபிறக்குமாம் !
என்ன ஒரு சோதனை!

பழையபடி வீட்டம்மாவை
வினயத்துடன் கெஞ்சி மண்டாடி
விறகடுப்பில் சமைக்க ஒப்புதல் வாங்கி
அதற்கேற்றவாறு சீராக எல்லாம் சேகரித்துக்

கொடுத்தாலும்
நித்தமும் நச்சரிப்பு.
புகைப்பட்டு தன் பொன் வதனம்
கறுப்பாகிப் போகிறதாம்.

அவளின் முனுமுனுப்பை கேட்டுக்கேட்டு
என்ன செய்வது ஏதுசெய்வதென
மனங்கறுத்தப் போனேனையா நான்.

கறுப்பாகிப்போகிறதாம் அவள் முகம்
எனக்கோ...
வெறுப்பாகிப் போகிறது வாழ்க்கை.

எல்லாம் வல்ல பராபரமே
உனக்கோ விளையாட்டு
பெருஞ்சாளிகள் தப்பிவிடுகின்றன
சுண்டெலிகளுக்கோ....!

.....வெல்லிதாசன்...

அவர்களுக்கோவிபேஸ்கீ...!

சொந்தப் பெயரைத் தெரியாவிட்டாலும் “கம்பள ஆண்டி” யைத் தெரியாதவர்கள் அந்த ஊரிலேயே யாருமிருக்க மாட்டார்கள். அப்பம் சுட்டு விற்றுக் காலம் கடத்துவதனால் “ஆப்பாச்சி” என்ற பெயரும் இடையில் வந்து சேர்ந்து கொண்டது.

பிறந்து வளர்ந்த இடம் கம்பளை. அங்கிருந்து பாண்துறை பகுதிக்கு கல்யாணம் கட்டி வந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றது. வயதும் சுமார் அறுபது இருக்கும்.

அப்பம் விற்கத் தொடங்கி ஐந்து வருடங்களுக்கு மேல். ஒரு காலத்தில் ஊர் ஊராகப் போய் சாரி வியாபாரம், பிறகு வடை சுட்டு விற்றது, இப்படியாக கடைசியில் வந்ததுதான் அப்பம்.

ஒரு நாளைக்கு சுமார் இருநூறு அப்பம் அளவில் விற்கப்படும். அக்கம்பக்கத்தவர்கள் மட்டு மன்றி கொஞ்சம் தூர் இடங்களிலிருந்தும் வாடிக்கை யாளர்கள் வருவதுண்டு.

ஆண்டிக்கென ஒரேயொரு மகள்தான். கல்யாணம் கட்டி இரண்டு வருடங்களிலேயே கணவன் விட்டுவிட்டுப் போக, அவளும் டுபாய்க்குப் போய் விட்டாள். ஒரு வருடம் போல் காசும் டெலிபோன் கோலும் வந்தது. கடந்த ஐந்து வருடங்களாக எந்தத் தொடர்புமில்லை. இந்தியக்காரன் ஒருவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அங்கேயே வாழ்வதாக அங்கிருந்து வந்த சிலர் சொன்னதுண்டு.

மகளைப் போலவே கல்யாணம் கட்டி மூன்று வருடங்களிலேயே கணவனால் கைவிடப்பட்ட ஆண்டிக்கென குடும்பத்தவர்கள் யாருமில்லை. காத்தான்குடி, மன்னார், குருநாகல் எனச் சிதறி வாழ்ந்த அவளது நானாமார்களும் உயிரோடில்லை.

இந்த ஆறு வருடங்களாக மகளது மகள்,

கஸ்ஸாலி அண்ணஷம்ஸ்

அதாவது பேர்த்தியை வளர்க்கும் பொறுப்பு ஆண்டிக்கு. “நான் உசிரு வாழியதே இந்த குட்டிக்காகதான் ...” என அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வாள். மகள் விட்டுவிட்டு ஓடியதைப் போல அவளால் முடியவில்லை.

ஸ்காத் கமிட்டியால் முன்பொருமூறை வழங்கப்பட்ட மூன்று பேர்ச் காணியில் ஒலைக் குடிசை வீடு. வடை சுடுவதும் அதற்குள் தான். அப்பச் சட்டிகள், கேஸ் அடுப்பு, சிலின்டர் எல்லாம் ஒருமூறை நோன்பில் ஸதகாவாகக் கிடைத்தவை.

ஆண்டியின் வாப்பா ஒரு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளி. கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வதில் வாப்பா வின் மறுவடிவமே மகஞம். என்னதான் நோய்நொடி என்றாலும் அப்பம் வியாபாரம் தங்குதடையின்றித் தொடரும்.

ஆண்டியைக் கண்டால் சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். “குஸ்...குஸ்” எனப் பட்டப்பெயர் சொல்லிவிட்டு ஓடிவிடுவதில் அவர்களுக்குத் தனியின்பம். அப்பச் சட்டியின் சத்தமே அது.

ஆண் துணையென யாருமில்லா விட்டாலும் யாரிடமும் கை நீட்டாமல் சொந்த உழைப்பில் வாழ்வதைப் பெருமையாகக் கருதினாள் ஆண்டி.

கஸ்டர் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து சோதனைக்கென வீட்டுக்கு வந்த பொலிஸார் மரக்கறி வெட்டும் கத்தியைக் கூட எடுத்துச் சென்றதுதான் ஆண்டிக்கு விழுந்த முதலாவது அடி.

அந்தச் சோதனையிலிருந்து ஒருவாறு விடுபட்டு சில மாதங்களில் மீண்டும் தொழிலைத் தொடங்கினாள். சாப்பாட்டுச் செலவு மட்டுமா, கரண்ட் பில், கேஸ், பேர்த்தியின் படிப்புச் செலவு, வேறு செலவுகளை எத்தனையோ. எல்லாவற்றுக்கும் கைகொடுத்தது அப்பம் தான்.

இப்படியாக ஒரு வருடம் ஒடும்போது தான் கொரோனா தொற்று வந்தது. லொக்டவுண், தனிமைப் படுத்தல், ஊரடங்குச் சட்டமென நாடே அல்லோல கல்லோலப்பட்டு நெருக்கடிக்கு ஆளாகிய நிலையில், ஆண்டியின் வாழ்வாதாரத்திலும் கொரோனா மண்ணள்ளிப் போட்டது. ஊருக்கு அத்தியாவசிய உணவுப் பொருட்கள் வருவதே அரிதான நிலையில் அப்பம் வாங்கத்தான் யார் வருவார்கள்? ஒரு வருடத் திற்கும் அதிகமான காலம் வியாபாரம் நின்று போனது.

யாரும் யாருக்கும் உதவ முடியாத சூழ்நிலை. இருந்துவிட்டு ஒருநாள் ஏதோ பரோபகாரிகள் கொண்டு வந்து தருவதைக் கொண்டு காலம் கழிக்க வேண்டிய நிலைமை. அரசாங்கம் ஒருமூறை மட்டும் வழங்கிய ஜயாயிரம் ரூபா எந்த மூலைக்கு? அப்பத் துக்கு அரிசிமா இடிப்பதற்கெனச் சேர்த்து வைத்திருந்த பச்சரிசி கொஞ்ச காலத்திற்குக் கைகொடுத்தது. மற்றப்படி சாப்பிட்டும் சாப்பிடாமலும்... ஸ்மார்ட் போன் வாங்க வக்கில்லாததால் பேர்த்தியின் ஒன்லைன் குர்ஆன் ஒதல் வகுப்பு முழுமையாக அடிப்பட்டுப் போனது வேறு விஷயம்.

கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டு நாடு ஓரளவு சுமுக நிலைக்குத் திரும்பியபோது ஆண்டி அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. முன்பு போல் இல்லாவிட்டாலும் சுமாராக வியாபாரம் நடந்து

கொண்டிருந்தனால் பொருளாதார நெருக்கடி அவ்வளவாக இருக்கவில்லை.

“எத்தின நாளா செல்லியன் மகி நூடில் ஸொண்டு வேங்கி தாங்கவே”

பேர்த்தியின் கோரிக்கை ஆண்டிக்கு எரிச்சலையுட்டியது. கையில் காசில்லாததையும், இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள் விலை இரட்டிப்பாகி விட்டதையும் எப்படித்தான் பிள்ளைக்குப் புரிய வைக்க!

போதாக்குறைக்கு நேற்றைய கோரிக்கையும் நினைவுக்கு வந்து மூளையைக் குழப்பியது.

“உம்மும் மோ, எங்கட வகுப்பு புள்ளகளெல்லாம் பெருநாளுக்கு ஒரேஜாதி கவண் எடுத்திருச்சியாம். ரியாஸ் ஹாஜியார்ட கடேல இரிச்சியாம் எனக்கும் வேங்கி தாங்கவே....”

பள்ளிவாசல் கஞ்சிக்குப் போன நேரத்தில் பிள்ளைகள் கதைத்துக் கொண்டதைத்தான் பேர்த்தி இப்படி முன்வைத்திருந்தாள்.

“ஓங்களுக்கென்தீன் ஒசுக்கிருந்து டொலர வார...” என உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் சில பெண்கள் சொல்லும் போதெல்லாம் மனதுக்குள் ஊனமாக அழுபவள், இப்போதும் தன் நிலையை நினைத்துக் கண்ணீர் வடிக்கலானாள். காரணம் பெருநாள் நெருங்கி வருகிறது. மற்றவர்களைப் போல் கொழும்புக்கோ வேறு இடங்களுக்கோ சொப்பிங் சென்று பழக்கமுமில்லை. கடைசி நேரத்தில் வாங்கப் போனால், ஆட்கள்தெரிவு செய்து விட்டு மிஞ்சியதி விருந்து தான் வாங்க வேண்டி வருமென்பது அவள் அறியாததல்ல.

என்னதான் மகள் பணம் அனுப்பா விட்டாலும் சுற்றான் சனியன் தொடங்கும் வரை சாதாரண காலங்களில் கூட பேர்த்தியை விதவிதமாக உடுப்பாட்டி அழுக பார்த்தவள் ஆண்டி.

இந்த முறையோ சாப்பாட்டுக்கே பெரும்பாடு. கையில் ஒரு சதமும் இல்லாத நிலை. முந்நூறு ரூபாவுக்கு வாங்கிய கோழியிறைச்சி அறுநூறு ரூபாய் ... ஒரு கிலோ அரிசி வாங்கிய விலைக்கு ஐந்நூறும் வாங்க முடியாத நிலை... கடந்த ஆண்டுகளோடு ஒப்பிடும்போது நோன்பு ஹதியாக்களும் மிகவும் குறைவு.

இப்படியான சூழ்நிலையில் ஆண்டிக்கு மன அழுத்தம் வராமலா போகும்!

அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலையை மூன்று மாதங்களுக்கு முந்தைய விலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். நாடு இருக்கும் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தாள். தான் கஹட்டாவோடு சமாளித் துக் கொண்டாலும், பேர்த்திக்கு காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் தவறாது மூலம் இரட்டிப்பு மும் மடங்கு விலையேற்றம் மறுபறும். கடன்பட்டும் பால்மா தேட முடியாத நிலைமை இன்னொரு பறம். இப்படி எதையெதையோ நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள்.

அப்பம் விற்று வாழ்க்கை நடத்தக்கூடிய சூழ்நிலை இருப்பின் எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்ளலாம். இன்றைய சூழ்நிலையில் அதை

நினைத்தும் கூடப் பார்க்க முடியாத நிலைமை. முன்பு கொஞ்ச காலம் ஹாஜியார் வீடுகளுக்கு வேலைக்குச் சென்றது போல் இப்போது வாய்ப்பில்லை. தெரிந்த வேறு தொழில்களும் இல்லை.

கேஸ் தட்டுப்பாட்டால் எங்கும் அல்லோல கல்லோலம். விறகு தேடுவதை நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. அப்பத்துக்கு தேங்காய்ப்பால் வேண்டும் தேங்காய் விலையும் அப்படி. அரிசி இடிப்பதற்கான செலவு வேறு. அப்பச் சோடாவுக்கு வேறு. அரிசி விலையும் டபளாகி டிபளாகி அப்பத்தின் விலையையும் அதிகரித்து அதிகரித்து... வியாபாரம் படுத்த படுக்கையாகி விட்டது.

நோன்பு துறப்பதற்கு இன்னும் அரை மணிநேரம் இருக்கையில் பக்கத்து வீட்டு ரம்ஸியா வந்து சேர்ந்தாள்.

“பாருங்கே ஆண்டி, இன்டேலிருந்து மாட வெலை கிலோக்கு அம்பதுருவா கூட்டிட்டாமே!”

“ஏன்ட சுபஹானல்லா, நாசமாகி போகாதன் இந்தரசாங்கம். இப்பிடி இப்பிடி வெலகள் கூட்டி ஏழகள்ட பகுத்திலடிச்சிய....”

“அதுதானே! செருப்ப எடுத்து நாங்களே எங்கட கண்ணத்தில அடிச்சி கொள்ளோன்றும். நீங்களும் நானும் பெய்த்து ஓட்டு போட்ட. இந்தக் கைய வெட்டி வீசோன்றும்...” என ஆவேசப்பட்டாள் ரம்ஸியா.

“பாரே ரம்ஸியா அடுத்தவங்கள்ட கைநீட்டாம தொழிலைண்டு செய்யபோனா அதேம் செய்யேலாம லிருச்சிய. ஆப்பேட வெலை சென்னொடனே மனிஷருக ஓடிய”

“நாறு ரூவாக்கிருந்த மா இருநூத்து நாப்பதுருவா. தேங்கெண்ண செல்லி வேலில்ல. கேஸம் ஜயாயிரம் ஆகப்போறாமே!”

“ரம்ஸியாவோ, பாத்து பாத்திருந்து சரிவாரில்ல. நாங்களும் எங்கட கேஸ காட்டதான் வேணும். நீ ரெடியோ நாள்கு நான் பொப்பற”

“எங்கேன் ஆண்டி பொப்பற?”

“கோல்பீஸைக்குதான் வேறெந்கேன்?

இதுக்கெல்லம் ஒரு முடிவு காணோன்றும்.”

“சட்டப்படி. நானும் வாரன். எங்கடவரும் எத்தினயோ நாளா கூப்பிடிய. எங்கட பொம்புள்களும் இப்ப துணிஞ்சி பெய்த்து கொண்டிருச்சியதானே! குடுபட்டு மௌத்தானாலும் காவில்ல போம் போம்...”

“இன்று கொழும்பில் நோன்பு துறக்கும் நேரம் ஆறுமணி பத்தொன்பது நிமிடம்” வானோவி அறி வித்தது. அப்படி யென்றால் மாஸிப் தொழுகைக்காக அதான் ஒலிக்கச் போகிறதென்று தானே அர்த்தம்!

“ரம்ஸியோ இரீயே நோம்பு தொற்கக்”

“ஹட்டில பாத்து கொண்டிருச்சியாச்சும்”

“அப்ப நாள்கு ரெடிதானே?”

“கட்டாயம். ரம்ஸிட் திரீவீலரேம்

பேசிகொள்ளும். எங்கடவரும் வார” என்று சொல்லிக்கொண்டே விடைபெற்றாள் ரம்ஸியா.

“கபுடு காக் காக் காக்”

“பசில் பசில் பசில்”

இளைஞர்கள் ஹோர்ன் அடித்துக் கொண்டு மோட்டார் சைக்கிள்களில் செல்லும் சத்தம் கேட்டது. ●

த.ஜயசீலனின் கவிதைகள்

“மே” தின நிஜம்!

யார் தான் உழைப்பாளி இந்த உலகிலே?
யார் தாம் “உழைப்பவர்” இந்தப் புவியிலே?
வேர்வை வார்த்து, நரம்பு தசைகளில்
வியக்க வைத்திடும் சக்தி பிறப்பித்து,
ஹரை ஓவ்வொரு கற்களைக் கொண்டுமே
உயரச் செய்து, உழைப்புக்கு ஏற்றதாய்

ஊதியம் அற்று, வறுமைக்கு வாழ்க்கையை
உணவென் றாக்குவோர் தாம் பலர் மன்னிலே!

“இல்லாரும் இல்லை..இருப்பார்களும் இல்லை
எல்லாமும் யார்க்கும் சமனென வாய்ப்பதே
நல்ல” தென்றிடும் தத்துவம் நல்லதே!
நடைமுறை தனில் வந்ததா? இல்லையே!
வல்லரசர்கள் ஏழை உழைப்போரை
வறுத்து வாட்டி அவர் ஆற்றல் யாவையும்
மெல்ல உறிஞ்சிக் கொழுக்க...உழைப்பவர்
மிஞ்சும் சக்கையாய்ப் போவதும் உண்மையே!

உழைப்பவர் “மே” தினத்தினில் மட்டுமே
ஹர் உலகதன் கண்ணில் படுகிறார்.
களைத்து... மிச்ச நாள் எல்லாம் அவ் ஆண்டிலே
கருகி வேகுவார். வளம் பலம் சேர்த்திடார்.
எழும்பும் கோஷம் என் திக்கும் தனித்தனி.
இதில் அரசியல் இலாபப் பலன் தனி.
பிழை மலிந்த யதார்த்தம்...உழைப்பவர்

பெருமை பேசும்; தீர்க்கா தவர் பினி!

“இங்கு நாம் இனி ஓர் விதி செய்குவோம்”
என்று பாடிய பாடல்கள் எத்தனை?
எங்கு போச்சு அப் பாடல்கள், அவ் விதி?
என்ன ஆயின வர்க்கப் புரட்சிகள்?
பங்கம் சூழ்ந்துதான் பாட்டாளி வாழ்கிறான்!
பண முதலைகள் வாயுள் தான் மாய்கிறான்!
மங்களம் வரும் வருமென நம்பியே
மறைகிறான்! இது தானே யதார்த்தமாம்!

பணம் பணத்தோடு சேரும்; அவர் பணம்
பல்கிப் பெருகிடும்; ஏழைகள் மென்மேலும்
குணம் குறி வாய்ப்பு வசதியில் ஏழ்மையாம்
குழியில் ஆழப் புதைவார்; உழைப்போரை
வணங்கும் ஓர்தினம்... ஏனைய நாட்களோ
வளம் படைத்தோர்க்கே சாமரம் வீசிடும்.
பணக்கொடி ஆளும் பாரினில் செங்கொடி
படபடக்கும் “மே தினத்தில்”...இதே நிசம்!

காப்யதார்... எம் கதை தேறி?

வீதிகள் தோறும் மானுட வெள்ளம்
வேதனை தீர்த்திடத் தேங்கும்.
“மேதினி பார்த்தே மீட்டிட வேண்டும்
விரைவில்” எனும் குரல் ஓங்கும்.
நீதியும் செத்து நியாயமும் பட்டு
நிதி திருப்பட வீங்கும்
நிச்சயம் அற்றநம் வாழ்வில் இன்றோ..நிஜ
நிம்மதி கெடும்; உயிர் ஏங்கும்!

விண்கல வேகமாய்ப் போகும் விலைவாசி
வேண்ட வழி அற்றோர் கூட,
“மிச்சம் பிடித்ததில்; வேண்டுவம் என்றாலோ
வீதி வரிசைகள் நீள்,
மண்ணெண்ணெண், மசலை விடுவம்; சோப், புச்ச
மா, செருப்பும் விலை ஏற,
“மாறாத சம்பளத் தோடு” தவிக்கிறோம்
மண்ணில் வழியுண்டா வாழ?

காணி விறகு, கருக்கு மட்டை, பொச்சைக்
கழித்து...எரிவாயு தேடி,

கட்டாமல் விட்டோம் விறகு அடுப்பினை...
 காஸ், மண்ணைக் குக்கரை நாடி,
 காஸ் இல்லை, மண்ணைன்னை இல்லை, மின்னும் தடை
 காகம் இல்லா நிலை கூடி,
 கையைக் கடித்து வயிற்றைக் கடிக்குது
 காப்பதார் ...எம் கதை தேறி?

மைய்

நீங்கள் உரைத்துவிட்டால்,
 நீவிர் நினைத்தபடி
 ஒங்கிக் குரல்வைத்தால்,
 உம் தோழர் எல்லோரும்
 சேர்ந்து முழங்கிவிட்டால்,
 சிந்தனையைப் பகிர்ந்தால்,
 நீரும் விருப்பிற்கு ஏற்ப எழுதிவிட்டால்,
 தீர் ஆராயாதும்
 பார்வை பகிர்ந்துவிட்டால்,
 ஊடகத்தில் எதையும் உரைத்து விமர்சித்தால்,
 யாரையும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத்
 தூற்றிவிட்டால்,
 கோபத்தில் இழித்துப் பழிசொன்னால்,
 அது உண்மை
 ஆகிவிடும்;
 அதுவே முடிந்த முடிபாகும்;
 விதி அதுவென் றாகும்
 என்று நினையாதீர்!
 எது நிஜமாய் நடந்ததுவோ...
 எது நிஜமோ...அங்கு
 எதுதான் யதார்த்தமோ
 அது ஒன்றே வாகைக்குடும்!
 விதியும் காலமும்...
 வேறொவைதான் மறைத்தாலும்
 அதையெல்லாம் வீழ்த்தும்!
 அற மெய்யை ஒளிரவைக்கும்!
 “தர்மத்தின் வாழ்வுதனைச் சூதுகெளவும்
 மறுபடியும்
 தர்மமே வெல்லும்” இது சாஸ்வதமாம்!
 யார் எவ்ரதான்
 குத்தி முறிகையிலும்
 குவலயத்தில் அரங்கேறி
 உண்மையைச் சொல்க உறுதியாக;
 தயங்காமல்
 உண்மையின் பக்கம்செல்க உறவாக;
 அது உண்ணைப்
 போன்னாக்கும்!
 சுடுகின்ற துன்ப நெருப்பினாலே
 உண்ணைப் புடம் போடும்.
 மேலும் ஒளிரவைக்கும்!
 வேண்டுமென் றுரைத்தபொய்...
 விருப்பு வெறுப்புக்காய்
 கூண்டேறிச் சொன்ன குறை...
 போட்ட சாபங்கள்...

சீண்டி உரைத்த பழி...
 தேடி மொழிந்த பிழை...
 உம்மன வக்கிரத்தால் உமிழுந்தகாழ்ப்பு...
 எல்லாமும்
 சும்மா சிதைந்துபோகும்!
 மெய் மீண்டும் மிதந்து...கறை
 எல்லாம் களைந்து எழும்!
 முடி குடி நிற்கும்!
 மெல்ல ஓளிரும் மெய்
 மேதினி வணங்க ஆளும்!

துணை செய்க!

வாசலில் புது வாழ்வு வந்திடும்
 வல்லமைகளும் தந்திடும்.
 மாண்டு போனநம் மான மென்பதை
 மண்ணில் மீண்டுமே கொண்டரும்.

பேசிப் பேசியே வீழ்ந்த நம்மவர்
 பீட்டைச் செய்கையால் மீட்டிடும்.
 பிச்சை கேட்டிடும் பீழை மாற்றிடும்
 பிச்சையும் பிறர்க் கிட்டிடும்.

அந்த நாள் வரும் என்றுதான் நிதம்
 ஆவலாக நான் காத்துளேன்.
 அற்புதங்களும் எங்கள் கைகளால்
 ஆகும் என்றுதான் பூத்துளேன்.
 அந்தநாள் வரும் போலிலை; அதை
 ஆர் துணை கொண்டும் கூப்பிடல்
 ஆகுமோ? அதைச் செய்வம்; ஊருளா
 அனைவரும் துணை நல்குவீர்!

ஒரு கருத்தொடு ஓர் இலக்கொடு
 ஒரு கணாவோடு வாழ்ந்திடில்,
 ஒரு பலத்தொடு ஒரு மனத்தொடு
 ஒரு திசை தனில் போகையில்,
 யார் தடுப்பது? யார் மறிப்பது?
 யார் உடைப்பது சொல்கவே...

யாவர் தாம் அதை என்னினோம்? தினம்
தாழ்ந்து மாண்டு நலிந்தமே!

சாதனைக்கு நாம் சேர்ந்து நிற்பதே
சரி; அதை நிதம் நம்புவோம்.
சாய்க்க நிற்பவர் திட்டம் வீழ்த்துவோம்.
தாமாய்ப் பொங்குவோம். கெம்புவோம்.
நூறு சிந்தனை உள்ள போதும் ஒரு
நோக்கில் செல்வோம். திருந்துவோம்.
“நாதனம் ஒன்று சேர்தல்” என்பவர்
நோக சேர்வோம்...கிளம்புவோம்!

சுதந்திரம்?

யாரை விரும்புவது?
யார்யாரை வெறுப்பது?
யாரை இரசிப்பது?
யார்யாரை மறுப்பது?
யாரைப் புகழ்வது? யார்யாரை இகழ்வது?

யாரை இணைப்பது?
யார்யாரைத் தவிர்ப்பது?
யாரைத்தான் வாழ்த்துவது?
யார் எவரைத் தூற்றுவது?
ஆம்...இ:து அவரவரின் விருப்பம் சுதந்திரம் கான்!

யாதை விரும்புவது?
யாதெத்தனை வெறுப்பது?
யாதை இரசிப்பது?
யாதெத்தனை மறுப்பது?
யாதைப் புகழ்வது?
யாதெத்தனை இகழ்வது?
யாதைப் பெறுவது? யாதெத்தனைத் தவிர்ப்பது?
யாதைத்தான் வாழ்த்துவது?
யாதெத்தனைத் தூற்றுவது?
ஆம்...இ:தும் அவரவரின் விருப்பம் சுதந்திரம் கான்!

“என் யாரை எதனை விரும்பினீர் வெறுத்தீர்கள்
நீவீர்”? என்று யாரும்

எவரையும் கேட்டுவிட
ஏலாது என்பதுதான் யதார்த்தமும் சட்டமதும்!
ஆனால்...;சனநாயகம்; தந்த
சுதந்திரத்தால்
சற்றே தனக்குப் பிடிக்கவில்லை
என்பதற்காய்
மற்றவரின் உரிமையை மறுதலித்து
அவரை ஒரு
குற்றவாளி போன்று
கொடும் தண்டனை தீர்க்கும்
ஊடக அராஜகம்!
உண்டா அதில் தர்மம்?
தூசித்துச் சுய இன்பம் காணும் வலைத்தளமும்!
நீதி நெறி பார்க்க நினைக்காது
அதிகாரம்!
யார்தான் மதித்தார்
தனி மனித உரிமையையும்?
மற்றவரின் எண்ணத்தை விருப்பத்தை
மறுதலித்து,
வற்புறுத்தி அடக்கியவர்
வாயை அடைக்கின்ற
அற்பத் தனம்புரியும் இதுவும்
புதுப் பாசிசம்...ஆம்!

தமிழழகி

தென்றல் தனில்ஊறித், திசையெல்லாம்
சென்றோடி,
மன்றேறி,
தாய் மன் மடியில் மழைலையென
நின்று மெருகேறி,
நிலவுக்கும் கைநீட்டி,
அன்றே விதியின் அறுத்தின் பொருள்பேசி,
புன்னகைத்து யாரும்
பொய்புரட்டோ டணைக்க வந்தால்
பார்வைச் சுடராலே பஸ்பமாக்கி,
எண்திசையின்
வேர்வரையும் மேவி, முழுப்
பரம்பரைக்கும் மின்னேற்றி,
வென்ற தமிழே...
நினதடியில் விளைந்து துள்ளும்
கன்றானேன்!
நீயுன் கடைக்கண்ணைக் காட்டிவிட்டாற்
போதும்... புவிவாழ்வின்
புதிரவிழ்த்துப் புதுமைகான்பேன்!

காலம் கடந்தவளே,
கற்போ டிருப்பவளே,
சீலம் மிகுந்தவளே,
தேயாக் குளிர் நிலவே,
குரியனாய் இன்றும் சுடரும் ஒளிமகளே,
சாலச் சிறந்தவளே,
தலைமுறை பல் ஆயிரங்கள்

கண்ட ஞானக் கண்ணழகி;
இன்றும் கருணைகுன்றாக்
கட்டழகி;
கோடிப் பெருமை கொண்ட காவலர்கள்
கட்டியே காத்த கலையழகி;
கவிவகைகள்
கொட்டிக் கிடக்கும் குலத்தழகி;
வாடாத
மொட்டழகி;
முக்காலம் தன்னில் கலையாத
பொட்டழகி;
வேறு மொழி காணாப் புகழ்...அன்றே
எட்டி...அவை இன்றும்
எதிர்காலத்திற்கும் அருளைக்
கொட்டவல்ல செல்வம்
குறையாப் புவியழகி;
“கீழடி” வியக்கும் கிழவி;
எனினும் இளங்
சீரழகு சிதையாது சிரிப்பதிலே இன்றும் நீ
பேரழகி;
முப்புப் பினி நெருங்காக்
கவர்ச்சியுடன்
தேரேறி எட்டுத் திசையளக்கும் விண்ணழகி;
பேதம் பிளவுகளால்
பீடழியா ஓர் அழகி;
ஆதித் தமிழழகி;
அனைவருக்கும் நீ அழகி;
ஏதும் நிறம் வடிவம்
இயல்பு சாதி அடையாளம்
குட்டி, ஒரு வட்டத்துள் சுருக்கி,
கூடிவென்; சக்தியினை
ஏட்டிக்குப் போட்டியிட்டு இளக்கி,
அடக்காதீர்!
“அகரத்தைத்; தொன்மைச்
சுருதியாகக் கொண்டுயர்ந்து
“ழு” கரத்தி னாலே
தனித்துவங்கள் காத்துயிர்த்த

புகழை ஒருவரிக்குள்
பூட்ட முயலாதீர்!
பல்லாயிரம் ஆண்டு
பலநூறு சவால் வென்று,
தொல்லை துயர் சுட்டு,
தொடர்ந்து தனைவளர்த்து,
வல்லமையோ டின்றும் வலிமைபெற்றுத்,
தன்பார்வை
எல்லை விரித்தின்றும் செழித்து,
இன்னும்இன்னும்
பல்லாயிரம் ஆண்டு பயணித்துச்,
சேய்களுக்கு
நல்லமுதம் நல்கும் நலத்தோடே
ஆள்கின்றாள்...
மல்லுக்கு நின்றவளின்
வழியை மறிக்காதீர்!
அற்புதங்கள் மைந்தருக்கு அருளும்தாய்...
எதிரிகட்குக்
கொற்றவைதான்...
கொஞ்சிக் குலவுவோர்க்குக் காதலிகான்...
அவள் உருவம்
இதுதான் எனத்தீர்ப்பை எழுதாதீர்!
அவளிடத்தில்
விதவிதமாய்ப் பெருமைகள் இருக்க..அதில்
ஒன்றைமட்டும்
“இதுதான் அவள்இயல்பு”
என நிறுவ முயலாதீர்!

நீங்கள் நிறுத்து விற்க
அவள் மகிமை அற்புமில்லை!
நீங்கள் நூம் விருப்பு வெறுப்புக்கு
ஏற்ப அவள்
பாங்கை அடையாளப் படுத்த
அவள் செழுமை
தேங்கவில்லை;
தேறும்..அவள்
சிறப்புக்கோ எல்லையில்லை!

நூல்
எழுத்தின் இயங்கியல்

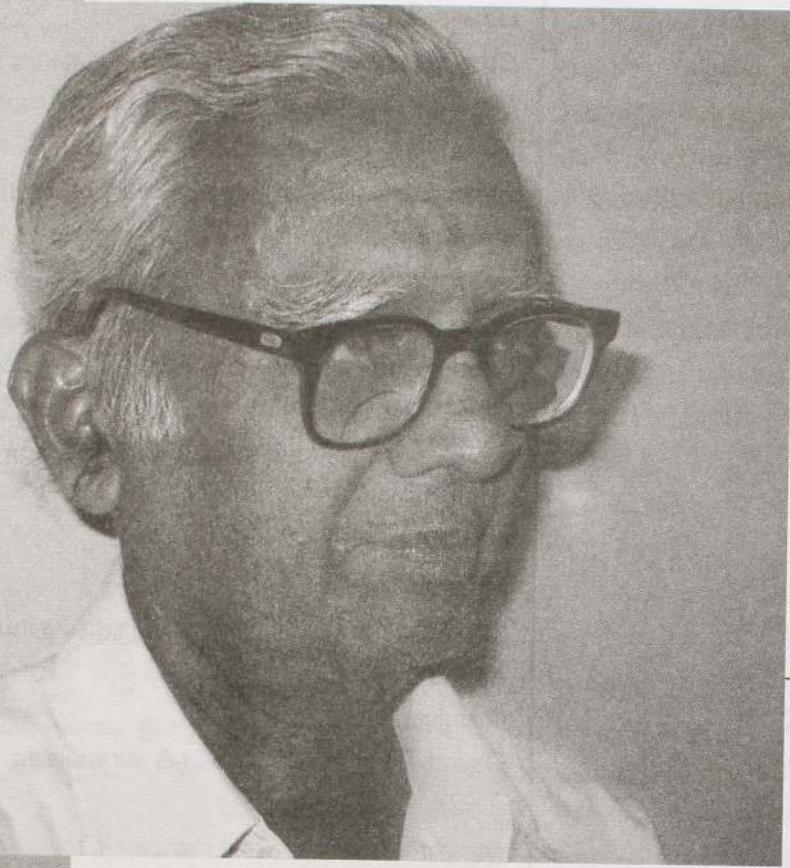
ஆசிரியர்
ந. மயூரான

வெளியீடு : மீனங்கை

விலை : 420.00

நூல்
தும்பளை மேற்கு
சித்த ஆயுர்வேத
வைத்தியம் சோதிடம்
வானியல் நிபுணத்துவ
பரம்பரையினர்

ஆசிரியர்
பா. இரகுவரன்
வெளியீடு : தேடல்
விலை : 650.00

மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசனும் குழந்தை இலக்கியம்!

■ வ.ந.கிரிதரன்

எழுத்தாளர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் அவர்களின் மறைவுச் செய்தியினை நான் அறிந்தது எழுத்தாளர் ஆதவனின் முகநூற் பதிவொன்றின் மூலம்தான். அமைதியாக இவராற்றி வந்த இலக்கியச் சேவையானது மிகவும் காத்திரமானது. குழந்தைக் கவிஞராக, இதழாசிரியராக, இதழ்ப்பொறுப்பாசிரியராக, நூல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பாசிரியராக, திறனாய்வாளராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, ஆங்கிலப்பாட ஆசிரியராக, பதிப்பாளராக என்று பன்முகத்தன்மை மிக்கது மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்களின் கலை இலக்கியப் பங்களிப்பு. இவை தவிர இவரது பங்களிப்பு களை மேலும் அடுக்கலாம். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள், பத்திரிகைகள், சுஞ்சிகைகள் பலவற்றைச் சேகரித்துவைத்திருந்தார்.

இவ்விதமாக இலக்கியப் படைப்புகளை ஆவணப்படுத்தியதும் இவரது முக்கிய மான இலக்கியப் பங்களிப்புகளிலொன்று. அடுத்தது தனது மாணவர்களை எப்பொழுது இலக்கியச் செயற் பாடுகளில் ஈடுபட ஊக்குவித்தல் இவரது முக்கியமான பண்புகளிலொன்று. இன்று நாம் அறிந்துள்ள எழுத்தாளர்களான நா.சபேசன், ஆதவன் போன்ற பலர் இவரது ஊக்கப் படுத்தல் மூலம் எழுத்துலகில் வளர்ந்து வந்தவர்களென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விதம் மாணவர்களை எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட ஊக்குவித்த மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு

பிரிவான குழந்தை இலக்கியம் அல்லது சிறுவர் இலக்கியத்துக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியமானது. ஆனால் இவர் பல்வேறு புனைபெயர்களில் இப்படைப்பு களை எழுதி வந்தத்தாலோ என்னவோ அதிகமாக இவரது குழந்தைக் கவிதைகளைப் பற்றிப் பலர் அறிந்திருக்காத நிலை ஏற்பட்டதோ என நான் அங்கு கிண்றேன். ஆடலிற்றை என்னும் புனைபெயரில் இவர் எழுதிய குழந்தைப்பாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பு நூலினை “ஆடலிற்ற குழந்தைப்பாடல்கள்” என்னும் பெயரில் யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிட்டுள்ளது. ஓவியர் ரமணியின் (எஸ்.சிவகப்பிரமணியம்) அழகான குழந்தைகளைக் கவரும் ஓவியங்களுடன் வெளியான நூல். இக்குழந்தைகளுக்கான கவிதை நூலினை தமிழர்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல வேண்டும். எத்தனைபேர் அறிந்திருப்பார்களோ தெரியவில்லை. மிகச்சிறந்த குழந்தைக் கவிதைகளை உள்ளடக்கிய நூலினை அதிக அளவில் அச்சிட்டு, குழந்தைகள் மத்தியில் கொண்டு செல்வது முக்கியமானதென்பதை இவரது இந்நூலைப்படித்தபோதுணர்ந்தேன்.

குழந்தைகள் இலக்கியத்துக்கு மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்கள் ஆற்றிய பணியினைப் பின்வரும் கோணங்களில் நோக்கலாம். அக்கோணங்களில் அவை முக்கியத்துவம் மிக்கவை. முதலாவது குழந்தைகள் இலக்கியத்துக்காக அவர் ஆற்றிய செயற்பாடுகள். அடுத்தது குழந்தைகள் இலக்கியத்துக்காக அவர் எழுதியவை. இவற்றில் குழந்தைக் கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கலாம்.

**மயிலங்கூடலூர் பிந்தராசனின்
குழந்தை இலக்கியச் செயற்பாடுகள்!**

இவரது குழந்தைகள் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள், இவரது “ஆடலிறை குழந்தைப் பாடல்களுக்கான அணிந்துரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

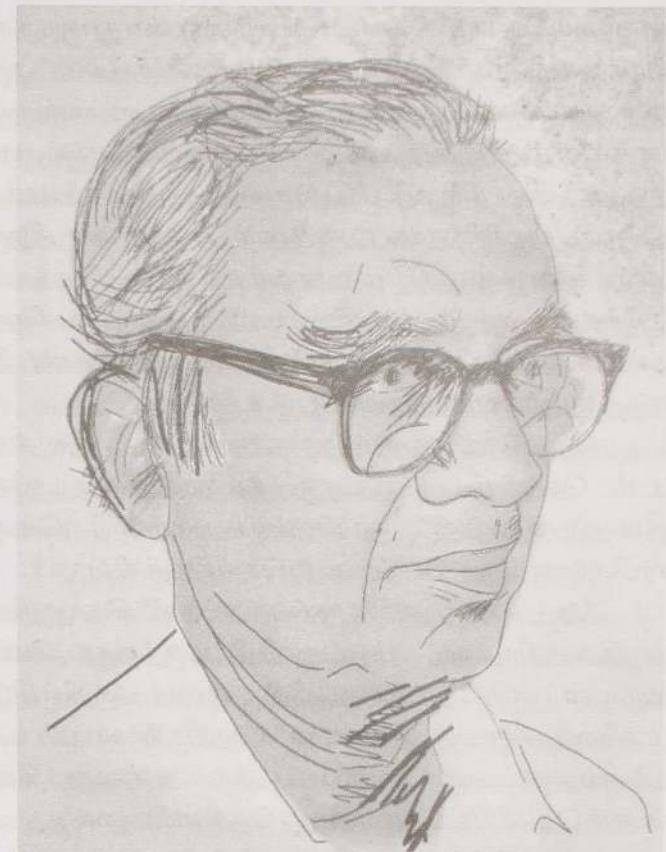
“1980கள் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தின் கல்வி மூலவள நிலையங்களின் பொறுப்பாளர்களில் ஒருவராக இவர் பணியாற்றியபோது மாணவர்களை மையப்படுத்தி சிறுவர் மற்றும் குழந்தை இலக்கியப் பயிற்சிப் பட்டறைகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். இவ்வாறான பட்டறைகளில் நானும் கலந்து கொண்டமை எனது நினைவுகளில் பக்கமையாக உள்ளது. இவ்வாறான பயிற்சிப்பட்டறை பல இளம் படைப்பாளிகளை உருவாக்கியது என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். இவ்வாறான பட்டறை முயற்சியானது ஈழத்தின் “குழந்தை மற்றும் சிறுவர்” இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டமாகும்.”

மயிலங்கூடலாரின் மேற்படி குழந்தைகள் இலக்கியத்துக்கான பயிற்சிப்பட்டறைகள் மிகவும் முக்கியமானவை. அடுத்த இன்னுமோர் அவரது செயற்பாடும் விதந்தோதுதற்குரியது. அது நினைவு மலர்களில் (கல்வெட்டுகள்) குழந்தைப் பாடல்களை உள்ளடக்கி வெளியிட்டது. இதுவொரு வித்தியாசமான ஆனால் பயன்மிகு முயற்சி. முதன் முதலில் இவ்விதம் செய்ய வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றியது பற்றி மேற்படி “ஆடலிறை குழந்தைப் பாடல்கள்” நூலுக்கான வாழ்த்துரையில் கலாநிதி க.சோக்கலிங்கம் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பார்:

“பண்டிதர் சி.அப்புத்துரை (கூடல்நாடன்) நீத்தாரின் நினைவோடு, பயன்பாடும் மிக்கதாக ஈழத்தில் வெளியான குழந்தைக் கவிதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து 1964இல் முதல் முதலாக “மழலைச் செல்வம்” நூலாக வெளியிட்டார். அவரின் வழியினைச் சிக்கெனப் பிடித்த மயிலங்கூடலூர் பிந்தராசனும் நினைவு மலர்களைக் குழந்தைக் கவிதைகளாகத் தொகுப்பதில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் பணிபுரிந்து வருகின்றார். இவ்வரிசையில் இதுவரை இருபத்தைந்து நூல்கள் வெளிவரத் துணை செய்துள்ளமை குழந்தைக் கவிதையின் இலக்கிய வரலாற்றுக்கு இவர் அளித்துள்ளபங்களிப்பு விதந்து கூறப்பட வேண்டியதே.”

இதனைப்பற்றி மயிலங்கூடலூர் பிந்தராசனுடனான நேர்காணலில் அவர் கூறியிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எழுத்தாளர் ஸ்ரீகுமரனின் (இயல்வாணன்) “இயல்வாணன் பக்கம்” என்னும் வலைப் பதிவில் வெளியான நேர்காணல் முக்கியமான ஆவணச் சிறப்பு மிக்கதொரு நேர்காணல். அதில் மயிலங்கூடலூர் பிந்தராசன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறியிருப்பார்:

“எனது ஆசிரியர் பண்டிதர் செ.கதிரேசர் பிள்ளை மகாஜனக் கல்லூரி ஆசிரியர் ஒருவர் இறந்த போது அவரது நினைவாக மகாஜனவின் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் குழந்தைப் பாடல்களைத் தொகுத்து கல்வெட்டாக வெளியிட்டார். அதுபோல பண்டிதர்

சூலேறை ஆக்கஞ்கள்

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன்

சி.அப்புத்துரை தனது சகோதரி இறந்த போது அவரது நினைவாக மழலைச் செல்வம் என்ற பெயரில் குழந்தைப் பாடல்களை வெளியிட்டார். அவர்களைப் பின்பற்றி நானும் பல நினைவு மலர்களில் குழந்தைப் பாடல்களை இடம்பெறச் செய்தேன். என்னிடம் நினைவு மலரை ஆக்கித் தருமாறு கேட்பவர்களிடம் குழந்தைப் பாடல்களை வெளியிடுமாறு சிபார்சு செய்வேன். குழந்தைப் பாடல்கள் சிறுவர்களால் மட்டுமல்ல பெரியவர்களாலும் ரசித்துப் படிக்கப்படுபவையாகும். ஈழத்துக் குழந்தைக் கவிதைகளை எல்லோரும் அறியச் செய்வதற்கும், அவற்றைப் பயில்வதற்குமான எளிமையான வழியாக நினைவு மலர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். தில்லைச்சிவன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, மு.பொன்னம்பலம், சபா.ஜேயராசா, குறமகள், புத்தொளி ந.சிவபாதம், பா.சத்தியசீலன் எனப் பல படைப்பாளிகளும் இத்தகைய முயற் சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.”

இதிலிருந்து பண்டிதர் செ.கதிரேசர்பிள்ளையும் மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்கள் இவ்விதம் நினைவு மலர்களில் குழந்தைப்பாடல்களை உள்ளடக்கி வெளியிட்டதற்கு பண்டிதர் சி.அப்புத்துரை போல் இன்னுமோரு முக்கிய காரணம் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசனின் குழந்தைப் பாடல்கள்!

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்கள் குழந்தைப்பாடல்கள் எழுதுவதற்கு மூல காரணம் பண்டிதர் செ.கதிரேசர்பிள்ளை. அது பற்றி எழுத்தாளர் இயல்வாணவுடனான (ஸ்ரீகுமரன்) நேர்காணலில் அவர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது கூற்று வருமாறு:

“உயர்தரப் படிப்பை இடைநிறுத்திய பின்னல்

சில கவிதைகள் எழுதினேன். அவற்றை எனது குருநாதர் பண்டிதர் கதிரேசர்பிள்ளையிடம் காண்பித்தேன். அவர் எனக்கு யாப்பிலக்கணம் கற்பித்தார். அதன் பின் நான் கவிதைகளும், சிறுவர் பாடல்களும் எழுதினேன். புகழ் பெற்ற ஆங்கில சிறுவர் பாடல்களையும் மொழியாக்கக் கூட செய்தேன். ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய வேளை சிறுவர் பாடல்களை எழுதி மாணவர்களைக் கொண்டு பாடுவிக்கவும் முடிந்தது. இவற்றை ஆடலிறை சிறுவர் பாடல்கள், ஆடலிறை குழந்தைப் பாடல்கள் என இரு தொகுதி நூல்களாக வெளியிட்டு உள்ளேன்.”

இதன் காரணமாகத்தான் யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிட்ட இவரது நூலான “ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்” நூலினைப் பண்டிதர் செ.கதி ரேசர்பிள்ளைக்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கின்றார்.

“ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்” தொகுதியை யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிட்டிருந்தது. மேலே அவருடனான நேர்காணலில் அவர் குறிப்பிடும் “ஆடலிறை சிறுவர் பாடல்கள்” தொகுதியையும் யாழ் இலக்கிய வட்டம் வெளியிட்டதா அல்லது வேறு பதிப்பகம் வெளியிட்டதா என்பதுதெரியவில்லை.

மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் குழந்தைகளுக்கான படைப்புகள் எவ்விதம் அமைய வேண்டுமென்பதில் தெளிவாகவிருந்தவர். இதனை அவரது “இயல்வாண்” பக்க நேர்காணலில் காணலாம்:

“ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்தன் முதுரை, நல்வழி, வெற்றிவேற்கை முதலியன சிறுவர் இலக்கியம் என்றே கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இவை சிறுவர் அறிந்த கருத்துக்களை அவர்களது நோக்கில் நின்று கூற வில்லை. எனிமையான சொற்களும் இவற்றில் இல்லை. சிறுவர் இலக்கியங்கள் சிறுவர் நிலை நின்று அவர்களது தேவைகள், விருப்பங்கள் சார்ந்து அமைய வேண்டும். அவர்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வேண்டும்.”

இவ்விதம் கூறும் அவர் தனது குழந்தைகளுக்கான, சிறுவர்களுக்கான கவிதைகளை அவ்விதமே எழுதியவர். உதாரணத்துக்கு அவரது “ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்” தொகுப்பிலிருந்து ஒரு கவிதையைப் பார்ப்போம். “பியந்த நிலா” என்னுமிக் கவிதை எனக்கும் இத்தொகுப்பில் பிடித்த கவிதைகளிலொன்று. அதற்குக் காரணம் பியந்த நிலா என்னும் தலைப்புத் தான். குழந்தைகள் பொதுவாகவே கையில் அகப்படுவதையெடுத்துப் பியந்து விளையாடுவார்கள். இந்தக் குழந்தைக்கும் பிறை நிலாவைப்பார்க்கையில் அது யாரோ பியந்துப் போட்டதைப்போல் தென்படுகின்றது. அதனால் அது தாயிடம் கூறுகின்றது: “வட்டத் தோசை போலிருந்த வண்ண நிலவைப் பார்ம்மா. பியந்துகிடத்தல் பார்ம்மா. பியந்த எடுத்த தேனம்மா?” குழந்தைகளுக்குப் புரியும் மொழியிலான அற்புதமான குழந்தைக் கவிதை. அக்கவிதையின் முழுவடிவமும் கீழுள்ளது:

பியந்த நிலா

அம்மா அம்மா வாஅம்மா
வான நிலவைப் பார்ம்மா
வட்டத் தோசை போலிருந்த
வண்ண நிலவைப் பார்ம்மா
பியந்துகிடத்தல் பார்ம்மா

பியந்த எடுத்த தேனம்மா
எட்டா நிற்கும் சந்திரனை
எட்டிப் பிடித்ததாரம்மா

மேற்படி தொகுப்பில் உலக இலக்கியத்தில் நிலைத்து நிற்கும் குழந்தைப்பாடல்கள் சிலவற்றையும் தழுவி எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் என்ன. இவை ஈழநாடு மாணவர் மலர், ஈழநாடு சிறுவர் பூங்கா, தினகரன் மாணவர் கழகம், சுடர், திருமகன் மற்றும் நினைவு மலர்கள் போன்றவற்றில் வெளியானவையென்று இந்தாலின் பதிப்புரையில் எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஆடலிறை, செந்தூரன், பொய்க்கையார், காங்கேசன், கூத்தன், நடராஜ மைந்தன், திருப்பெருந்துறை எனப்பல புனைபெயர்களில் தான் எழுதியதையும் மேற்படி நேர்காணலில் மயிலங் கூடலூர் பி.நடராசன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மயிலங்கூடலூர் பி.நடராசனின் குழந்தை இலக்கியத்துக்கான பங்களிப்பு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியதொன்று. பல்வேறு புனைபெயர்களில் இவர் எழுதியுள்ளதால் அவை பற்றிய ஆய்வு அவசியமானது. அவர் எழுதிய படைப்புகள், வெளியிட்ட, தொகுத்த நூல்கள், நினைவு மலர்கள், இதழாசிரியராகவிருந்த சஞ்சிகைகள், ஆசிரியராக ஆற்றிய செயற்பாடுகள் எனப் பல கோணங்களுடு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியது.

ngiri2704@rogers.com

உசாத்துணைச் சான்றுகள்:

1. இயல்வாண் பக்கம் என்னும் வலைப்பதிவில் வெளியான நேர்காணல்: <http://iyalvaanan.blogspot.com/2010/10/blog-post.html>
2. ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள் - யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடு. <https://noolaham.net/project/624/62302/62302.pdf>
3. பேராசிரியர் நா.கப்பிரமணியன் மதிப்புரை (“ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்”நூல்)
4. கலாநிதி, பண்டிதர் க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) வாழ்த்துரை (“ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்”நூல்)
5. செங்கை ஆழியான் பதிப்புரை (“ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்”நூல்)
6. மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் “என்னுரை” (“ஆடலிறை குழந்தைப்பாடல்கள்”நூல்)

பங்குனி மாதத்து வெய்யிலின் உக்கிரம் அனைவரையும் வாட்டிவதைத்துக் கொண்டிருந்தது. இதற்கு தேவகி மூச்சர் மட்டும் விதிவிலக்கா... என்ன... நெற்றியில் துளிர்ந்திருந்த வியர்வை முத்துக்களை தனது கைப்பைக்குள் வைத்திருந்த சிறு கைத்துவாலையை எடுத்து ஒற்றிக் கொண்டவள், அத்துடன் நிற்காது வாயினால் ஊதி காற்றை வெளியேற்றி தன்னை ஆசவாசப் படுத்திக் கொண்டாள்.

இதற்கிடையில் மாணவர்கள் தங்களது சில்மிசங்களைத் தொடங்கி விட்டார்கள். தேவகி மேசையில் தட்டி அவர்களை அதட்டி அடக்க முயன்றாள். அவர்களது கொட்டம் அடங்கவில்லை. தேவகி அடுத்த ஆயத்தை பாவிக்க முற்பட்டாள். கணிதப் பயிற்சி புத்தகத்தை எடுத்து விரித்தவள், அதிலிருந்து சில கணக்குகளை கரும்பலகையில் எழுதினாள்.

“பெல் அடிக்கிறதுக்குள் இந்தக் கணக்குகளைக் கொட்ட என்றை மேசைக்கு வரவேணும் கொப்பி”

அவளது கடும் உத்தரவுக்கு அடிப்பீந்த மாணவர்கள் மும்முரமாக செய்கையில் ஈடுபட்டனர். தேவகி வந்து தனது கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவளது மனம் என்னும் சிந்தனைப் பறவை, கட்டுக்கடங்காது எங்கெல்லாமோ சிறகடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

வழுமையாக அவள் காலையில் சமையலை முடித்து வைத்து விட்டுத்தான் வேலைக்குப் புறப்படுவது வழுக்கம். ஆனால் இன்று அது

சாத்தியப்படவில்லை. அவளுக்கு அது பெரும் உறுத்தலை ஏற்படுத்தியது தான். அவளது நிலைத்து மாற்றத்துக்கு காரணம். இத்தனைக்கும் வீட்டிற்குத் தேவையான அத்தியாவசியப் பொருட்களை தேவைக்கு அதிகமாகவே துள்ளி வந்து போட்டிருந்தான். அவளது கணவன், முகுந்தன். ஆனால்... அவற்றை சமைப்பதற் கான ஏரிபொருள் சில நாட்களுக்கு முன்பாகவே தீர்ந்து போய்விட்டது. ஏரிவாயு கொள்கலன் ஒன்றை வாங்கி விடலாம் என முகுந்தனும் எவ்வளவோ பிரயத்தனப் பட்டான். உத்தேச விலைக்கு மேலதிகமாக பணத்தைச் செலுக்கி வாங்குவதற்கும் அவன் தயார்தான்.

ஆனால்... பொருள் தான் கிடைக்கவில்லையே.

நேற்றுக்கூட ஏரிபொருள் நிலையத்தில் வைத்து விநியோகிப்பதாக அறிந்தவன் உடனே வேலைக்கும் லீவுபோட்டு விட்டு கொள்கலனையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒடோடிப்போய் நீண்ட வரிசையின் பிற்பகுதியில் நின்று கொண்டான். பகல் ஒரு மணிக்குத்தான். விநியோகிக்ககத் தொடங்கினார்கள். மனத்தில் துளிர்த்த நம்பிக்கை தந்த உத்வேகத்தில் அவனுக்கு வெய்யிலின் சகிப்புகூட ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. தவிர வரிசையில் நின்றவர்களில் அநேகமானோர் பெண்களே. பாதிப்புக்குள்ளாவதும் அவர்தானே. ஆமை வேகத்தில் வரிசை நகர்ந்தது. முகுந்தனுக்கு முன்னால் வரிசையில் இன்னும் ஏழு பேர்கள் தான் நின்றிருந்தனர். இனியென்ன இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ஏரிவாயு கைக்கு கிடைத்து விடும். துள்ளிய மனத்தை கட்டுப்படுத்தியவனாய் தனது கால்சட்டைப் பையிலிருந்த கர்சீப்பை எடுத்து முகத்தை

பழியாறது?

மலரன்னை

அமுந்தத் துடைத்துக் கொண்டான்.

திலைரென வரிசையில் ஒரு சலசலப்பு. எட்டிப் பார்த்தான். ஒருவர் கம்பீரக்குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“இண்டைக்கு காஸ் தீர்ந்து போச்சு. இனி அடுத்த கட்டடத்துக்குத்தான்”

கேட்ட மாத்திரத்தே முகுந்தனுக்கு மேனி சிலிர்த்து உச்சக்கட்ட ஆத்திரத்தில் அவன் மிதந்தான். கை கால்கள் உதற்றலெடுக்க நடுங்கும் உதடுகள் வார்த்தைகளை வெளியிட்டன.

“இப்பிடிச் சொன்னால் எப்பிடி. நாங்கள் எத்தினை மனித்தியாலம் இந்த வெய்யிலுக்கை கால்கடுக்க நின்டிருக்கிறம்”

அவரும் விடவில்லை.

“இதுக்கெல்லாம் கோபப்பட்டு ஒன்றும் பிரயோசனமில்லை. அடுத்த முறைக்கு நாங்கள் டோக்கன் குடுத்துத்தான் குடுக்கப்போறம். அப்ப இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைவராது. போங்கோ போயிட்டு அடுத்த முறைக்கு டோக்கனோடு வாங்கோ”

ஏமாற்றத்துடன் முன்முனுத்தவாறு கூட்டம் கலைந்ததது. வீட்டிற்கு வந்த முகுந்தன் தனது ஆற்றாமையின் வெளிப்பாட்டை தேவகி மீது காட்டினான்.

கணவனின் வரவை ஆவலோடு காத்திருந்த வருக்கு கிடைத்தது சாட்டையடியாய் அவனது வாயிலிருந்து தெறித்த வார்த்தைகளே.

“எத்தினை தரம் நான் சொன்னநான். குசினிக்கு புகைக்கூடும் அடுப்பும் கட்டாயம் தேவையென்டு. என்றை பேச்சைக் கேட்ட நீரே. ஒற்றைக்காலில் நின்டு மேடையும் அலுமாரியும் தான் வேணுமென்று சுட்டினநீர். இப்ப... அடுப்பு இருந்திருந்தால் இப்பிடி அவலப்படுற நிலைமை வருமே?... நான் எப்பிடி யெண்டாலும் விறகு கொண்டு வந்திருப்பன். நிம்மதியாய் நாங்கள் சமைத்து சாப்பிடிருக்கலாம்.”

கணவனின் கூற்றில் நியாயம் இருப்பதாக ஒருகணம் தேவகிக்கு தோன்றிற்று. கண்களை நீர்மறைக்க செய்வதறியாது தினறினாள். இவ்வளவு காலமும் அடுப்பு, நெருப்பு, கரி என்றில்லாமல் நிம்மதியாகத்தானே வாழ்ந்தோம். மின்சார வசதியும், காஸ் அடுப்பும் கைகொடுத்தது. திலைரென எப்படி இந்த அவலநிலை உருவானது?

அவளது சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்குமாப்போல் பாடசாலை மணி ஒலித்தது. தேவகி உஷாரடைந்தான்.

“பிள்ளைகள்! நாளைக்கு எல்லாரும் கணக்கு களைச் செய்து கொண்டு வந்து கொப்பிகளை என்றை மேசையில் அடுக்கவேணும். என்ன... விளங்கிச்சுதா?”

“ஓம் மில்”

அது இடைவேளை நேரமாதலால் அனைத்து மாணவர்களும் வகுப்பறை விட்டு வெளியேறினர். அவர்கள் வெளியேறும் வரை காத்திருந்த தேவகி, அதிபரின் அலுவலக அறையை நோக்கி நடந்தான். அரை நாள் லீவுக்கான விண்ணப்பத்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு தனது உந்துருளியை எடுத்துக் கொண்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டாள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசையுமாப்போல் உணர்வு ஏற்பட்டதும்தான்

தான் காலையில் எதுவும் சாப்பிட வில்லை என்பது ஞாபகத்துறிக்கு வந்தது. பிள்ளைகளுக்கு பாணில் ஜாமைத் தடவிக் கொடுக்கும் போது நானும் ஒரு துண்டைக் கடித்திருக்கலாம். ஏங்கிய மனத்தில் ஒரு புதிய சிந்தனையும் தோன்றியது.

“நான் போற வழியில்ததானே மனியத் தாரின்றை சாப்பாட்டுக் கடையும் இருக்குது. இண்டைக்கு அதிகாலை இரண்டு பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு போனால் என்ன... சலபமாய் எல்லாருடைய பசியும் தீர்ந்திடும்”

இதுவரையில் தேவகி சாப்பாட்டுக் கடையை நாடியவள்ளல். ஆனால் மனித்தாரின் கடையில் நிறையப்பேர் முண்டியடித்து சாப்பாடு வாங்குவதை அவள் போய் வரும்போது கண்டிருக்கிறாள். உந்துருளி பிரதான வீதியால் திரும்பி முகப்பிலுள்ள மனியத் தாரின் கடைக்கு எதிர்ப்புற தெருவோரத்தில் நிறுத்தப் பட்டது. தேவகி தனது “ஹாண்ட்பாக்”கை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிப்பார்த்தாள். எதிர்ப்புறத்திலிருந்த கடை பூட்டிக்கிடந்தது. வழமையாக முண்டியடிக்கும் வாடிக்கையாளர்களைக் காணவில்லை. ஆங்காங்கே ஹரிருவர் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை நெருங்கிய தேவகி விசாரித்தபோது கிடைத்த செய்தி இதுதான். இரவு மின்சாரம் தடைப் பட்டிருந்த நேரத்தில் யாரோ கடையை உடைத்து உள்ளே பாவனையிலிருந்த ஏரிவாயு சிலின்டரை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்களாம்.

கேட்டபோது தேவகிக்கு தலை சுற்றியது. கையில் பணம் இருந்தாலும் பட்டினியால் வாட வேண்டிய நிலை. ஏன் இந்த அவலம். அவருக்கு எல்லாமே புரியாத புதிராயிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தவன். பச்சைத் தண்ணீரை எடுத்து மடமட வென்று குடித்தாள்.

மனம் குறுகுறுத்தது. கணவனும் பிள்ளை களும் வரப்போகிறார்கள். அவர்களுக்கு உணவு தயாரித்து வைக்க வேண்டும். என்ன செய்யலாம். மனம் தீவிரமாக வேலை செய்தது. வேகமாகப் போய் உடைமாற்றி கால்முகம் அலம்பி வந்தவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் சமையலறைக்குள் நுழைந்து மின் பொத்தானை அமத்திப்பார்த்தாள் “பளிச்” சென ஒளி பரவியது. ஓஹோ... கறண்ட இருக்குது. அரிசியைக் கழுவி றைஸ் குக்கரில் போடுவோம் என்ன நினைத்தவள் மின்சாரமாக செயற்பட்டாள். மனதுக்கு சிறிது நிறைவாக இருந்தது. அடுத்தது கறி வைக்க வேண்டியது தான்.

போன மாதத்துச் சம்பளத்தில் அவள் ஒரு மண்ணெண்ணெய் குக்கரை மும்மடங்கு விலை கொடுத்து வாங்கியிருந்தாள். ஏரிவாயு தீர்ந்த சமயத்தில் அது தான் அவருக்கு கைகொடுத்தது. ஆனால்... அதற்கு நிரப்பி பாவிப்பதற்கு மண்ணெண்ணெய் கிடைக்கவில்லை. சென்ற வாரம் குடும்பக்கார்ட்டுடன் போய் நீண்ட வரிசையில் காத்திருந்து ஐந்நாறு ரூபாய்க்கு வாங்கி வந்த மண்ணெண்ணெய் இப்போது தீரும் பட்சத்திலிருந்தது. அதனை எடுத்து குலுக்கிப் பார்த்தவள் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

“கொஞ்சம் தான் இருக்குது. இப்போதைக்கு ஒப்பேத்தலாம்”

பருப்பைக் கழவி அதில் அவிய வைத்தவள்,
அதற்குள்ளேயே மரக்கறிகளையும் வெட்டிப்போட்டு
ஒரு சாம்பாராக்கினாள்.

பதகளித்த மனம் சற்று தேறுதலடைந்தது.
இப்போது அவளது கவனம் சோற்றின் மீது
திரும்பியது. றைஸ்குக்கரை எட்டிப் பார்த்தவருக்கு
நெஞ்சு பகீரென்றது. மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டதை
அவள் அவதானிக்கவில்லை. மூடியைத் திறந்து
பார்த்தால் அரிசி தண்ணீருக்குள் ஊறிப்போய்க்
கிடந்தது.

அவள் மனம் தளரவில்லை. மற்றவர்களது
பசியைப் போக்கவேண்டும் என்ற வேகத்துடன்
அரிசியை பானைக்கு மாற்றி மண்ணெண்ணெய்
அடுப்பில் வைத்தாள். மூடியும் தறுவாயிலிருந்த
மண்ணெண்ணெய் அவளுக்கு கை கொடுக்குமா? என்ற
தவிப்புடன் காத்திருந்தாள்.

வீட்டுக்குள் கேட்ட சலசலப்பு அவளை
சண்டியிழுத்தது. கணவன் முகுந்தன் பிள்ளைகளையும்
அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டான். இப்போது

முகுந்தனின் குரல் அவளுக்கு தெளிவாகக் கேட்டது.

“இஞ்சாரும் தேவகி! “பெற்றோல் ஷெட்டுக்கு
மண்ணெண்ணெய் வந்திருக்குதாம். நாளைக்கு
குடுக்கப்போகினம் என்று கேள்வி”

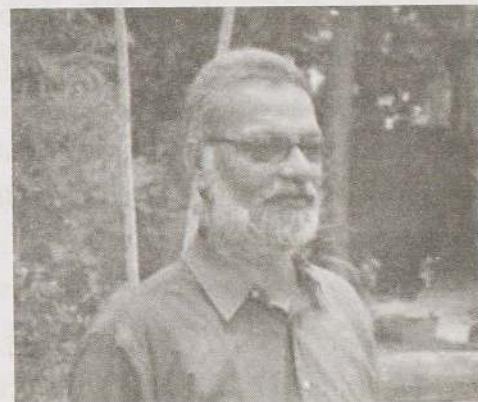
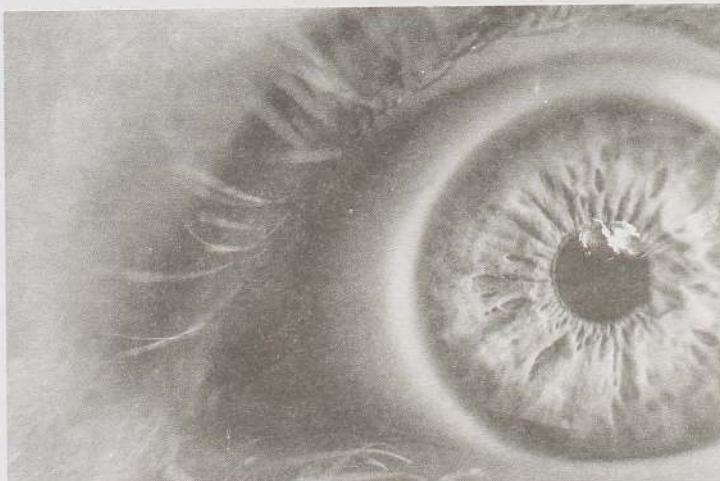
இருண்டு போய்க்கிடந்த மனத்திற்குள் ஒரு
ஒளிகீற்று பரவுவதாக அவள் உனர்ந்தாள் “நாளைக்கு
பாடசாலைக்கு லீவு போட்டு விட்டு நேரத்தோடுயே
போய் டோக்கன் எடுத்து மண்ணெண்ணெய் வாங்க
வேணும். அதே சமயம் குடும்ப கார்ட்டையும்
மறந்திடாமல் கொண்டு போற்றோடு ஒரு லீற்றர்
தண்ணீயும் கொண்டு போக வேணும்” மனத்துக்குள்
கணக்குப் போட்டுக் கொண்டவாறு தன் முன்னால்
கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் உலையை வெறித்துப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ம!....”

அவளது ஆழ்மனதின் புகைச்சல் இப்போது
நெடுமுச்சாக உருவெடுத்து வெளியேறியது.
விடையில்லாத கேள்வியொன்று அவளது மனத்தை
ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

கண்கள்

“முகமூடிக்கு வெளியே
உன் கண்களை மட்டுமே
என்னால் பார்க்க முடிகிறது
முகமூடியனிந்த என் கண்களை அடையாளங்கண்டு
பளபளக்கும் உன் கண்கள்
உன் நெஞ்சம் பொங்குகையில்
உன் கண்களில் முந்திய கனல்!
துணியின் பின் மறைந்திருக்கும்
நாணத்தால் இறுகிய உன் உதடுகள்
என் கைகளுக்குள் அடங்க
முன் நோக்கித் தாவிய உன் உடல்
சுதாரித்துக் கொண்டு பாதி வழியில் நிற்க
நீட்டிய கைகள்
உறைகள் இல்லாமையால் பின்னிமுக்க
வளாகத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பையும்
உன் உடலின் அணைப்பையும்

A.J.Thomas கேரளத்தின் கோட்டயத்தைப் பூர்விகமாகக் கொண்டவர். கவிதை, புனைகதை, நாடகங்களை மொழிபெயர்ப்பதில் ஈடுபட்டவர். போல் ஸக்காரியாவின் படைப்பை மொழிபெயர்த்தமைக்காக “கதா” விருது பெற்றவர். O.N.V.குருப்பின் “உஜ்ஜயினி” என்ற காவியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர். சார்க் வெளியீடாகிய Indian Literature இன் ஆசிரியராக இருந்தவர்.

ஓராண்டாக இழந்ததால்
உன் கைகளைப் பற்றும் ஆசை மேலிட
நீ பின் வாங்குகிறாய்
இந்த விசித்திர நார்த்தன அசைவுகளில்
இதழ்ப்பினைப்பு என்ற பிரமை முனைகிறது
இப்பொழுது நாம் இரண்டு மீற்றர் தூரத்தில்
கைகளை மார்புகளில் கட்டியபடி
நாம் அறிந்த நவரஸ பாவங்களை
முழுமையாகப் பிரயோகித்து
கண்களால் மட்டுமே காதல் புரியலாம்.

ஆங்கில மூலம் : A.J.Thomas
தமிழில் : சோ.ப

“பெரியாரும், தி.ஞானகிராமனும்”

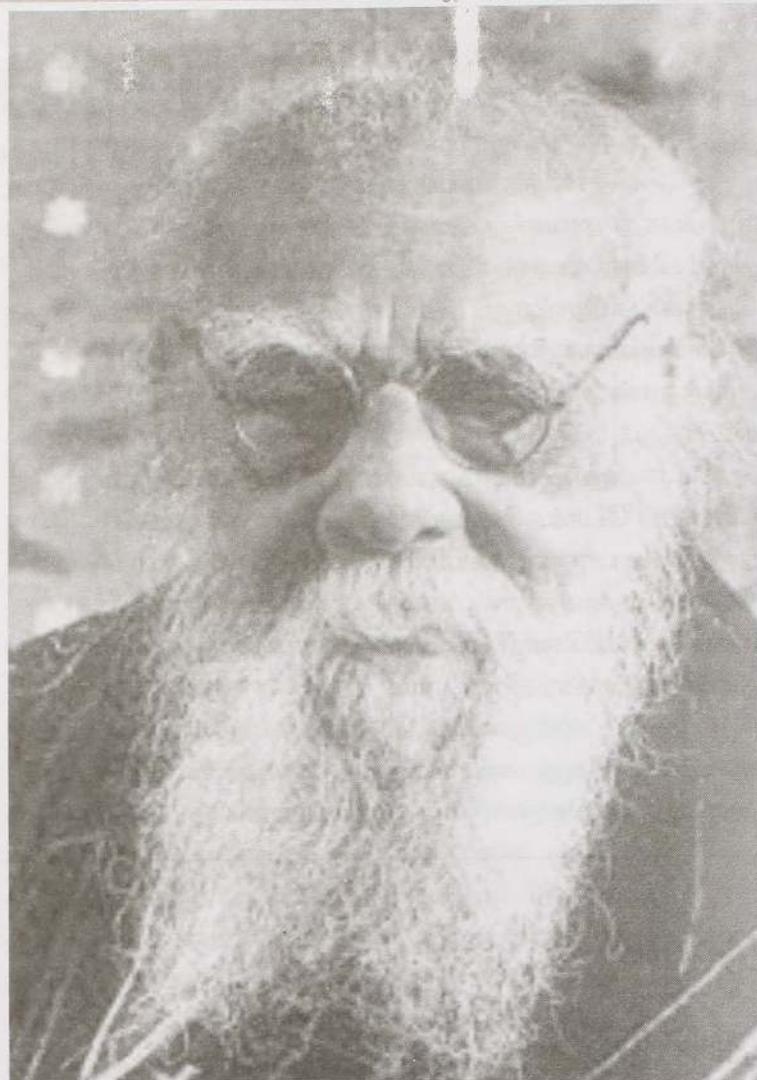
கட்டுரையை முன் நிறுத்தி

சில எண்ணங்கள்

■ மொழிவரதன்

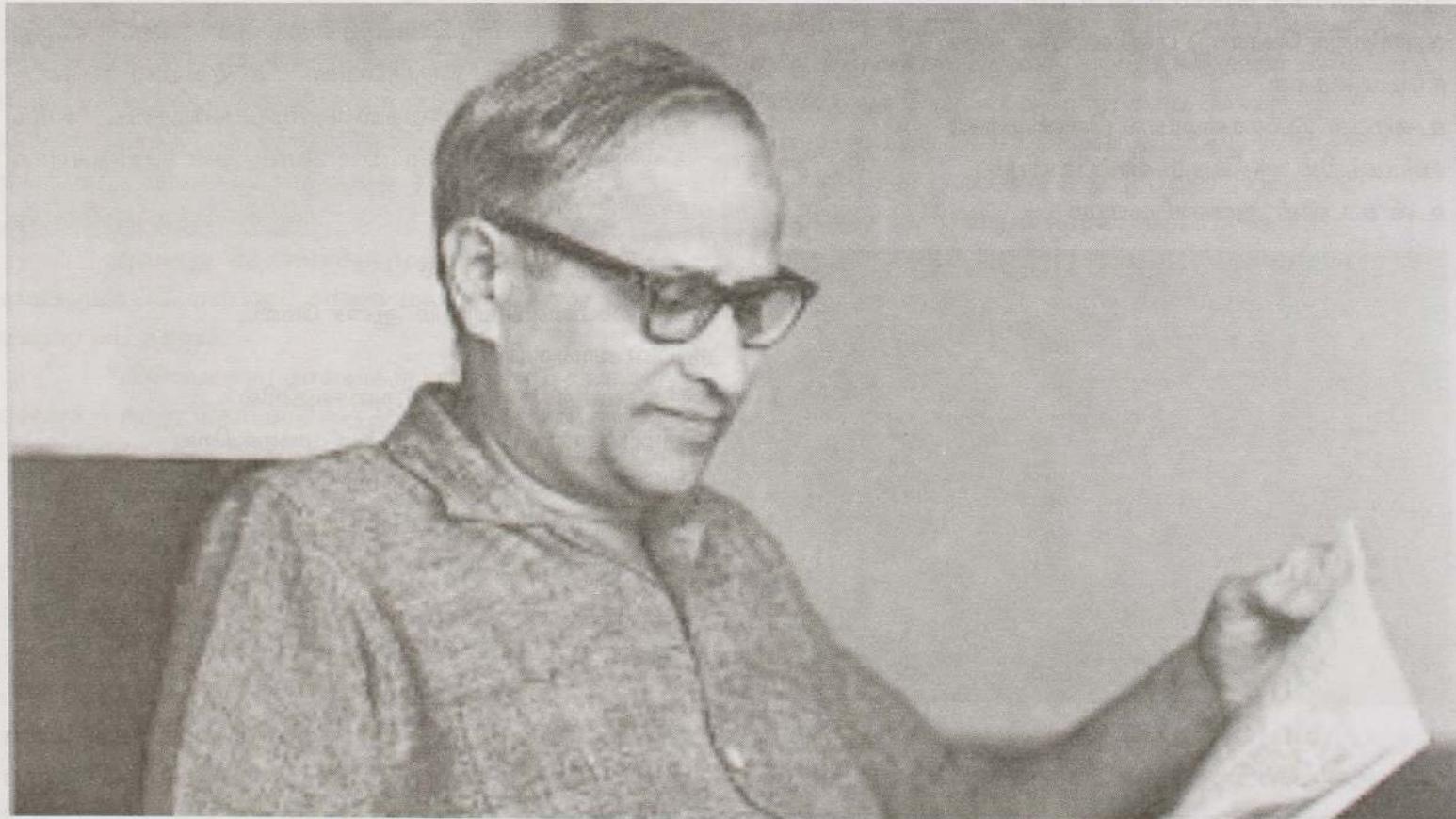
காலச்சுவடு இதழ் 262 அக்டோபர் 2021 இல் நல்லதொரு ஆய்வு கட்டுரையை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிட்டியது. பெரியாரும் தி.ஞானகிராமனும் என்ற கட்டுரையை கல்யாணராமன் எழுதி இருந்தார். இவ்விரு பெரும் ஆளுமைகள் பற்றி மிக ஆழமானதும், பரந்ததுமான பார்வையை அக்கட்டுரை கொண்டிருந்தமை எனைக் கவர்ந்தது. இவ்விருவரில் பெரியார் பற்றிய பல விடயங்கள் யாம் அறிந்ததே ஆனால் தி.ஞானகிராமன் பற்றிய விடயம் சற்று புதியதாக எனக்குப்பட்டது.

பெரியாரின் குடும்ப பின்னணியும் பழையை வாய்ந்த கருத்துகளுடன் கூடிய ஒன்றாகவே இருந்ததுடன் இதற்கு அவரது தாயாரே ஓர் உதாரணமாக உள்ளார். அம்மாவின் பழையைவாய்ந்த சிந்தனைகளை அவர் இதயசுத்தியோடு சாடி உள்ளைய

அவரது கொள்கையில் அவர் கொண்டிருந்த நேர்மையை பிரதிபலித்தது எனலாம். வே.ஆணை முத்து(ப.ஆ)பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள் தொகுதி 6(ப.3110) இதனை எடுத்துக்காட்டினார்களார்கள்.

பெண்கள் பற்றிய விடயங்களில் பாரதியார் கொண்டிருந்த பார்வையுடன் ஈ.வெ.ரா. ஒத்துப் போயுள்ளார் எனலாம். ஆனாலும் சமனான உரிமை பெண் நூக்கும் வேண்டும் என்பதில் இருவரும்

ஒன்றுபட்டுள்ளனர். (குடி அரசு 07.06.1925)

“தி.ஞானகிராமன் கடவுள் மறுப்பு, பார்ப்பன எதிர்ப்பு, வேத உபநிடத் மறுப்பு, போன்றவைகளில் பெரியாருடன் உடன்படவில்லை. ஆனால் பெண்ணியக் கருத்துக்களில் பெரியாருடன் ஈடுடையவர் (காலச்சவடு பக்கம் 35 அக்டோபர் 2021) இந்து மதத்தை ஓழிக்க வேண்டும் என்பது பெரியாரின் கருத்தாகும்.

ஏனையோர் சிலர் அதனை சீர்திருத்த வேண்டும் என்றனர். அதாவது தி.ஞானகிராமன், பாரதியார், புதுமைபித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ஜெயகாந்தன் சில விடயங்களில் ஒன்றுபட்டும் வில விடயங்களில் வேறுபட்டும் காணப்பட்னர்.

“பெரியாரும், தி.ஞானகிராமனும் கட்டுரை காலச்சவடு அக்டோபர் 2021 பக்கம் 32) ஈ.வெ.ரா வின் உரைகள் மூலமும், எழுத்துக்கள் மூலமும், (பிறரால் எழுதப்பட்டவை) செயற்பாடுகள், இயக்கம் மூலமும் அவரது சீர்திருத்த கருத்துக்கள் வெளியானதெனலாம். ஆனால் பெருமளவில் தி.ஞானகிராமனைப் பொறுத்த வரையில் அவரது கதைகள் (சிறு கதைகள்) நாவல்கள், கட்டுரைகள் போன்றவற்றுடன் ஒப்பிட்டும் வேறு படுத்தியும் இக்கட்டுரை மிக விரிவாக ஆய்வு செய்ய பட்டுள்ளது எனலாம்.

உதாரணமாக விதவைத் திருமணம் பற்றி பெரியார் தீவிரம் காட்டியவர்.

“விதவைத் தன் மை நிலைத் திருக்கும் காரணத்தினாலேயே இந்துச் சமூகம் ஒரு காலத்தில் அடியோடு அழிந்து போனாலும் போகலாம் என்பதே எனது முடிவான கருத்து (பெண் ஏன் அடிமையானாள்) இது பெரியாரின் கூற்று தி.ஞானகிராமன் தீவிரம் காட்டாவிட்டாலும் கதாபாத்திரங்களின் ஊடாக இதனைக் காட்டி உள்ளார். தையுப் பாட்டி (மோகமுள்) வடிவத்தை, செல்லம் (மலர் மஞ்சம்)

நாகம்மாள் (அன்பே ஆரமுதே) இந்து (அம்மா வந்தாள்) குஞ்சம்பாள் (செம்பருத்தி ரங்கமணி (நளபாகம்) செல்லப்பாவின் வயதேறிய தாயார் அடி எனப் பரிவுக்கு உரிய பல விதவைகளைச்சுட்டி காட்டலாம். (பக்கம் 37 - மேற்படி பெரியாரும் தி.ஞானகிராமனும் கட்டுரை) மேற்படி கட்டுரையாளர் கல்யாணராமன் மிக நீண்டதாக இக்கட்டுரையை எழுதி உள்ளார். 31 ஆம் பக்கத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக 40 ஆம் பக்கம் வரை கட்டுரை நீண்டு செல்கின்றது. இதற்கிடையில் தி.ஞானகிராமனைப் பற்றியும் விமரிசனங்கள் உள்ளன. “சலனச் சித்தமுள்ளவர்களாகப் பெண்களைக் காட்டியவர். போகப் பொருள்களாகப் பெண்களைப் பார்த்தவர். ஆன்களில் குற்றவனர்வைப் பெண்கள் மீதேற்றியவர், பாலுணர்வைத் தூண்டும் எழுத்துக்களை யும் புணைத்தவர், முறையிறல் உறவுகளையே சித்தரித்தவர் எனத் தி.ஐா ஒழுக்கவியல் கண் ணோட்டத்திலிருந்து கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளார்.

(மேற்படி கட்டுரை காலச்சவடு அக்டோபர் 2021 பக்கம் 35)

மேலும் தி.ஞானகிராமன் பிறந்து வளர்ந்த சநாதனச் சூழலின் இறுக்கத்திலிருந்து முற்றுமுழுதாக அவரால் வெளிவர முடியாத நிலையையும் கட்டுரையாளர் கவனத்தில் எடுத்துள்ளார். இப்பின்னணியில் அவரது எழுத்துக்கள் கவனிக்கப்படவேண்டியவை. மேலும் பாரதியார் பற்றி தி.ஞானகிராமன் அறியாத திருக்க நியாயங்கள் இல்லை என்பதையும் கூறுகிறார். அதாவது

பெரியாரின் கருத்துக்கள் தி.ஞானகிராமனின் எழுத்துக்களில் தாக்கம் செலுத்தி இருக்க சாதகமான நிலைமைகளை எடுத்துக் கூறி உள்ளார். (மேற்படி கட்டுரை பக்கம் 40)

“நமது கல்யாணத் தத்துவம் எல்லாம் சுருக்கமாகப் பார்த்தால் பெண்களை ஆண்கள் அடிமையாகக்கொள்வது என்பதை தவிர வேறு ஒன்றுமே அதில் “இல்லை” என்று பெரியார் கூறி இருப்பது தொடரும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனைப்பற்றி மீள சிந்திக்கவேக்கிறது.

பாரதியாரின் பெண்ணுறிமைபற்றி கருத்தியலில் பெரியார் ஒன்றுபட்டிருந்தாலும் பின்நாளில் பாரதியாரின் அரசியல் நிலைப்பாட்டிற்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை பெரியார் கொண்டிருந்தார் எனலாம். மிகவும் வேகமான போக்கையே அதாவது தீவிரமான போக்கையே பெரியார் பெண் விடுதலை சமத்துவம், உரிமை என்பவைகளில் கொண்டிருக்க அவரோடு ஒப்பிடுகையில் பாரதியார் சற்று தளர்வான நிலையே காணப் பட்டாரோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இதனை மின்வரும் பெரியாரின் கூற்றுக்கள் பிரதிபலிக் கின்றன.

எந்தெந்தக் காரணத்தால் புருஷனுக்குப் பெண் பிடிக்கவில்லையோ, ஒத்து வரவில்லையோ அந்தந்தக் காரணங்களால் பெண்ணுக்குப்புருஷன் பிடிக்காத போது இப்போது புருஷனுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப் படும் சுதந்திரமும், சவுகரியமும் போலப் பெண்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமானால், பிறகு இந்த மாதிரியான அனுதாபமும் கவலையும் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட இடமேயிருக்காது (12.10.1930) என்றார் பெரியார்.

எவ்வாறேனினும் பாரதியாரும் பெண்கள் பற்றி உயர்ந்த கருத்தோட்டத்தையே கொண்டிருந்தவர். என்பதனை அவரது கவிகள் கட்டிக் காட்டும் எனலாம். பெரியாரும் தி.ஞானகிராமனும் என்ற கல்யாணராமனின் கட்டுரை பல சிந்தனைக் கிளரல்களை கிளரி உள்ளன. எனில் தவறில்லை குறிப்பாக தி.ஞானகிராமனின் ஆக்கங்களை மீள் வாசிப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது. மறுபக்கம் பெரியாரின் கருத்துக்களையும்தான் என்றால் தவறில்லை.

கல்வியில் கருணையிருக்கும்

ஆதவனில் ஓளியில் அனலிருக்கும்
பாதகனின் பார்வையில் பக்ஞமையிருக்கும்
நாதனின் நகைப்பில் நலமிருக்கும்
மாதவனின் மனதில் மகழ்ச்சியிரும்

தீயவனின் தீரத்தில் திகைப்பிருக்கும்
கயவனின் கருத்தில் கருமையிருக்கும்
மாயவனின் மாண்பில் மலினமிருக்கும்
தாயவனின் தயவில் தாழ்மையிருக்கும்

மங்கையில் மனதில் மனதிருக்கும்
தங்கையின் வாழ்வில் தளிர்விருக்கும்
பங்காளியின் பார்வையில் பகைமையிருக்கும்
சிங்காரச் சிறப்பில் சீரிருக்கும்

வஞ்சகனின் வாழ்த்தில் வஞ்சினமிருக்கும்
கஞ்சனின் கயமையில் கரிசனையிருக்கும்
நெஞ்சார நெணைத்தால் நேசமிருக்கும்
நஞ்சை நக்கினால் நாசமிருக்கும்

கொடியவனின் கோபத்தில் கொடுமையிருக்கும்
நடிப்பவனின் நாடகத்தில் நலினமிருக்கும்
தேடிய தோல்வியால் தொல்லையிருக்கும்
படியேறி படிவந்தால் பக்தியிருக்கும்

ஆசிரியரின் அணைப்பில் அறிவிருக்கும்
உசியின் உதிரத்தில் உயிர்ப்பிருக்கும்
பாசி படந்து விட்டால் பஞ்சமிருக்கும்
காசி கடாட்சத்தினால் கருணையிருக்கும்

பணம் பாசத்தால் பகையிருக்கும்
நாணல் நங்கையிடத்தில் நகைப்பிருக்கும்
ஊனம் உள்ளவடம் உவப்பிருக்கும்
மணம் மகிழ்வால் மகிழ்விருக்கும்

பிள்ளை பிறந்து விட்டால் பிணைப்பிருக்கும்
உள்ளம் உயர்ந்தவிடம் உண்மையிருக்கும்
கள்ளக் காதலிடம் கவலையிருக்கும்
பள்ளப் படுகுழியில் பாம்பிருக்கும்

பெற்றோரின் பெயரில் பெருமையிருக்கம்
உற்றோரின் உணர்வால் உணர்ச்சியிருக்கும்
மற்றோரின் மதிப்பார் மாண்புருக்கும்
கற்றோரின் கல்வியால் கருணையிருக்கும்

முதிர் கன்னி

திருமண சந்தையில்
தீண்டப்படாத திருமேனி

காப்பி காரம் சுமந்தே
காலம் கழித்தவன்

சுமங்கலி போட்டியில் பலமுறை
முயன்றும் தோற்றுப் போனவன்

மாங்கல்ய மந்திரத்தை மனதிற்குள் மட்டுமே
பல முறை படித்து பார்த்தவன்

வரன் பார்க்க வந்தோர் முகம் பார்த்தே
வயதாகி போனவன்

சாதகப் பொருத்தம் பார்த்தே
தலைச் சாயம் போனவன்

சாதிபோதம் பார்த்தே
சமுதாயத்தில்
ஆங்கில எழுத்தில் இறுதி எழுத்தாய் ஆகியவன்

கணவன் என்ற சொல்லை காகிதத்தில் எழுதி
கனவுகளை காற்றில் பறக்க விட்டவன்

தாம்பத்தியம் இல்லாமல் தலையணை மந்திரம்
சொல்பவன்

அப்பாவின் அழகு முகம் அழுது விட கூடாது என்பதற்காய்
தப்பாமல் தினம்தோறும் முகச் சாயம் பூசிக் கொள்பவன்

வந்தவர் எல்லாம் வழித்து தின்றுவிட்டு
வயதாகிவிட்டது என்றார்கள்

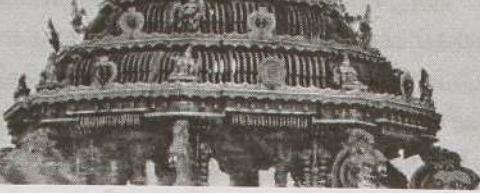
அசட்டு சிரிப்புடன்
நகர்கிறாள் தன் நிலையை எண்ணி
இருந்தும்
அங்கேதான் வாழ்கிறாள் முதிர்கன்னி...!

- உடப்புர் வீரசௌக்கன்

- கரவையூர் தயா

சௌல்வச் சந்நிதி முருகன் கலைத்தேர்

அகம்பியலை வரலாறும்

கல்வியிலாளர் பார்வையில் சௌல்வச் சந்நிதி முருகன் கலைத்தேர்: அமைப்பியலும் வரலாறும்

■ பொ.சத்தியநாதன்

இந்துப்பண்பாடு நீண்ட கலை வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தை ஆதாரபூர்வமாகக் கொண்டது. சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் உயர்ந்த பண்பாட்டை இந்து மதத்திற்குரியதாக ஏற்றுக்கொண்டு இன்று வரை உள்ள வரலாற்றை நோக்கும் போது, இந்து மதக் கலைகளின் இசை, நடனம், நாடகம், சிற்பம், ஓவியம், இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் இந்துமதம் அடைந்த வளர்ச்சி அளப்பரியது. வழிபாட்டையும், வாழ்வியலையும் பண்பாட்டையும் கலைகள் வாயிலாக வளர்த்தெடுத்த பெருமை இந்து மதக் கலைகளுக்கு உண்டு. இக் கலைகளில் சிற்பக்கலைக்கோர் தனியிடம் உண்டு. சிற்பக் கலைஞர்கள் உளிகொண்டு சிற்பங்களைச் சிருஷ்டித்த வேளையில் உளியின் ஒலி எமது வரலாற்றையும் பதிவு செய்து வந்திருக்கின்றது. இப்பதிவு மேற்கத்தையக் கலைஞர்களை இந்தியாவையும் அதன் உபகண்டத்தில் உள்ள பிராந்தியங்களையும் திரும்பிப் பார்க்க வைத்துள்ளது. இவ் வகையில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளின் வளர்ச்சியில் இன்று சிற்பக்கலைக்கே உரித்தான் விஷ்வகுல, விஷ்வ பிரமாச்சாரியா பரம்பரையில் உதித்த வேலுப்பிள்ளை அம்பிகைபாகன் அவர்கள் சிற்பக் கலையின் பாரம்பரியத்தைத் துலங்க வைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு அவரது அயராத உழைப்பு இம் மன்னில் பலபதிவுகளைச் செய்கின்றது. அவ்வாறான உழைப்பின் ஒரு வெளிப்பாடே “சௌல்வச் சந்நிதி முருகன் கலைத்தேர் அமைப்பியலும் வரலாறும்” ஆகும்.

இலங்கையில் முருக வழிபாட்டின் முக்கிய வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாகத் திகழும் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சௌல்வச் சந்நிதி ஆலயத்தின் தேர் ச் சிற்பக்கலைபற்றி விரிந்துரைக்கும் இந்நால், எமது கலை வரலாற்றின் நல்லதோரு பதிவாகும். ஈழத்தில் நடந்தேறிய அழிவுகள், இழப்புகள், சிதைவுகள், உயிரிழப்புகள் என்பவற்றில் அதிர்ந்தும், அடிப்பட்டும் போன எம்மவர் மதத்தில் தமது ஆதிமார்த்தமான உணர்வின் மூலம் மீண்டும் எம் சமூகத்தை மீண்டெழு வைக்கும் உயிர்ப்புள்ள மனிதர்கள் சிலரில் நன்பர் அம்பிகைபாகனும் ஒருவர். இன்று எம் பண்பாடும் கலைகளும் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்டு பேணிப் பாதுகாக்கப்படவேண்டியது அவசியமாகும்.

நம்பிக்கையும் ஒழுங்குமிக்கதுமான ஒரு சமூகம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியதில் சமய நடை முறைகளுக்கு நிறையப் பங்குண்டு. கோயிற் கலைகளுக்கு இதில் சிறப்பிடமுண்டு. தேரிழுக்கப்பட்ட வேளையில் ஊரிழுக்கப்பட்ட எமது வாழ்க்கையில் ஒரு காலம் பொற்காலம் இத்தகைய தேரை (சௌல்வச் சந்நிதி முருகன் தேர்) தீக்கிரையாக்கி தமிழ் மக்களின் மனங்களைப் புண்படச் செய்தது ஒரு காலம். இது போல் பல நிகழ்வுகள் இவற்றையெல்லாம் தாண்டி நாம் மீண்டும் எழு எமது அருங்கலைகளில் ஒன்றான தேர்ச்சிற்பக்கலை பற்றி இளைய சந்ததி அறியும் வகையில் இந்நால் அமைந்துள்ளது.

இந்நால் ஒரு ஆய்வுநால், இதில் பதினாறு இயல்களும் பின்னினைப்பாக எட்டுப் பிரிவுகளும் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு இயலும் மிக நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளன. பண்பு நிலைசார் அனுகுமுறையில் வரலாற்று நோக்கு ஆராய்ச்சியாகக் கொள்ளப்படும். இந்நால் பழைய நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தகவல்களை ஒழுங்காகத் திரட்டிமதிப்பீடு செய்து முன்வைக்கின்றது. பின்னினைப்பில் படங்களின் விபரப்பட்டியல் வாசகர் களுக்குத் தெளிவும் விளக்கமுரமாக அமைகின்றன. சிற்பப் பாரம்பரியத்தின், பரம்பரையின் தகவல்கள் வரலாற்றுப் பதிவாகின்றன. மொத்தத்தில் சிற்பக்கலை ஆய்வில் ஈடுபடவிரும்பும் இளையதலை முறைக்கு இவ்வாய்வுநால் ஒரு வழிகாட்டியாகும்.

பல் கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்த காலத்தில் ஆர்வமும் தேடலுமாக இருந்த நன்பர் வே. அம்பிகைபாகன் அவரது முயற்சியின் விளைவாக இன்று பல சாதனைகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். குறிப்பாக சிற்பக்கலையின் அரும் பெட்டகங்களை எம் சமூகத்துக்கு வழங்குகின்றார். இன்னும் கல்விசார் பணியில் நின்று, முறைசாராக் கல்வித்துறையின் திறந்தபாடசாலை மூலம் மாணவர்களின் இழந்த கல்வியை மேம்படுத்தும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். இன்னும் ஈழத்து இந்து பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் கலைவளர்ச்சிக்கும் வழிகாட்டியாகவும் காவலனாகவும் நமக்கெல்லாம் பணி செய்கிறார். தொடர்க இவர் பணி, நலங்கள் நல்குக இவரது முயற்சிகள்.

நடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

குரியக் குடும்பம் பாடசாலையில் எல்லோருமே படித்திருப்போம். குரியனைச் சுற்றி ஒடும் கோள்கள் அனைத்தும் தமக்கான சொந்த ஸர்ப்பு விசை ஒன்றைக் கொண்டுள்ள அதே வேளையில் குரியனாலும் ஸர்க்கப்படுகின்றன. உண்மையில் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் அவற்றின் திணிவுக்கு அமைய ஸர்ப்பு ஒன்றினால் கட்டுண்டிருக்கின்றன. பூமி போன்ற கோள்கள் தம்மைத் தாமே சுற்றும் சொந்த வேலையை யும் பார்த்துக் கொண்டு, குரியனைச் சுற்றி ஒடும் ஒழுங்கிலும் நேரத்திலும் தவறின்றி இயங்குகின்றது. அவற்றுக்கும் வயது போய்க் கொண்டிருக்கிறது தான். இருந்தாலும் ஒருவர் அவதானிக்கும் போது எப்போதும் போலவே எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டிருப்பது போலவே தெரிகிறது. பூமி தனது ஸர்ப்புச் சக்தியை ஒரு பத்து நிமிடம் நிறுத்திவிட்டால், ஒரு பெரிய மாற்றம் அல்லது அழிவு நடந்து விடும். ஆனால் அப்படி நடப்ப தில்லை. என்ன தான் நடந்தாலும் குரியக் குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்கள் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் ஓடிவிடுவதில்லை. குடும்பம் ஒன்று பற்றிய பல தெளிந்த எண்ணக் கருக்களைச் குரியக் குடும்பம் எமக்குத் தருகிறது. இவ்வளவுக்கும் அது சடப் பொருள்களின் குடும்பம்!

தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற மொழிகள் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்று மொழியியலாளர்கள் பேசுவர். ஒரு தாயிலிருந்து ஊற்றெடுத்தவை. அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்துவம் இருந்தாலும் உச்சரிப்பு மறை, சொற்கள் ஒழுங்குபட்டு வசனம் அமையும் முறை போன்ற சில பண்புகளில் காணப்படும். ஒற்றுமை, அவை ஒரு குடும்பத்தினர் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும். இந்த விடயம் “குடும்பம்” பற்றிய மற்றொரு கோணத்தை எமக்குப் புரியவைக்கிறது.

ஒரு தம்பதிகளின் வாழ்வு முழுமை அடைய வேண்டுமெனில் அவர்கள் தாத்தாவாகவும் பாட்டியாக வும் ஆக வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். ஒரு பிள்ளை அப்பப்பா அல்லது அம்மம்மா என அழைக்கக்

கிடைப்பது வாழ்வில் பெரிய கொடுப்பனவு தான். ஆயினும் சில சமயங்களில் தூரதிஷ்ட வசமாகக் குடும்பக் கட்டமைப்பே “பேரர்களின் குடும்பம்” ஆகிவிடுகிறது. பிள்ளைகளோடு அவர்களின் பெற்றோர் இல்லாத நிலையில் பேரர்களில் ஒருவர் அல்லது இருவரோடு பிள்ளைகள் சேர்ந்து வாழும் நிலையில் அக்குடும்பம் பேரர்களின் குடும்பம் ஆகும். அப்பேரர்களின் வேறு பிள்ளைகள் போன்ற ஏனைய உறவினரும் இக்குடும்பத் தில்வாழலாம்.

பெற்றோர் இறந்திருந்தால் மட்டுந்தான் இந்நிலை அமையலாம் என்பதில்லை. பெற்றோர் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையானவர்களாகவோ உள்ளவக் குறைபாடு உடையவர்களாகவோ, பிள்ளைகள் மீது துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களாகவோ, வீடற்றவர்களாகவோ இருக்கும் போது அல்லது அவர்கள் இருவரும் சிறையில் இருக்க நேரும் போது பேரர்குடும்பம் அமைய வேண்டி ஏற்படலாம். பெற்றோர் பெரும் பொருளாதார நெருக்கடியில் அகப்பட்டு அவர்களால் பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியாத போதும் இக்கட்டமைப்பு அமையலாம். ஆயினும் அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் பேரர்கள் பிள்ளைகளைப் பொறுப் பெடுப்பதைவிடப் பொருள்உதவி செய்வது உகந்தது.

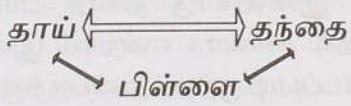
பேரர் குடும்பம் ஒன்று உருவாகும் போது, அவர்கள் தமது வாழ்வில் இரண்டாவது தடவையாகப் பெற்றோராகிறார்கள். வயது முதிர்ந்த நிலையில் அவர்கள் கொஞ்சம் பெற்றோராகவும், கொஞ்சம் ஆசிரியராகவும், இன்னும் கொஞ்சம் நண்பர்களாகவுங் தான் காணப்படுவர். பொதுவாக ஒரு கருக்குடும்பத்தினுள் பேரர்கள் வேறு வீட்டிலிருந்து வந்து நுழையும் போதே அங்குள்ள சட்டதிட்டங்கள் யன்னலூடாக வளரியேறி விடும் என்று கூறப்படுவதுண்டு. கருக்குடும்பத்தில் பேரர்களின் பிரசன்னம் இருப்பது மிக நல்லது. பெற்றோரிடம் சொல்லத் தயக்கமாக இருக்கும் விடயங்களைப் பிள்ளைகள் பேரர்களிடம் சொல்லக் கூடியதாயிருப்பதும் ஒரு பொது நிலை. அதற்கும் அவர்கள் கொஞ்சம் நண்பர் போலப் பழகுவது ஒரு காரணம்.

பேரர்கள் அவர்களின் வயது காரணமாகப் பொதுவாக வேலைக்குப் போகிறவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். ஒய்வு பெற்றிருப்பார்கள். ஆகவே பிள்ளைகளோடு அதிகளவு தரமான நேரத்தைச் செலவு செய்வதும் சாத்தியப்படும். நல்ல முறையில் பிள்ளைகளோடு தொடர்பாடலை மேற்கொண்டு வீட்டில் ஒரு ஆன் மிகச் சூழலை உருவாக்கி விடுவார்கள். பிள்ளைகளிடம் காணப்படும் நற்பண்புகள், திறன்கள், சிறப்புகள் அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து கொண்டு வரும் பரிசுகள் போன்றவற்றை மனம் நிறையவே பாராட்டுவார்கள். வாழ்வில் ஏற்படும் சவால்களைக் கையாளுகின்ற பிரச்சினை தீர்த்தல் முறைமைகளில் அவர்களின் வயதும் அனுபவமும் அதிக வினைத் திறனைக் காட்டும் என்பதால் அதுவும் பிள்ளைகளுக்குச்

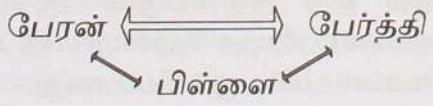
சாதகமாய் அமையும். ஆகவே தனது இக்கட்டான நிலையில் பெற்றோர் பிள்ளைகளைக் கொண்டு போய், “இல்லம்” ஒன்றில் அனுமதிப்பதை விடப் பேரர் குடும்பத்தில் வாழ விடுவது சிறந்தது தான். அப்படி யெல்லாம் இருந்தாலும் கூடப் பேரர் குடும்பத்தில் பல பிரதி கூலங்களும் இருக்கத்தான் செய்யும்.

குறிப்பாகப் பேரர்களின் வயது பிள்ளை வளர்க்கும் வயது இல்லை. ஆகவே பல சமயங்களில் அது அவர்களுக்கு நெருக்கீடாக இருக்கும். மேலதிக உதவிகள் பலவற்றைச் சமூகத்திலிருந்து கோர வேண்டியிருக்கும். பல வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஏனைய பிள்ளைகளின் பெற்றோராடன் ஒப்பிடப்பட வேண்டியிருக்கும். உதாரணமாகப் பெற்றோர் ஆசிரியர் ஒன்று கூடல்களில் மத்திய வயதினர் பலரும் கூடும்போது தலைநரைத்த ஓரிருவராக இவர்கள் இருப்பது பிள்ளையின் மனதில் ஏற்படுத்தும் உணர்வைகள் இவர்களின் மனதில் ஏற்படும் எண்ணங்கள் போன்றன நெருடலாக அமையலாம். சம காலத் தொழில் நுட்ப வளர்க்கி வேகம் காரணமாகவும் பிள்ளைகளைக் கண்காணிப்பது கடினமாகலாம். பாட்டியை ஏமாற்றுவது இலகுவானது எனப்பிள்ளை விரைவில் கண்டு கொள்ளும். பிள்ளை ஏமாற்ற விரும்பா விட்டாலும் கூடப் பாடசாலை தொடர்பான பிரச்சினைகள் சிலவற்றைப் பொருத்த மான முறையில் கையாளப் பிள்ளைக்கு இவர்களால் உதவ முடியாமல் போகலாம். பாடசாலையில் கொடுக் கப்படும் பல வகையான வீட்டு வேலைகளுக்கு வழிகாட்ட முடியாமல் போகலாம். பேரர்களின் வயதுக்கும் இயலுமைக்கும் மீறிய அர்ப்பணிப்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல், பிள்ளைகள் அவர்களைக் கையாலாகதவர்கள் என்றெண்ணிக் கருத்துரைக்கும் போது அவர்கள் நிறையவே மனம் புண்பட்டுப் போகலாம்.

ஒரு குடும்ப இயக்கப் பாட்டில் அமையும் முக்கோணச் சமநிலை பற்றி Bowen தனது குடும்ப முறைமைக் கொள்கையில் பேசுவார். கருக்குடும்பத்தில் ஒரு பிள்ளை பிறக்கும் போது அந்த முதல் முக்கோண உறவு,

என்று அமையும். ஒவ்வொரு வரும் தத்தமது தனித்துவ ஆளுமையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஒருவரில் ஒருவர் அன்பு செய்வதற்கான வலிமையான உறவுப் பிணைப்பை இந்த முக்கோணக் கட்டமைப்பு உருவாக்கிக் கொடுக்கும். அவரவர் தத்தமது இலக்குகளை அடைவதற்கான குடும்ப ஆகரவு, அனுசரணை போன்ற வற்றையும் இது இலகுவாக்கும். பேரர்கள் குடும்பத்தில் இந்த முக்கோண உறவு,

என்றோ வரலாம். எப்படித்தான் வந்தாலும் கருக்குடும்பத்து முக்கோண உறவில் உள்ள நேர்த்தி வராது தான்.

J.D.Vance எழுதிய Hillbilly Elegy என்ற நாவல்

பேரர்களை முக்கிய பாத்திரங்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு நல்ல விற்பனை பெற்றுக் கொடுத்த நூலாகக் காணப்படுகிறது. கீதா தர்மராஜன் என்ற எழுத்தாளர் “Days with Thathu” என்ற சிறுவர் சித்திர நூலைப் பிள்ளைகளுக்காக எழுதியுள்ளார். இந்த நூலில் “மலர்” என்ற பிள்ளைக்கும் அவருடைய பேர்த்திக்கு மானுறவு சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பேரர் குடும்பங்களில் வளர்ந்தவர்களில் வெற்றி பெற்றவர்கள் புகழ் பெற்றவர்கள் இல்லையா என்று பார்த்தால், இருக்கிறார்கள் நிச்சயமாய்! அமெரிக்கா வின் நாற்பத்திரண்டாவது ஜனாதிபதி பில் கிளின்டன் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும் போதே தந்தையை வாகன விபத்தில் இழந்தவர். இவர் பிறந்தவுடன் தாயார் ஒரு தாதியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் இணைந்து படிப்பை நிறைவு செய்ய உதவும் பொருட்டு இவர் பிறப்பு முதலே தாயின் பெற்றோரால் வளர்க்கப்பட்டார். கிளின்டனுக்கு நாலு வயதாகும் போது தாதியர் கல்வியை நிறைவு செய்த தாயார் திரும்பி வந்து மறுமணம் செய்து மகனையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறார். பேரர்கள் குடும்பத்தில் வாழ்ந்த பிள்ளை இப்போது “மறுதார உறவு கொண்ட குடும்பம்” என்ற கட்டமைப்பினுள் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது. அது அப்படி இருந்த போதிலும் தனது பேரர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் கிளின்டன், “அவர்கள் மிகக் கடுமையான ஒழுக்க விதிகளைப் பின்பற்றிச் செய்வார்கள். கல்வி தொடர்பாகக் கடும் கரிசனை காட்டுவார்கள். அந்தச் சிறுவயதுப் பழக்கத்தினால்தான். நான் எனது வாழ்நாள் முழுவதும் படிக்கவிரும்பினேன்” என்று கூறுவார்.

எனது தந்தையார் “விழிசைச் சிவம்” அவர்களும் தனது தம் பியின் குழந்தைப் பிறப்பின் போது தாயாரையும் தம்பியாரையும் இழந்து, கவலையாலும் நோயாலும் பாதிக்கப்பட்ட தந்தையாரைச் சிறுவயதில் இழந்து தாய் வழிப் பேரனாருடனும் மாமனாருடனும் பேரர் குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர் தான். ஆயினும் அக்குடும்பம் மிக உயர்ந்த விழியப் பண்புகளுடன் அவரை வளர்த்துக் கல்வி கொடுத்தது; மனிதனாக்கியது. தனது பேரனார் பற்றி அவர் மிக உயர்ந்த மதிப்பு வைத்திருந்தார்.

எமது நாட்டின் தற்போதைய நிலையில் யுத்த அனர்த்தம், சனாமி அனர்த்தம் ஆகியவற்றின் பின் பேரர்கள் குடும்பம், மறுதார உறவு கொண்ட குடும்பம் போன்ற அசாதாரணக் கட்டமைப்பினுள் வரும் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை பெருமளவு அதிகரித்துள்ளது. 2007ம் ஆண்டின் பின் பேரர்கள் குடும்ப எண்ணிக்கை சடுதியாக உயர்ந்துள்ளதைத் தரவுகள் சுட்டுகின்றன. உலகம் முழுவதையும் எடுத்து நோக்கினால் ஏற்ததாழ 6% ஆன குடும்பங்கள் பேரர்கள் குடும்பமாக இருக்கின்றன. அமெரிக்கா போன்ற வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளிலும் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் பேரர்களின் குடும்ப எண்ணிக்கை இரண்டு மடங்காக அதிகரித்துள்ள நிலையானது ஒழுங்கான கருக்குடும்ப அமைப்புகளின் படிப்படியான சரிவைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

ஒரு பிள்ளையின் உயிரியல் தாயாகவோ, தந்தையாகவோ இல்லாத ஒருவர் “மறுமணம்” காரணமாக இந்தப் பிள்ளை வாழும் குடும்பத்தில்

எப்படியோ இணையும் போது அது மறுதார உறவுகள் கொண்ட குடும்பமாக ஆகும். “என்றை பிள்ளையரும், உன்றை பிள்ளையரும், எங்கடை பிள்ளையரும்” ஒன்றாக வாழ்தல் இன்று மேற்கு நாடுகளில் மிகச் சாதாரணம் என்பதை விட அக்குடும்பங்களின் எண்ணிக்கையும் வரவர அதிகரித்து வருகிறது. முதலாம் உலக நாடுகளில் ஏறத்தாழ நாற்பது வீதமான குடும்பங்கள் மறுதார உறவு கொண்டு, “உருத்தெரியாத கலவைக்குடும்பங்கள்” ஆகியுள்ளன. நல்லதுக்கில்லை!

மறுதார உறவு காரணமாக வந்து சேரும் மாற்றாந்தாய் ஒருவர் “எனது வயிற்றில் வளரா விட்டாலும் இதயத்தில் வாழும் பிள்ளை” என நினைத்து அன்பு காட்ட முயல்லாம். ஆயினும் அங்கு ஒரு வகைப் பொறாமை உணர்வு தலைவிரித்தாடப் பார்க்கும். எல்லோருக்கும் பொதுவான தந்தை, தாய் பாத்திரங்களை ஏற்று நடத்துவதில் அவர்களும் சிக்கலை, எதிர்கொள்ளலாம். உயிரியல் உறவு அற்ற பிள்ளை மறுதாரப் பெற்றோருக்கு உரிய மரியாதை கொடுக்காத போது உணர்வுகள் கொந்தளிக்கலாம். குடும்பத்தின் ஒழுக்க விதிகளை சரியான முறையில் நடைமுறைப் படுத்துவதில் இது சிக்கலை உருவாக்கக் கூடும். ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து வேறொரு குடும்பத்திற்குப் பிள்ளை ஒன்று மாறும்போது அல்லது மாற்றப்படும் போது பல சூழல் காரணிகளும் வேறுபடும் நிலை உருவாகலாம். பாடசாலை, கிராமம், நண்பர்கள் பழக்க வழக்கங்கள், வீட்டின் அமைப்பு, வீட்டில் பேசும் மொழி என்று ஏதோ சிலவற்றிலாவது மாற்றம் நிகழும் போது அது பிள்ளைக்கு மேலதிக நெருக்கீடாகும்.

இருந்தாலும் கூட, இக்குடும்பத்தில் நல்ல பக்கங்கள் எதுவும் காணப்படாது என்று சொல்வதற் கில்லை. ஓற்றைப் பெற்றார் குடும்பத்தோடு பார்க்கையில் ஒப்பீட்டளவில் இங்கு இருவரும் வருமானம் ஈட்டக்கூடியவராக இருப்பின் பொருளாதார ஸ்திர நிலை காணப்படலாம். மிகக் குழப்பாக இருந்த ஒரு குடும்பத்திலிருந்து விவாகரத்துப் பெற்று மறுமணம் செய்திருந்தால் இது ஒரு புதிய தொடக்கமாக அமைந்து பரந்த பார்வையைத் தரக்கூடும். முந்திய குடும்ப உறவில் ஏற்பட்ட தவறுகளைச் சீர் செய்ய இது சந்தர்ப்பமாக வாம். புதிதாக வந்த மறுதார நபரிடம் பின்பற்றக் கூடிய நேரிய நடத்தைகளும் முன் மாதிரிப் பண்புகளும் காணப்படுமாயின் பிள்ளைக்கு அது அனுகூலமாகவும் இருக்கலாம்.

இராமாயணம், பாரதம் ஆகிய எமது இரண்டு பெரிய காவியங்களும் மறுதார உறவுகள் கொண்ட பெரிய கூட்டுக் குடும்பங்களின் கதைகள். இராமன் தனது சிற்றன்னையாகிய கைகேயியின் உத்தரவுக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுத்து அரசைத் துறந்து காடேகி னான் என்பது காலம் காலமாக எமக்குப் பரிச்சயமாகக்கப் பட்ட இலக்கியச் செய்தி. அவனுக்கு ஏன் கைகேயியின் மீது வெறுப்பு ஏற்படவில்லை? அவள் செய்த அநீதியைத் தானும் ஏன் அவன் தவறென்று நோக்கவில்லை? இவை ஆழந்து சிந்திக்க வேண்டிய கேள்விகள்.

திரெளபதியின் பிள்ளைகள் நாலு மறுதாரத் தந்தையரோடு வாழ்ந்தனர். ஆயினும் பாண்டவரின் கூட்டுக் குடும்பம் மிக ஒற்றுமையாக வாழ்ந்ததாகக் கதை திரெளபதிக்கு உச்ச அவமானம் நேர்ந்த போதும் கணவர்

ஐவராலும் கைவிடப்பட்டாள் என்பது வேறு. இந்தக் காவியங்கள் மனித மனங்களில் விதைத்துள்ள சில செய்திகள் தென்கிழக்காசிய நாட்டவரின் மூளையில் இன்று வரை உண்டு தான். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற ஆரோக்கியமான சிந்தனை அவ்வளவு தூரம் அடித்து இறுக்கப்படவில்லை. சமூகத்தின் உயர் அந்தஸ்தில் இருப்பவர்கள் - உதாரணமாக அரசர்கள் - பல மறுதார உறவுகளைச் சம நேரத்தில் கொண்டிருப்பது கூட அலங்காரமாகவே காட்டப்பட்டது. இன்றுவரை தமிழிச் சினிமாப் பிரபலங்கள் அரசியல்வாதிகள் சிலர் மறுதார உறவுகளைச் சமநேரத்தில் கொண்டிருந்தமை; கொண்டிருப்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் படும் அமைவு போலத் தோற்றம் காட்டுவதுண்டு.

தமிழகத் தொலைக் காட்சி ஒன்றில் பண்டிதர் கோவர்த்தன் என்று ஒரு பெரியவர் காலையில் சோதிடசாஸ்திரம் பற்றிப் பேசுவார். அந்த விடயத்தின் விஞ்ஞான ரீதியான உண்மை பற்றிக் கேள்விகள் உண்டெனினும் அவர் கூறும் சில செய்திகள் அழகாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கும். “ஒரு நேரத்தில் இரண்டு தொழிலை நேர்மையாகச் செய்து சம்பாதிக்கக் கூடியவர் சமூகத்தில் மதிப்புப் பெறுவார். ஒரு நேரத்தில் இரண்டு மனைவியை வைத்துக் குடும்பம் நடத்துபவர் சமூகத்தில் இழிவாக நோக்கப்படுவார்” என்று ஒரு காலையில் அவர் கூறியது என் காதில் விழுந்தது. பிறன் மனை நயவாப் பேராண்மை, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என வாழும் சால்பு ஆகியவை எங்கேயும் சான்றோரால் உயர்வாகவே பார்க்கப்படுகின்றன என்பது எனக்குள் ஒரு நிறைவைத் தந்தது.

மனைவி இறந்த பிறகு மறுமணம் செய்யும் வழமை எமது பிரதேசத்திலும் நீண்ட காலமாய் இருந்தது. அது கணவர் இறந்து பிறகு மறுமணம் செய்தல் என்றும் வரலாம். அதனாலும் மறுதார உறவுக் குடும்பம் அமையலாமாயினும் அங்கு விழுமியச் சரிவு இருக்காது. பிள்ளைகளும் ஓரளவு அந்த நிலையைப் புரிந்து கொள்வர்.

முறையாகத் திருமணம் செய்த கணவர், மனைவி இருக்கையில் இன்னொரு தகாத பாலியல் உறவைக் கொண்டிருத்தல் களவாக என்றால் இன்னும் நிலைமை மோசம் - சட்டப்படி குற்றம் என்பதற்கு மேலாக குடும்ப அங்கத்தவர் அனைவரது உள்நலத்தையும் கடுமையாகப் பாதிக்கலாம். ஒருவருக்குத் தெரியாது என என்னுவது கண்ணே மூடிக் கொண்டு பால் குடிக்கும் பூனையின் கதைதான். அது ஒருவரின் தொழிற்படாநிலை நடத்தை என்றே உளவியல் விஞ்ஞானம் கருதும். “வீழாத படு குழியில் வீழ வேண்டாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டார் உலகநாதர்.

எந்த ஒரு குடும்பமும் ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு மனம் திறந்த நேர்மையான, உண்மையான தொடர்பாடல் மிக முக்கியமானது. ஒருவருடைய நெருக்கீட்டில் மற்றவர்கள் ஒத்துணர்வு கொள்ளல் மிக அவசியம். இல்லையெனில் “மாந்தர் குடி வாழ்க்கை மண்ணின் கலம் போலச் சாந்துணையும் சஞ்சலமே தான்!“.

(தொடர்ந்து பேசுவோம்...)

மனச் சலவை செய்யும் “கெடுவாய் மனனே கதிகேள்”

■ கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தானெடுத்துக்கொண்ட பணியை தடையறுத் து நிறைவேற் றிவரும் கபரண்தரனின் நூலின் உள்ளீட்டை தெளிவுபடுத்தும் மாறுபட்ட அட்டைப்பட வடிவமைப்போடு ஜீவந்தியின் 208 ஆவது வெளியீடாக வெளிவந்த எழுத்தாளர், உளவியலாளர் நா.நவராஜின் “கெடுவாய் மனனே கதிகேள்” என்ற உளவியல் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ஜீவந்தியின் புத்தகக் கண்காட்சியில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. உளவியல், இலக்கியம், நாடகம் மற்றும் ஆன்மீகச் செயற்பாடுகளில் தொடர்ச்சியாக இயங்கிவரும் நா.நவராஜ் அவர்களின் இந்நாலில் 14 சிறிய கட்டுரைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

2000ம் ஆண்டிலிருந்து உளவளத்துணையாளராகச் சுடுபட்டுவரும் இவர் பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம், உளமருத்துவ நிபுணர்களான வைத்தியக் கலாநிதி சா.சிவயோகன், வைத்தியக் கலாநிதி எஸ்.சிவதாஸ் மற்றும் பிரித்தானிய உளவியலாளர் கலாநிதி கேற் டென்வர் அவர்களிடம் உளவியல்சார் அறிவினை பெற்றிருப்பதோடு. அறிஞர் ஆ.சபாரத்தினம், குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் அவர்களின் நட்பு, நாடகம் மற்றும் இலக்கிய ஆர்வத்தினையும் அவருக்குள் விதைத் துள்ளது.

உளவியல் கருத்துக்களை ஆன்மீக வழியினாடாகவும் புராணகாலக் கதைகளுடனும், எனிமையான பரிச்சயமான சொற்பதங்களோடும் விளக்கும் வகையில் கட்டுரைகள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. துறைசார்ந்த சொற்கள் யமையாத இடங்களில் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மருவி வரும் சில மரபுச் சொற்களையும் நாம் இக்கட்டுரைகளின்வாயிலாக நுகரக் கிடைக்கின்றது. உளவியல் என்பது மேற்கத்தேய நாடுகளிலிருந்து புகுத்தப்பட்டது என்ற கருத்து சமூகத்தில் இருந்துவருகின்றது. அன்மைக்காலங்களில் எமது பிரதேசங்களில் விருத்தியடைந்துவரும் ஒரு துறையாக இருக்கின்ற பொழுதிலும் இக்கட்டுரைகளில் இடம்பெறும் புராணக் கதைகளில் அவை எப்படித் தொன்மையாக வேருள்ளியிருந்துள்ள தென்பதை விளக்குகின்றார். பெரும்பாலான கட்டுரைகளில் புராணக் கதைகள் இருந்தபோதிலும் தான் சந்தித்த சில துணைநாடிகளின் உதாரணங்கள் உளவளத்துணை மீதான நம்பிக்கையைகொடுக்கின்றன.

உடல், உள், சமூக, ஆன்மீகத்தின் கூட்டு நன்றிலையே ஆரோக்கிய வாழ்வைக் கொடுக்கும் என்ற உளவியலின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை கட்டுரைகள் தாங்கி வருவதோடு. “உன்னை நீ அறிந்துகொண்டால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை” என்ற கருத்தான்றலும் கட்டுரைகளில் காணப்படுகின்றன.

கெடுவாய் மனனே கதிகேள்

அருண கிரிநாதரின் வரியை (நூலின் தலைப்பாகவும் அமைந்துள்ளது) தலைப்பாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தனது முதற் கட்டுரையை மனதை அறிந்துகொள்வதற்கான அறிமுகமாக அமைத் துள்ளார். உடல், உள், சமூக ஆன்மீக நன்றிலையே நாம் ஆரோக்கிய நிலை என்ற மேற்கூறிய கருத்தில் அதிகம் நாம் அக்கறைகொள்ளாத அல்லது அறிந்துகொள்ள முயலாத விடயமாக எமது மனம்/ உளம் அமைந்து விடுவதால் மனதோடு ஆரம்பமாகும் இக்கட்டுரை ஏனைய கட்டுரைகளின் புரிதலுக்கு பெரிதும் பங்காற்றியுள்ளது. மனதினின் ஆரோக்கிய வாழ்வில் மனதின் பங்களிப்பை/செல்வாக்கை தெளிவுறச் சொல்லும் கருத்துக்கள் பகிரப்பட்டுள்ளன. மனம் எம்மை ஆழ்வதைத் தவிர்த்து மனதை நாம் ஆனாம் கலையை சொல்லிச் செல்கின்றது.

எமது மனதில் புதைந்திருக்கும் தீர்வுகளும் அதை அடைவதற்கான திறன்களையும் எமக்குள் சென்று தேடுவதே மனதை வாழ்வின் நன்றிலைக்கான வழி. எமது மனதைச் சஞ்சலப்படுத்தக்கூடிய அல்லது வடிவமைக்கக்கூடிய காரணிகள் அதன் விளைவுகளை சாதாரண பேச்சுவழக்கில் எவருக்கும் பொருந்தக்கூடிய தாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. எம்மை நாம் தெரிந்து கொள்ள எமது மனதின் மீதான கரிசனையும் என்னங்கள் மீதான அவதானிப்பும் அவசியமாகின்றன. சுய விழிப்புணர்வு எம்மை துன்பத்தில் தள்ளாது என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கின்றது. இதற்காக அவர் பயன்படுத்தியிருக்கும் ஆன்மீகச் சிந்தனைகள் மனதைச் சலவைசெய்யத் தவறவில்லை.

நான் என்ன நரியா?

நேர் சிந்தனையை வளர்ப்பதே இக்கட்டுரையின் கருப்பொருள். சிறுவர் நாடகங்களிலும், நீதிக்

கதைகளிலும் ஒரு எதிர்மறைப் பாத்திரமாக சித்தரிக்கப் பட்ட “நரி” பலரது பட்டப்பெயராக பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் அதனை ஒவ்வொருவரும் உள்ளெடுத்துக் கொள்ளும் விதம் தொடர்பாகவும் ஆராய்கின்ற கட்டுரையாக இதனைக் காணலாம். பட்டம் தூட்டுவது கோபத்தை ஏற்படுத்தினால் வாழ்வு தாழ்ந்துவிடும் மாறாக பொறுப்பை ஏற்படுத்தினால் வாழ்வு மேலோங் கும் என்று உணர்த்துகின்றது. ஒரே பிரச்சனையை ஒவ்வொரு மனிதனும் எப்படிப் பார்க்கின்றான் / உள்வாங்கிக் கொள்கின்றான் என்பதும். அதன் விளைவுகள் அதனை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் விதத்திலும் அவர்களது தாங்குதிறனின் அளவிலுமே தங்கியிருக்கின்றதென்ற உளவியல் உண்மையின் வெளிப்பாடாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

அறிகைசார் சிகிச்சை முறையில் குறிப்பிடப் பட்ட “மனிதன் சம்பவங்களால் குழப்பமடைவதில்லை அவனது சிந்தனைகளே அவனைக் குழப்பிகின்றன” என்ற கூற்றின் யதார்த்த நிலையை ஆழப்படுத்தி ஒவ்வொரு சம்பவங்களின் பின்புமான எமது எண்ணங்களை எமது அகவுரையாடவினாடாக மாற்றியமைப்பது வாழ் வில் வெற்றியைத் தேடித் தரும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுப்பதாக அமைந்துள்ளது.

தூக்கமுன் கண்களைத் தழுவத்டுமே

அனேகமான உளநலக் கோளாறுகளின் அறிகுறிகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் தூக்கமின்மை தொடர்பாக இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. மனிதனின் ஆரோக்கியத்தில் தூக்கம் என்பதன் அவசியத்தின் வலியுறுத்தலுக்கும் தூக்கமின்மை நிவர்த்திசெய்ய முடியாத பாரிய பிரச்சினையல்ல என்ற உண்மைக்கும் நடுவில் பயணிக்கும் கட்டுரையாக இதனைப் பார்க்கலாம். எமது வாழ்நாளின் கால்ப்பங்கு தூக்கத்தில் கழியும் அதேசமயம் அந்தத் தூக்கமே எஞ்சியிருக்கும் முக்காலப் பங்கு வாழ்வின் சக்தியாக மாறும் என்பதை முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியின் கதையின் வாயிலாக இக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்திச் செல்கின்றது.

தூக்கமின்றித் துவரும் மனிதனுக்கு அதற்கான உடலியல், உளவியல்க் காரணிகளை கூறியதோடு தனக்கு மிகவும் பரிச்சயமான தளர்வுப் பயிற்சி, சுவாசப் பயிற்சி மற்றும் சாந்தியாசனம் போன்றவற்றை தீர்வாகவும் கொடுத்துள்ளார்.

கேள்விகளுடு சில கருத்துக்கள்

கேள்விக்கான பதிலாக உளவளத்துணை, அதன் சவால்கள், உளசமூகப் பிரச்சினைகள், தற் கொலைகள் மற்றும் போரின் பின்னரான உளசமூகப் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை தனது உளவளத்துணைப் பணியின் அனுபவப் பகிரவாக இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. உளவளத்துணையாளரின் பண்புகளின் அல்லது கோட்பாட்டின் எல்லைக்குள் நின்றுகொண்டு பதிலுரைத்திருப்பது அவரின் பணியனுபவத்தின் சான்று. சமகால சமூகத்தில் இனக்காணப்படுகின்ற மிதமான உளக்கோளாறுகளாக வகைப்படுத்தக்கூடிய மனச் சோர்வு, பதகளிப்பு, மெய்ப்பாடு முறைப்பாடுகளுக்கான காரணிகளை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

மண்ணில் மலிந்துகிடக்கும் தற்கொலைகளின்

காரணிகளில் கவனத்திற் கொள்ளப்படவேண்டிய குடும்ப, சமூகச் சிதைவுகள் அல்லது செயற்பாடற் கட்டமைப்பு என்பன செவிமடுத்தல், பகிர்தலுக்கான ஒரு வெளியை மறுதலித்துவிடுகின்றது என்ற கசப்பான உண்மையையும் சினிமா அல்லது மீடியாக்கள் தவறான தாண்டுதல்களை இளையோருக்குள் நிகழ்த்தும் சமூக ஆபத்தையும் பதிவு செய்த கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது.

உள்ளத்தனையது உயர்வு

துண்டாடப்பட்ட எமது சமூகவாழ் வில் மனிதர்களிடையே உள்ள இடைத்தொடர்புகள் மிகவும் பின்தள்ளப்பட்டுள்ளது. நவீன வாழ்க்கைமுறை, போர், அனர்த்தம், குடும்ப வன்முறைகளால் ஏற்பட்ட விளைவாகவே இதனைப் பார்க்கலாம். அவ்வாறான பின்னனி யில் உடலுக்கும் - உள்ளத்துக்கும் இடையிலான இடைத்தொடர்பையும் இரண்டினதும் நன்னிலை ஒன்றிலொன்று தங்கியிருப்பதையும் தெளிவுபடுத்தி யுள்ளார். உடல்மீது மனிதன் காட்டும் அக்கறை உள்ளத்தின்மீது காட்டப்படுவதில்லை என்ற உண்மையின் வாயிலாக அதன் விளைவுகளை அலகம் கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. உடல் உபாதைகளை தீர்க்க வல்ல அல்லது குறைக்கவல்ல திறன் எமது மனதிற்கு உண்டென்ற கருத்தை வலுப்பெறச் செய்கின்றது.

இயந்திரவாழ்வை இலகுவாக்க

எமது வாழ்க்கைச் சக்கரம் புரிந்துணர்வற்ற பொருளாதாரம் மற்றும் புகழ்ச்சிக்கான தேடல் களோடும், இன்னொரு பக்கத்தில் உரிமைக்கான போராட்டமாகவும் நகர்வதால் இனிமையாகவும் சுதந்திரமாகவும் வாழ்முடியாமல் போகின்றது. இதனால் முளைக்கும் இதயத்திற்குமான இடையறுவெளி பெருகிக்கொண்டு செல்கின்றது. எமது பெரும்பாலான வாழ்நாள் வாழ்வை வெல்வதா? அல்லது வாழ்வில் வெல்வதா? என்ற கேள்வியோடே கரைவதால் எந்தச் செயலின் மீதும் கவனமின்மை பெருகுவதாக கூறுகின்றார். உளவியலில் அண்மைக்காலத்தில் பேசுபொருளாக அமைந்த “உண்ணிப்பாய் இருத்தல்” என்ற உளவியல்ப் பதத்தின் அவசியத்தை மைக்குள் விட்டுச் செல்கின்றது.

எடுதூக்கிப் பள்ளியில்

அனர்த்தகாலங்களின் பொதும், கோவிட் தொற்றுநோய் காலத்தின் முடக்கங்களின் போதும் வீட்டு வன்முறைகளும் சிறுவர்களுக்கெதிரான துஷ்பிரயோகங்களும் அதிகரித்தே காணப்பட்டன. இக்கட்டுரையில் பேசப்படும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களும் அதன் நீண்டகால எதிர்வினை விளைவுகளும் கருத்துான்றிக் கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. உளர்தியாக பாதிக்கப்பட்வர்கள் அல்லது மதுவிற்கு அடிமையாகியோராலேயே அதிக துஷ்பிரயோகம் நடைபெறுகின்றன. சிறுவர்களின் இடர்பாடுகளை களைவதில் உள்ள பெற்றோரின் பொறுப்பற் ற தன்மை களைப் பற்றி எச்சரிப்பதாக அமைந்துள்ளதோடு சிந்தனை வளர்ச்சியில் அதன் செல்வாக்கையும் எடுத்தியம்புகின்றது. எதிர்காலத்தில் சமூகவிரோதச்

செயல்களில் ஈடுபடும் சந்தர்ப்பத்தை தவிர்ப்பதற்கான ஒரு அறிவுட்டல் கட்டுரையாகப்பார்க்கலாம்.

வாழ்க்கை என்பது பொதி சுமக்கம் கழுதை

அர்த்தமில்லாமல் வாழும் வாழ்வைக் குறிக்கும் கட்டுரையாகப் பார்க்கலாம். தாம் சுமப்பது அழுக்கு மூட்டையா அல்லது துவைக்கப்பட்ட மூட்டையா என்பது தெரியாமலே வாழ்வைச் சுமந்துசெல்லும் வர்க்கத்தினருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதாக மிகச் சுருக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. வாழ்வில் புரிதல் வரும்பொழுது இன்பதுன்பத்தை ஏற்க மானுடம் தயாராகும் என்ற தத்துவத்தை தந்து செல்கின்றது இக்கட்டுரை.

பிணிதீர்க்கும் பணியில் எடுத்துரைப்பு முறைகள்

முதற் கட்டுரையின் ஒரு நீட்சியாக இக்கட்டுரை யைப் பார்க்கலாம். “பிரமிப்புக்களையும் பிரச்சினை களையும் கொண்டதே வாழ்க்கை முறையென்பதை தெளிவுட்டுகின்றது. நேர் பண்புகள் பிரமிப்புக்களையும் முறைப் பண்புகள் பிரச்சினைகளையும் நம் வாழ்வோடு இணைக்கும் என்ற எண்ணக்கருவினை முன்வைக் கின்றது. முன்பொரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டதுபோல் எடுத்துரைப்பிற்கானதும் பகிர்தலுக்குமான வெளியில் உள்ள வெற்றிடத்தை அடையாளப்படுத்திக் காணப்ப தோடு பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதில் உளவியல்சார் அனுகமுறைகளே பெரிதும் உதவும் என்ற பரிந்துரையை முன்வைத்து கட்டுரை வரையப்பட்டுள்ளது. “ஒரு துணைநாடி சொல்லும் கதையை நன்கு செவிமடுப்பதால் அவர்களின் வருத்தத்தில் பாதி குறைந்துவிடும்” என்ற பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம் அவர்களின் ஆழ்ந்த இயல்பான கதைப்போக்கின் சூற்றைப்பதிவிட்டிருப்பது சிறப்பான பதிவாகின்றது.

உள்நோக்கிய தேடல் உவகையின் ஊற்று

இன்பத்தைத் தேடி வெளியுலகில் அலைந்து திரியும் மனிதன் தன் மனம் நோக்கிய அகப்பயணத்தை நாடுவதிலும், நடந்தவற்றைப் பகிர்வதிலும், அதனை நினைவுகொள்வதிலும் காணபிக்கும் வறட்சிப்போக்கை விளக்குவதாக கட்டுரை அமைந்துள்ளது. ஆன்மிகச் சிந்தனைகளும், பொருத்த மான பாடல் வரிகளும் அச்சமின்றி இருண்மைநீக்கி அகம் நுழைந்து பயணிக்க மனதை திசை திருப்புகின்றது. யோகர் சுவாமிகளின் “தேடுவதை நிறுத்தி சம்மாயிருத்தல்” என்ற தத்துவத்தினையும் பதிவிடுகின்றது இக்கட்டுரை.

விழுகையும் எழுகையும்

தோல்விகண்டு துவளாமல் வெற்றிநோக்கி நகர்தலுக்கான கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. தன்னிடம் வந்த ஒரு துணைநாடியின் அனுபவத்தோடு ஆரம்பித்து தோல்வி/ வீழ்ச்சி பலரது இலக்கை கேள்விக்குறியாக்கின்ற சவால்களை எதிர்கொள்ள மனிதனின் ஆளுமைக் கூறுகளான நேர்பார்வை, எதிரான பார்வை என்ற இரு முனைகளையும் இனங்காட்டி எமக்கான சரியான திசையை கண்டுகொள்ள வழிசொல்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

அறிவாளி முடன் அடிமை

தனது சுமையை இறக்கிவைக்க பொருத்தமான நபரை கேடும் மனிதனை விளக்கும் கட்டுரையில் ஒரு உளவளத் துணையாளனின் பண்புகள் மற்றும் வரையறைப்பற்றி எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. அந்த பண்புகளை அல்லது வரையறையை மீறும்பொழுது ஏற்படும் உபாதைகளையும் விளக்கியுள்ளார். “ஒத்துணர்வோடு செவிமடுத்தல் என்பது ஒரு பெரும் கொடை” என்பதை உனர்த்தும் கதையினாடாக கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

அடக்கப்பட்டதன் விளைவு

மனிதனுக்குள் எழும் உனர்வுகள் இயல்பானவை. அவை அடக்கிவைக்கப்படக் கூடாதவை என்ற அறிவுட்டலையும் ஆரோக்கியமாக வெளிப்படுத்த வேண்டியதின் முக்கியத்துவத்தையும் கூறுகின்ற கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. அதற்குப் பொருத்தமான கதைத் தெரிவு சிறப்பான விளக்கத்தை தருகின்றது. அடக்கப்படும் உனர்வுகள் வெளிப்படும்பொழுது அது பிறரைக் காயப்படுத்துவதோடு அர்த்தமற்றுப் போவதையும் சுருக்கமாக விளக்கிச் செல்லும் கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. உனர்வு வெளிப்பாடற் ற நிலை சடப்பொருளுக்கு ஒப்பாகிவிடும் என்ற உனர்வுப்பற்றிய சமநிலைத் தன்மை சிறப்பான எடுபொருளாகக் கீழ்க்கண்டு இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

அந்தாங்கத் துணை

முன்புள்ள சில கட்டுரைகளில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட பகிர்தல், நம்பிக்கையான நபர் போன்றவற்றின் மகத்துவத்தை மகாபாரதக் கதையினாடாக சொல்ல முனைந்துள்ளார். சமகால வாழ்வு முறையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் கண்ணீரைத் துடைக்கவல்ல நம்பிக்கையான, நம்பிக்கைதரவல்ல தனக்கென்ற உறவொன்றை அடையாளம் கண்டுகொள்வதன் அவசியத்தை அழுத்திச் சொல்லும் கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது.

கட்டுரையமைப்பின் சுருக்கம்

- பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு காரணங்களை விளக்கி இறுதியில் தீர்வழிக்கும் கட்டமைப்பை அனைத்துக் கட்டுரைகளும் கொண்டிருக்கின்றன.

- கட்டுரைகளுக்கிடையில் ஒரு தொடர்பிருப்பதையும் மனம் என்ற அச்சாணியில் சுழலக்கூடியது மான சில விடயப்பரப்பை உள்ளடக்கிய கட்டுரைகளாகக் காணமுடிகின்றது.

- வாசகர்களின் மனதில் குழப்பமேற்படாத விதத்திலும் அச்சமுட்டாவகையிலும் மொழி கையாஸ்பட்டுள்ளது.

- சமூகத்தில் புதைந்துள்ள உளவியல்சார் தவறான எண்ணக்கருக்களும் இனங்கண்டு தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

- புராணங்கள் மீதான நம்பிக்கை மதத்திற்கு மதம் அல்லது நபருக்கு நபர் மாறுபட்டிருப்பது சில உதாரணங்கள் மீதான நம்பகத்தன்மையை குறைத்து விடக்கூடும். அதே சமயம் எமது வாழ்வியலோடு ஒன்றிப்போன உதாரணங்களைக் கதைகள் நம்பிக்கையை

வலுப்படுத்துகின்றது.

•இலகுவான முறையில் உளசமூகத் தலையீடு களை விளக்கியிருப்பது ஒரு எழுத்தாளருக்கான பண்பாக பார்க்க முடிகின்றது.

• ஆன்மீகத்தில் உறைந்துகிடந்த உளவியல் கருத்துக்களை தேடித்தந்த கட்டுரைகளாக பார்க்க முடிந்தது.

•வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் என்பதால் ஒரே விடயங்கள் பல கட்டுரை களில் மீண்டும் வருகின்ற பொழுது வாசித்தலில் ஒரு பாய்ச்சல் நிகழ்வதாக உணரமுடிந்தது. இருப்பினும் உளவியலில் அறிகுறிகளும் சில தீர்வுகளும் பல

உளவியல்ப் பிரச்சனைகளுடை தொடர்புடையவை என்ற வகையில் அதனைப் பார்க்கலாம்.

நாளாந்தம் நாம் சந்திக்கும் சில சமூக உளவியல் பிரச்சனைகள், மனப்போராட்டங்களுக்கு பதிலளிக்கும் வண்ணம் ஒரு உளவளத்துணையாளராக இந்த நூலை எழுதியுள்ளார். நூலை வாசகரின் நுகர்தல்ப் பண்பிற்கு ஏற்ப சுருக்கமாகவும் கருத்துக்கள் பொதிந்ததவாகவும் வடிவமைத்துள்ளார். தனது மரபிலக்கியத் திறனும் இதில் வெளிப்பட்டிருப்பது வாசகர்களை வாசிக்கத் தூண்டுமென நம்பலாம். மனதார வாசிக்கக்கூடிய நூலைத் தந்த நா.நவராஜின் பணிதொடர வாழ்த்துக்கள்.

பேசும் கிதயங்கள்

பவள விழாக் கண்ட திருமதி யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கான ஜீவந்தி சிறப்பிதழ் எனது கையில் தாமதமாகக் கிடைத்தது நானும் எனது பங்குக்குத் தாமதமாகவே வாசிக்கத் தொடங்கியமையால் எனது கருத்தையும் தாமதமாகவே பதிவிட முடிகிறது. அதிக பக்கங்களில் சிறப்பிதழமைக்கண்டு கிரடிப்பு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவரது எழுத்தாழியத்திற்கான ஊதியம் இது லீக்கியப்பரப்பில் நாவலைத்தவிர்த்து சகல வகைகளிலும் ஆழக்கால் பதித்த ஓர் ஆளுமை அவர்.

சிறுகதைத் துறையில் பயணிப்பவர்களுக்கு வழித் துணையாக இருக்கக்கூடிய பல அம்சங்களை தேடித்தந்திருக்கும் ஈழக்கவியின் முயற்சி விதந்து பாராட்டுதற்குரியது. யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசத் தின் “வித் தியாசமான பாம்பு” பற்றிய சிறுகதையையாட்டி ஈழக்கவி தனது கவிதையான “பாம்பு” கவிதையையும் சந்தர்ப்பம் கருதி மீளத்தந்திருக்கிறார்.

“மனப்புற்றுக்குள் நான் வேண்டாத பாம்புகள் புணர்ந்து மகிழ்கின்றன கொல்லவோ மறந்து விடவோ முடிவுதில்லை பாம்புப்பயம் பொல்லாதது சில மனிதர்கள் கோழிப் பாம்புகளால் ஆணவர்கள் அவர்களிலிருந்து நான் எப்பவும் ஒதுங்கியே இருக்கிறேன் தேடிவந்து கொத்தும் இந்தத் தரித்திரங்களால்

நீலாகி பலமுறை செத்திருக்கிறேன் மொழியில் விஷம் கக்கும் அரவங்களை அழிக்க ஆயுதம் உண்டா...”

அற்புதமான இக்கவிதையை என்னைப் போலவே முன் ன மே படித் திராத் பலருக்கு இது நல் ஸதாரு வாசிப்பனுபவத்தை நிச்சயம் கொடுத்திருக்கும்.

யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசத் தின் சிறுகதைகளில் மேலெழுந்த ஆன்மீக உணர்வை தனது வழுமையாக உளவியல் பார்வையினாடாக சிறப்பான கட்டுரையாக கிருக்கிறார் கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள்.

உளவியல் கோட்டுபாடுகள் பலவற்றை முன்வைத்து “என் ணிலாக் குணமுடையோர்” பற்றி ஒப் பீடுகளை சிறப்பித்துள்ளார் அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின் அவர்கள். சி.ரமேஷ் முதற் கொண்டு கட்டுரையாளர் கள் யாவருமே தத்தமது கவனிப்புகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி யுள்ளனர். யோகேஸ் வரி சிவப்பிரகாசத் தின் “என்னுடைய பிள்ளை” சிறுகதை படைப்பாளியை புதியகளத்தில் இன்னோர் தளத்துக்கு உயர்த்தியுள்ளமை அவதானிப்புக்குரியது.

தொடர்ந்து வந்த அடுத்த மாதத்திலும் திரு தம்பிஜயா தேவதாஸ் அவர்களின் சிறப்பிதழாக வெளியிட முடிந்தமையை நினைத்துப் பார்த்தால் “ஜீவந்தி” பரணீதரன் அவர்களின் உழைப்பு ஆச்சரியத்திற்கே ஆச்சரியமாக அமையுமென நான் எண்ணுகில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

- கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்

நால்
தற்காலிக முகவரியும்
நிரந்தர முகவரியும்

ஆசிரியர்
த.அபிநாத்

வெளியீடு : ஜீவந்தி

விலை : 350.00

நால்
நிக்கற்றுவர்கள்

நால்
திக்கற்றுவர்கள்
(சிறுகதைத்தொகுதி)

ஆசிரியர்
சி.சிரீநாங்கன்

வெளியீடு : ஜீவந்தி

விலை : 400.00

MATHI COLOURS PRINTERS

MAGAZINES

VISITING CARDS

WEDDING CARDS

ALL KIND OF PRINTING

OFFSET PRINTING

SCREEN PRINTING

DIGITAL PRINTING

CTCP

Phone: 021 2229285, 077 7222259

Email: mathicolours@gmail.com

Facebook: mathicolours

No.10 Marugesar Lane, Nallur, Jaffna.

இச் சுர்சிகை அல்வாய் கலைகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலைநிதி நூல் கலைணி அவர்களால் மதி கலீஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.